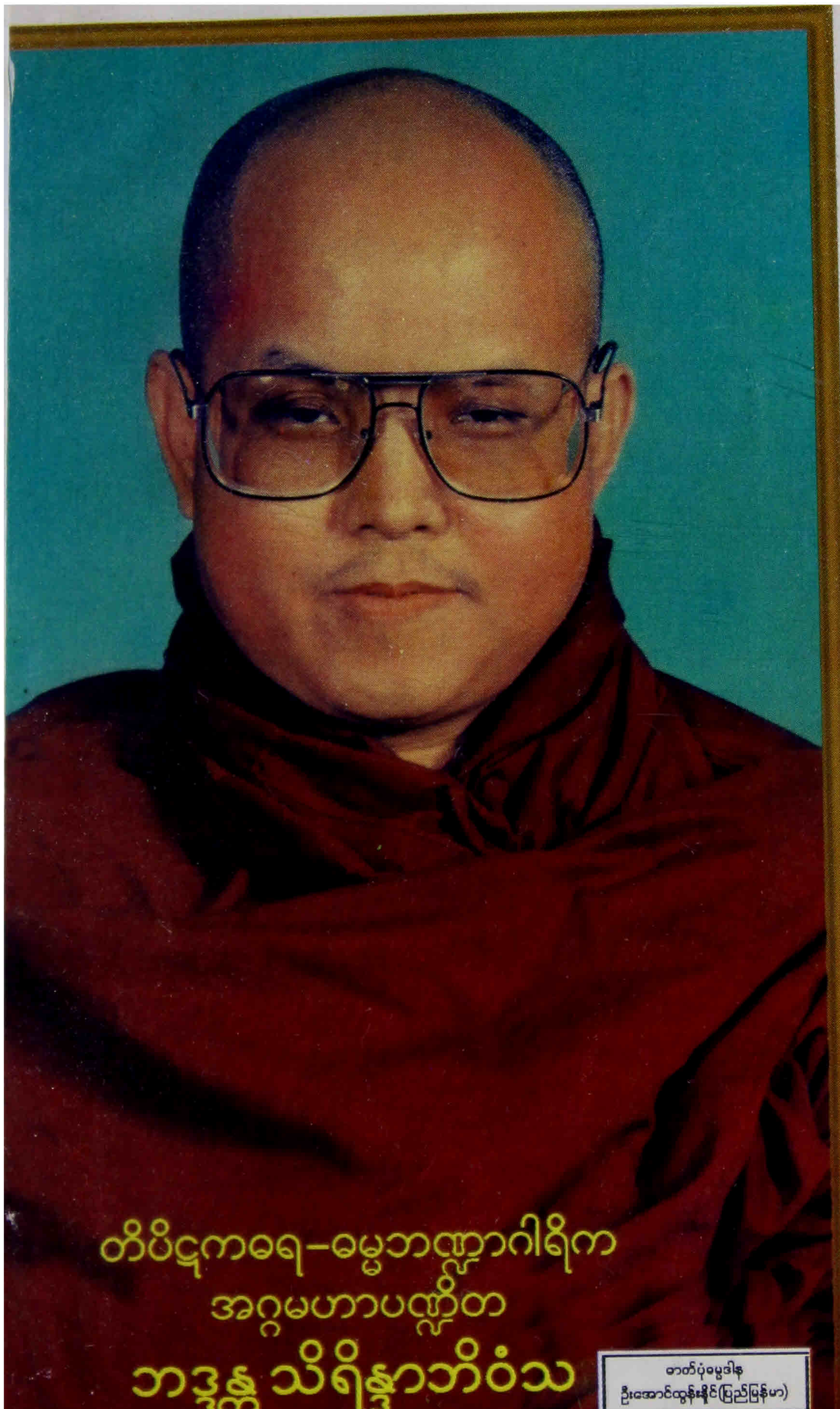

တနင်္သာရီမြို့နယ်ရှိ ဝါသနာရှင်

အိမ်ထောင်ရေး(သမား)ဆရာတော်

တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
ဘဒ္ဒန္တ သိရိန္ဒာဘိဝံသ

ဓာတ်ပုံဓမ္မဒါန
ဦးအောင်ထွန်းနိုင်(ပြည်မြန်မာ)

“ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ”

တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
(ယော)ဆရာတော်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

◆ တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၂၇/၉၉ (၄)

◆ မျက်နှာစာခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၆၅/၉၉ (၄)

◆ ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ငဏ်-၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀ ကျပ်

◆ ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

◆ အတွင်းသားပုံနှိပ်

မတင်စီနီ (၀၅၅၂၉)၊ ဇော်ဦးပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ ပုသိမ်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆ မျက်နှာစာခွင့်ပြုချက်

ဦးကျော်စီနီ (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၇၁)၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆ ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲဘော်ကျော်ဆန်း) (၀၉၃၂)၊

ရဲဘော်စာပေ အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊

ပုသိမ်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သိမ့်စီစဉ်သည်။

ပြည်လုံးကျွတ်ပြန်ချီရေး

ရွှေစာတန်းစာပေ

အမှတ်-၉၆၊ (မြေညီ) ၃၈ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
မုန်ကန်မြို့။

☎ ၀၁-၂၄၃၈၇၀

- သဒ္ဒါတရားခေါင်းပါးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
- အသိတရားခေါင်းပါးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်လက်ထဲ
- ရောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းက
- တောခေါင်ခေါင် လူသူအရောက်
အပေါက်မရှိတဲ့
- နေရာမှာ အသီးသီးနေတဲ့
- သစ်ပင်ကြီးနဲ့တူတယ်၊
- ဘယ်သူမှမစားရ၊ မသုံးရ၊
- ဘယ်သူ့အတွက်မှအကျိုးမရှိပဲ
- အချိန်တန်တော့ပျက်သွားမှာပဲ
ရှိတယ်။

တိပိဋကဓရ(ယော)ဆရာတော်

မာတိကာ

ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ

လူ(၃)မျိုး	...	၃
စုံလုံးကန်းသူ	...	၅
တစ်ဖက်မြင်သူ	...	၇
နှစ်ဖက်မြင်သူ	...	၉
ကံကိုထူထောင်ပေးခြင်း၊ မြှင့်တင်ပေးခြင်း	...	၁၁
ပစ္စည်းပေါ်တိုင်းဝမ်းမဝ	...	၁၃
ညာဏ်မျက်စိနဲ့တွေ့ရတာမဟုတ်	...	၁၅
လူ့လောက၏ဖို့(၃)ဖို့	...	၁၇
ကုသိုလ်တရားသည် စီးပွားရေး	...	၂၁
ကုသိုလ်မရ ဝမ်းမဝ	...	၂၃
ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပိုင်တာကျနေတာပဲ	...	၂၅
အချိန်ကန့်သတ်ချက်ပါတယ်	...	၂၇
အငှား(၄)မျိုး	...	၂၉
လူမည်ခြင်းအကြောင်း(၃)မျိုး	...	၃၁
ကိလေသာနဲ့နေရတဲ့ပုထုဇဉ်	...	၃၃

ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ	...	၃၇
တရားမပါရင်	...	၃၉
ကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ	...	၄၁
သတိဆိုသည်မှာ	...	၄၃
အသိ, သတိ, မေတ္တာလိုတယ်	...	၄၇
ပုံသေမှတ်ထားလို့မရ	...	၄၉
ပစ္စည်းကိုစွဲနေရင်	...	၅၁
ပစ္စည်းစုထိုက်သူဖို့	...	၅၃
သံသရာအစ, ရှာမရ	...	၅၅
စရိတ်အလွန်တောင်းတဲ့ခန္ဓာ	...	၅၇
ဘဝခန္ဓာထမ်းဆောင်ရာမှာ	...	၅၉
ကိုနောက်တိုးရဲ့ဗီရိလို့	...	၆၁
သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားတာမှမဟုတ်ပဲ	...	၆၃
ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲရင်	...	၆၅
ပစ္စုပ္ပန်မှာချမ်းသာဖို့	...	၆၇
ကုသိုလ်ရအောင်ယူတတ်ဖို့	...	၆၉
အချိန်တိုင်းအဖိုးတန်တယ်	...	၇၁
တစ်ရက်ကိုတစ်သက်လောက်	...	၇၃
ခန္ဓာဝန်ထမ်းရကျိုးနပ်အောင်	...	၇၅

ခန္ဓာထားစရာ၊ ခန္ဓာကျွေးစရာ	... ၇၇
စိတ်ကိုအစာအောင်ကျွေးမှ	... ၇၉
ကုသိုလ်တွေဖြစ်လို့	... ၈၁
မေတ္တာရှေ့သွားနေတယ်	... ၈၃
သာသနာတွင်းလူဖြစ်ရတာ	... ၈၇
စွမ်းအားတွေပေါ်အောင်	... ၈၉
ခွဲတမ်း(၅)မျိုး	... ၉၅
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသုံးရမယ်ဆိုတာ	... ၉၇
လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်(၆)ချက်	... ၉၉
ပစ္စည်းဥစ္စာဘာလုပ်ဖို့ရှာတာလဲ	... ၁၀၅
ကြွေးသစ်ချရဦးမယ်	... ၁၀၇
ရေလောင်းရဦးမယ်၊	
မျိုးစေ့စိုက်ရဦးမယ်	... ၁၀၉
လက်ထဲကလွှတ်လိုက်သမျှ	
ဒါနချည်းပဲ	... ၁၁၃
ခန္ဓာဟာ အသိတရားနဲ့ထမ်းမှ	... ၁၁၅
သားကလေးငပြုး	... ၁၁၇
အလွန်ဆိုးသောငပြုး	... ၁၁၉
စိတ်နေစိတ်ထားညံ့လို့	... ၁၂၃

ငရုတ်သီးကြိုက်တဲ့လူလို့	... ၁၂၇
လူဆိုတာအဖိုးတန်အောင်	
နေသင့်တယ်	... ၁၃၁
အသိလေးနားထဲရောက်သွားတယ်	... ၁၃၅
အမှိုက်သရိုက်မှရတနာအဖြစ်သို့	... ၁၄၁
မိုက်ကြွေးဆပ်မယ်	... ၁၄၅
မေတ္တာစေတနာအကျိုးပေးလို့	... ၁၄၉
ပစ္စည်းသည် လောဘနှင့်	
ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့မဟုတ်	... ၁၅၁
ကြီးလေ...အရိပ်ကောင်းလေ	... ၁၅၅
ဆွမ်းလှူရခြင်းအကျိုး	... ၁၅၇
ပထမတန်းစားဒါနဖြစ်ရလေအောင်	... ၁၆၁

ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ

တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ(ယော)ဆရာတော်

[သာသနာတော်နှစ် ၂၅၃၈၊ သက္ကရာဇ် ၁၃၅၆ ခု၊
သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၄)ရက်၊ ၁၉၉၄ ခု၊ အောက်တိုဘာလ
၁ရ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ညတွင် ရန်ကုန်တိုင်း အင်းစိန်-ဟောကန်
အောင်ဇေယျရပ်ကွက် တရားမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ အောင်ဇေယျ
ရပ်ကွက် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့အား
ဝါတွင်းသုံးလ ဆွမ်းအလှူဒါန အောင်ပွဲအဖြစ်ဖြင့် ဓမ္မဒါန၊
ဓမ္မလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် အမှတ်ရဘွယ်အဖြစ်ဖြင့်
ဟောကြားသောတရားဖြစ်သည်။]

ပညာဇိဝိ ဇိဝိတံမာဟုသေဌံ

ပညာဇိဝိ ဇိဝိတံ-ဟိုတွေးသည်တွေး၊ ကင်း
စင်ဝေး၍၊ အတွေးမှန်ကန် အသိဉာဏ်ဆိုတဲ့

၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ပညာတရားဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမျိုးကို၊ သေဌ်
ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ၍၊ မုချမြင့်မြတ်
ချီးမွမ်းအပ်ပေသည် ဟူ၍၊ အာဟု ပညာရှိသူတော်
ကောင်းတို့ ငြိမ့်ညောင်းသံချို့ မိန့်ဆိုတော် မူကြလေ
ကုန်သတည်း။

ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝအတွက်
မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာလေးတစ်ခု
ပေါ့။

ဘဝခန္ဓာ ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ အသိ
တရား အင်မတန်လိုတယ်၊ သာသနာချီးမြှောက်တဲ့
နေရာမှာလဲ ပစ္စည်းပေါတိုင်း ချီးမြှောက်နိုင်ကြ
တာမဟုတ်၊ အသိတရားကောင်းသူ၊ အမြင်ရှင်းသူ
များသာ သာသနာချီးမြှောက်နိုင်ကြတယ်။

* * *

လူ (၃) မျိုး

လူဆိုတာ (၃)မျိုးရှိတယ်။

(၁) ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းမဝတဲ့ အောက်တန်းစား လူကတစ်မျိုး၊ ပါဠိလိုတော့ ‘အန္ဓ’လို့ခေါ်တယ်။ ပညာမျက်စိနှစ်ဖက် ကန်းသူပေါ့၊ ဘဝကို ကြုံသလို ရေစုန်မျှောပြီး သွားနေတာ။

ရည်ရွယ်ချက်လဲမရှိ၊ လမ်းကြောင်းလဲမရှိ၊ လုပ်ငန်းမှာ စည်းရယ်ကမ်းရယ်၊ မူရယ်၊ ဆောင်ရယ် လို့လဲ ဘာမှ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ၊ ကြုံသလို သွားနေတဲ့သူ။

(၂) ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းသာဝတဲ့ အလတ်တန်းစားလူကတစ်မျိုး၊

ပါဠိလိုတော့ ဧကစက္ခုလို့ ခေါ်တယ်။ မျက်စိတစ်ဖက်ပဲ ပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခန္ဓာ ရပ်တည်ရေးအတွက် မျက်စိတစ်လှမ်းလေးသာ ကြည့်နိုင်တဲ့ (မျက်စိတစ်ဖက်သာပါတဲ့) ပုဂ္ဂိုလ်။

ဟောဟိုဘက်ထိ မကြည့်နိုင်ဘူး၊ လောကုတ္တရာထိ ကြည့်နိုင်တဲ့ ပညာမျက်စိမပါဘူး၊ မျက်စိတစ်ဖက် သာ ပါတယ်။

သူ့ကျတော့ ဝမ်းဝအောင်တော့ ကျွေးနိုင် တယ်၊ ကုသိုလ်ကို လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုး မထားလို့ ကုသိုလ်တော့မရဘူး၊ မျက်စိမှိတ်လိုက် တာနဲ့ စိတ်မအေးစရာတွေ တန်းစီလာကြမှာပေါ့။

(၃) ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝတဲ့ အထက်တန်းစားပုဂ္ဂိုလ်က တစ်မျိုး။

ပါဠိလိုတော့ ဒွိစက္ခု၊ မျက်စိနှစ်ဖက်ပါတဲ့လူ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို မြင်အောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိလဲပါ တယ်၊ သံသရာကို မြင်အောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိ လဲပါတယ်။

ကိုယ့်အတွက် မြင်အောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိ လဲပါတယ်၊ သူများအတွက် မြင်အောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိလဲပါတယ်။

လောကီအတွက် မြင်အောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိလဲပါတယ်၊ လောကုတ္တရာအတွက် မြင် အောင်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိလဲပါတယ်၊ ဘက်စုံမြင် အောင် ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်စိလဲပါတယ်။

သူ့ကျတော့ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၊
ဘာပဲလုပ်လုပ် သူကတော့ ကုသိုလ်နဲ့ကင်းတဲ့
အချိန်မရှိဘူး၊ စားဝတ်နေရေး အလုပ်ဟာလဲ
ကုသိုလ်ပဲ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကုသိုလ်ရအောင်
လိမ်မာပါးနပ်စွာယူတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။

* * *

စုံလုံးကန်းသူ

ပစ္စည်းတရား၊ နှစ်ပါးလုံးပင်၊ မရလျှင်
မမြင်အကန်းပါ၊

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခန္ဓာ ရပ်တည်ရေးအတွက်
ပစ္စည်းဥစ္စာလဲ တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ရအောင်မရှာ
တတ်ဖူး၊ ရှာနိုင်တဲ့အသိဉာဏ်လဲ မရှိဘူး၊ နောင်
သံသရာအတွက်၊ လောကုတ္တရာအတွက် တရား
စီးပွားရေးလဲ ရအောင်မရှာတတ်ဖူး၊ ကုသိုလ်ဆို
ဘယ်ကုသိုလ်မှ တန်ဖိုးမထား၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့

၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

* ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းမဝ၊
 အောက်ကျဆင်းရဲပါ။

 ကုသိုလ်လဲမရ၊ ဝမ်းလဲမဝ၊ နေရာတကာမှာ
အောက်ကျနောက် ကျ တယ်နိုင်တာပဲ၊ အင်မတန်
မျက်နှာငယ်ရပါတယ်။

 * * *

တစ်ဖက်မြင်သူ

ပစ္စည်းကိုသာ၊ ရအောင်ရှာ၍၊
ကင်းကွာတရား၊ ထိုလူများ၊
စွမ်းအားမစုံပါ။

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခန္ဓာ ရပ်တည်ရေးအတွက်
ပစ္စည်းဥစ္စာတော့ ရှာနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သံသရာ
အထိ (လောကုတ္တရာအထိ) မြင်အောင် ကြည့်နိုင်
တဲ့ အသိမျက်စိက ပါမလာတော့ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တရားကို ဘာမှတန်ဖိုးမထားလို့ ကုသိုလ်
ဆို ဘာမှမလုပ်တဲ့သူ။

သူ့ကျတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘဝခန္ဓာကိုတော့
ဝအောင်ကျွေးနိုင်တယ်၊ သို့သော် ကုသိုလ်ကို
ရအောင်မယူတတ်လို့ သူ့စွမ်းအားက မစုံပါဘူး။

၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

* ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းသာဝ၊
 ဘဝမလုံပါ၊

 အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုး (မျက်စိတစ်ဖက်သာပါတဲ့
သူမျိုး)ဟာ ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းသာဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ
ခန္ဓာဝအောင် ကျွေးနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းတော့ဝပါရဲ့၊
ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ရအောင် မယူတတ်လို့ ဘဝ
မလုံဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာလဲ မလုံဘူး၊ ဘဝကူးဆိုတာ
မပြောနဲ့တော့၊ သူ့မှာ ဘာအာမခံမှလဲမရှိ။

* * *

နှစ်ဖက်မြင်သူ

* ပစ္စည်းတရား၊ နှစ်ပါးလုံးပင်၊
ရနိုင်လျှင်၊ အမြင်ပြည့်စုံပါ။

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝခန္ဓာ ရပ်တည်ရေးအတွက်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကျွေးဖို့လဲ ပစ္စည်းဥစ္စာကို တရားတဲ့
နည်းလမ်းနဲ့ ရှာနိုင်တယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်
တရားကိုလဲ အကွက်စေ့စေ့ရအောင် ရှာနိုင်တယ်၊
အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျတော့ နှစ်ဖက်မြင်အသိ၊ ပညာ
မျက်စိကရှိတော့ အကွက်စေ့တာပေါ့။

* ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၊
မုချစိတ်အေးပါ။

စားဝတ်နေရေးဟာလဲ သူ့အတွက် ကုသိုလ်
အလုပ်ပဲ၊ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ခန္ဓာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့
အလုပ်ဟာလဲအကုန်လုံး ကုသိုလ် အလုပ်တွေ

၁၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရီက(ယော)ဆရာတော်

ချည်းပဲ၊ နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းကိစ္စ၊ ရပ်ကိစ္စ
ရွာကိစ္စ၊ ဘယ်ဟာပဲ ဆောင်ရွက်ဆောင်ရွက်
သူ့အတွက် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝချည်းပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်ကို ရအောင်ယူလိုက်
တာပေါ့၊ ပုညခေတ်ကြီးဆိုတော့ ကုသိုလ်ကို
ရသလောက် သိမ်းကျုံးယူရတာချည်းပဲ။

- * ပစ္စည်းတရား၊ နှစ်ပါးလုံးပင်၊
မရလျှင်၊ မမြင်အကန်းပါ၊
- * ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းမဝ၊
အောက်ကျဆင်းရဲပါ၊
- * ပစ္စည်းကိုသာ၊ ရအောင်ရှာ၍၊
ကင်းကွာတရား၊ ထိုလူများ၊
စွမ်းအားမစုံပါ၊
- * ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းသာဝ၊
ဘဝမလုံပါ၊
- * ပစ္စည်းတရား၊ နှစ်ပါးလုံးပင်၊
ရနိုင်လျှင်၊ အမြင်ပြည့်စုံပါ၊
- * ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၊
မုချစိတ်အေးပါ၊

ကံကိုထူထောင်ပေးခြင်း၊ မြှင့်တင်ပေးခြင်း

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ဆိုတာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ (၃)မျိုးမှာ ကံကို ထူထောင်ပေးခြင်း၊ မြှင့်တင်ပေးခြင်းလဲ ဖြစ်တယ်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတဲ့ ခန္ဓာရပ်တည်ကြောင်း အကြောင်း (၄)ပါးမှာ ကံကို မြှင့်တင်ပေးခြင်းလဲ ဖြစ်တယ်။

ခန္ဓာဆိုတာ ပြုပြင်ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရထားတော့ အမြဲတမ်း ပြုပြင်နေရတာပဲ။ ကုသိုလ် လုပ်တယ်ဆိုတာ ကံကို ပြုပြင်ပေးခြင်းလဲ ဟုတ်တယ်။ စိတ်ကို ပြုပြင်ပေးခြင်းလဲ ဟုတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ ဆိုတဲ့ အဆင့်မြင့်လူဖြစ်အောင် သဒ္ဓါတရားလိုတယ်။ အသိပညာတရားလိုတယ်။ မေတ္တာလိုတယ်။

၁၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

အသိတရားရှိနေရင်တော့ နေ့စဉ်နေ့စဉ်
လုပ်နေသမျှ အလုပ် ခပ်သိမ်းမှာ ကုသိုလ်အလုပ်
ချည်း ဖြစ်နေတာ၊ အံ့ဩစရာ တွေ့ရမှာပါ။

* * *

ပစ္စည်းပေါ်တိုင်း ဝမ်းမဝ

ဘုရားလက်ထက်က တောဒေယျပုဏ္ဏား
သူဌေးကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ သူဟာ ပစ္စည်း ဘယ်
လောက် ပေါသလဲဆိုရင် ရွှေဒင်္ဂါး ၈၇ ကုဋေ
ရှိတယ်။ မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်ထားတာက အများကြီး
ရှိသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို အထင်မကြီးနဲ့၊ ဘာလို့
တုန်းဆိုရင် ကုသိုလ်လည်းမရဘူး၊ ဝမ်းလည်း
မဝဘူး။

ပစ္စည်းပေါ်တိုင်း ဝမ်းဝလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့၊
ပစ္စည်းကို အလွန်နှမြောတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ပစ္စည်းအပေါ်မှာ တွယ်တာကပ်ငြိမှု အားကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင်မှ ဝအောင်မကျွေး
ချင်၊ ကိုယ့်မိသားစုကိုတောင်မှ မကြည်ဖြူတတ်၊

တောဒေယျပုဏ္ဏားသူဌေးကြီးဟာ ပစ္စည်း
၈၇ ကုဋေကျော်ကြီး ကြွယ်ဝသော်လဲ သဒ္ဓါတရား
လဲမရှိ၊ အထူးသဖြင့် အသိပညာတရားက ဘာမှ
မရှိ၊ သူ့အသိပညာက ပစ္စုပ္ပန်တစ်ဘဝလောက်
ထိ ကြည်နိုင်တယ်ပေါ့၊ သံသရာအထိ မကြည့်နိုင်
ဘူး၊ လောကုတ္တရာအထိ မကြည့်နိုင်ဘူး။

ပစ္စည်းတွေကို ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဟာနဲ့ အစွဲကြီး
စွဲစွာနဲ့ စုရုံသာစုတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်
မကြည်ဖြူဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် ဝအောင်
မကျွေးချင်ဘူး၊ မိသားစုကို ဝအောင်မကျွေးချင်ဘူး၊
လှူဖို့တန်းဖို့၊ ပေးဖို့ကမ်းဖို့၊ သာသနာချီးမြှောက်ဖို့
ဆိုတာ ထည့်မတွက်နဲ့။

* * *

ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ တွေ့ရတာမဟုတ်

သူနေတာက မြတ်စွာဘုရား အများဆုံး သီတင်းသုံးတဲ့ သာဝတ္ထိ မြို့မှာ၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့လဲ ရံဖန်ရံခါ လမ်းမှာတွေ့တတ်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် သူမြင်ရတာက ပကတိမျက်စိနဲ့ သာ မြင်ရတာ၊ သဒ္ဓါတရားတွေ အသိပညာတွေနဲ့ မြင်ရတာမဟုတ်။

ရံဖန်ရံခါ လမ်းမှာ သံဃာတော်အရှင်မြတ် တွေနဲ့ တွေ့ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပကတိပသာဒ မျက်စိနဲ့ တွေ့ရတာ၊ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ တွေ့ရတာ မဟုတ်တော့ ဘာကုသိုလ်မှ မလုပ်ဖူးတဲ့။

“လာဗျာ၊ ဦးတောဒေယျကြီး၊ သာသနာ ချီးမြှောက်ရအောင်၊ လှူရတန်းရအောင်၊ သာသနာ လဲ အကျိုးများ၊ ကိုယ့်အတွက်လဲ အမြတ်ထွက် ပေါ့”

အဲသလို သူ့ကို စေတနာကောင်းနဲ့ တိုက် တွန်းသူရှိရင် သူပြန်ပြောတာက

၁၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

“အလကားပါဗျာ၊ လှူတယ်ဆိုတာ ပစ္စည်း
ကုန်ရုံသာရှိတာ”

သူမြင်သလို ပြောတာကိုး၊

“လာဗျာ ဦးတောဒေယျကြီး၊ ဒီနေ့ ဥပုသ်
နေ့၊ ဥပုသ်စောင့်ရအောင်၊ ဒါမှ ဘဝသံသရာမှာ
အဆင့်မြင့်မယ်၊ ကုသိုလ်ရသလောက်ယူရအောင်”

“အလကားပါဗျာ၊ ထမင်းဆာတာသာ
ရှိတာ”

သူမြင်သလို ပြောတာကိုး...။

“လာဗျာ...ဦးတောဒေယျကြီး၊ ကျောင်းမှာ
တရားပွဲရှိတယ်၊ တရားသွားနာရအောင်၊ ‘ဒါမှ
ဘဝအမြင်ရှင်းမှာပေါ့၊ ခန္ဓာဝန် ထမ်း တတ်မှာပေါ့၊
သံသရာခရီး သွားတတ်မှာပေါ့၊ ပစ္စည်းရော၊
ခန္ဓာရော အဖိုးတန်အောင် သုံးတတ်မှာပေါ့”

“အလကားပါဗျာ၊ နားပူပါတယ်၊ အချိန်
ဖြုန်းတဲ့ အလုပ်တွေပါဗျာ”

သူမြင်သလို ပြောတာကိုး။

သူ့ရဲ့ ပြောစကားတွေက ကုသိုလ်မရ၊
ဝမ်းမဝတဲ့ အောက်တန်းစားလူတွေရဲ့ စကားတွေပဲ
ပြောတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာကုသိုလ်မှ စည်းရုံး

လို့မရဘူး၊ ဘာဝနာအလုပ်ဆိုတာ မပြောနဲ့၊
ဒါနသီလလောက်တောင် နည်းနည်းမှ စည်းရုံးလို့
မရဘူး။

မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတဲ့ သာဝတ္ထိမြို့
ကြီးမှာ နေပါလျက်သားနဲ့၊ ဘယ်ကုသိုလ်ကိုမှ
စိတ်မဝင်စား၊ ဘယ်ကုသိုလ်မှမလုပ်၊ ဘယ်သူမှ
စည်းရုံးလို့လဲမရ၊ ပစ္စည်းကိုသာ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဟာ၊
ငါ့ဟာနဲ့ စွဲပြီး နေလိုက်တာ စုတေပြတ်ကြွေ
ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါမှာ ပစ္စည်းတွေကိုစွဲပြီး
ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် သူ့အိမ်ထဲမှာ ခွေးကြီး
သွားဖြစ်တယ်။

သူဌေးကြီးက ခွေးဖြစ်တယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ
တွေက တစ်ပြားမှမကယ်။

* * *

လူ့လောက၏ ဖို့(၃)ဖို့

ဒါကြောင့် လူ့လောကမှာ ဖို့(၃)ဖို့ရှိတယ်။

(၁) ခန္ဓာစုမြေကျွေးဖို့၊

(၂) ပစ္စည်းစု ထိုက်သူဖို့၊

(၃) တရားစု မိမိဖို့၊

(၁) ခန္ဓာစု မြေကျွေးဖို့

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အလိုလိုက်ပြီးတော့ ဒါန
လဲ မခိုင်းရက်ဖူး၊ သီလလဲ မခိုင်းရက်ဖူး၊ ဥပုသ်
စောင့်ဖို့လဲ မခိုင်းရက်ဖူး၊ ဘုရားရှိခိုးလေးတောင်
မခိုင်းရက်ဖူး၊ တစ်နေ့ကို နာရီဝက် ၁ နာရီတရား
ထိုင်ဖို့ မခိုင်းရက်ဖူး၊ တရားနာဖို့လဲ မခိုင်းရက်ဖူး၊
သိပ်ပြီးတော့ ညှာနေတယ်၊ ကျွေးရုံသာ ကျွေးပြီး
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအလို လိုက် နေတာ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့
သူများကမေးရင် ပါးစပ်က ဘိုက်ရိုက်တော့
မပြောဘူး၊ တရားသဘောက သူ့ဟာသူ အဖြေ
ထုတ်တယ်၊ မြေကျွေးမလို့တဲ့၊ နောက်ထပ် မြေကြီး
တိုးအောင် ကျွေးမယ်တဲ့၊ ခန္ဓာစုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊
မြေကျွေးမလို့၊ နောက်ထပ် မြေကြီးကျွေးဖို့တဲ့။

(၂) ပစ္စည်းစုထိုက်သူဖို့

ပစ္စည်းစုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ပစ္စည်းဟာ
ခန္ဓာနဲ့လဲ မကင်းဘူး၊ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်စုတာ
လဲလို့ မေးလိုက်တော့ ပါးစပ်က ဘာမှမပြောပေ
မယ့် တရားသဘောနဲ့ အဖြေထုတ်တယ်၊ ထိုက်
သူတွေသုံးဖို့လို့တဲ့။

ထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သုံးကြပါစေ၊ ကိုယ်နဲ့
ထိုက်သလောက်လဲ သုံးချင်သုံးရမယ်၊ ဒီပြင်
ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ထိုက်ရင်လဲ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ် သုံးသွားလိမ့်
မယ်၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့ ထိုက်ရင်လဲ ရန်သူမျိုး
ငါးပါးထံ ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊

ပစ္စည်းက ပိုင်မှမပိုင်ဘဲ၊ ဘုံဆိုင်ကိုး၊ ဒါ
ကြောင့် ပစ္စည်းစုတာက ထိုက်သူတွေအတွက်ပါ။

(၃) တရားစု မိမိဖို့

- ဒါနလုပ်တာ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ?၊
ကိုယ့်ဖို့ ကျန်အောင်လုပ်ရတာ၊
- သီလကျင့်သုံးတာ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ?၊
ကိုယ့်ဖို့ကျန်အောင် ကျင့်သုံးရတာ၊
- ဥပုသ်စောင့်တာ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ?၊
ကိုယ့်ဖို့ကျန်အောင် စောင့်ရတာ၊
- ဘုရားရှိခိုးတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ?၊
ကိုယ့်ဖို့ကျန်အောင် ရှိခိုးရတာ၊
- တရားထိုင်တာ၊ တရားမှတ်တာ၊ တရား
ဘာဝနာပွားတာ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ?၊
ကိုယ့်ဖို့ကျန်အောင်ပွားများရတာ၊

၂၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

- ယခုလို တရားနာကြတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ?၊
ကိုယ့်ဖို့ကျန်အောင် နာကြရတာ၊
- ကုသိုလ်အလုပ်မှန်ရင် ကိုယ့်ဖို့ကျန်အောင်
လုပ်ကြရတာချည်းပဲ။

ကုသိုလ်တရားသည် စီးပွားရေး

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ချစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ
ဟာ ကုသိုလ်တရားဟာ စီးပွားရေးပဲလို့ အမြင်
ရှင်းရှင်းနဲ့ ကုသိုလ်ကိုရအောင် လိမ်မာပါးနပ်စွာ
ယူကြစမြဲပါ။

တောဒေယျပုဏ္ဏားသူဌေးကြီး ကိုယ့်ကို
ကိုယ်မှ မချစ်ဘဲ၊ ပစ္စည်းကို အချစ်လွဲနေတာ၊
ပစ္စည်းစု ထိုက်သူဖို့ ဖြစ်ရတတ်တယ်။

“ကဲ... ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထိုက်သူ ဝေသာ
စားကြပေတော့”လို့ မပြောပေမယ့် ပြောသလို
ပစ်ထားခဲ့ရတော့တာ...။

သူ့အိမ်အတွင်းမှာ ခွေးကြီးဖြစ်တော့
ခွေးဘဝမှာ ဒီပစ္စည်းကိုသုံးလို့မှမရတာပဲ။ ဒါကြောင့်
ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းမဝ ဖြစ်ရတာပေါ့။ ပစ္စည်းပေါ
တိုင်း ဝမ်းဝတာမဟုတ်ဘူး၊ နှမြောမှု အားကြီးနေ
ရင်၊ တွယ်တာမှုအားကြီးနေရင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အပေါ်မှာ ထားသင့်တဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေ
ခေါင်းပါးနေရင် ပစ္စည်းဟာ အလကားဖြစ်တတ်
တယ်။

၂၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဒါကြောင့် စာထဲမှာလဲ ဥပမာပေးပါတယ်။
သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အသိတရား
ခေါင်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့
ပစ္စည်းဟာ ဟိုတောခေါင်ခေါင်၊ လူသူအရောက်
အပေါက်မရှိတဲ့ တောခေါင်ခေါင်ကြီးထဲမှာ အသီး
သီးနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာတဲ့။

တောခေါင်ခေါင်ကြီးထဲမှာ အသီးသီးတဲ့
သစ်ပင်ဟာ လူသူ အရောက်အပေါက်မရှိတော့
လူဆိုရင် ဘယ်သူမှ မစားရ၊ မသုံးရ၊ အချိန်တန်
တော့ အလိုအလျောက်ကြွေကျ ပုပ်ဆွေးလို့ ပျက်
စီးလို့သာ ကုန်တယ်။ ဘယ်သူမှ မစားသုံးရ။

အဲဒီအတိုင်းပဲ သဒ္ဓါတရားခေါင်းပါးတဲ့လူရဲ့
လက်ထဲကို၊ အသိတရားခေါင်းပါးတဲ့လူရဲ့ လက်
ထဲကို၊ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲ
ကို ရောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းဟာလဲပဲ ဘယ်သူ့
အတွက်မှ အကျိုးမရှိဘဲ အချိန်တန်တော့ ပျက်သွား
မှာပဲရှိတယ်။ ဒီပြင် ထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သုံးသွား
ကြတာလဲ ရှိမှာပဲ။ ရှာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ အဖိုးတန်
အောင် မသုံးလိုက်ရဘူး။

ကုသိုလ်မရ၊ ဝမ်းမဝ

တောဒေယျပုဏ္ဏားသူဌေးကြီး၊ ပစ္စည်း ၈၇ ကုဋေတွေ အကုန်ပစ်ထားခဲ့ရတာပဲ။ လောက အကြည့်နဲ့ကြည့်ရင် ထိပ်တန်းသူဌေးကြီး၊ သာသနာ ဘက်က ကြည့်ရင် သုနားစရာအကောင်းဆုံး လူကြီး၊ အဆင်းရဲဆုံးလူကြီးပေါ့၊ (ခွေးဖြစ်သွား တယ်)

အဲဒါ ကုသိုလ်မရ ဝမ်းမဝ၊ မရှိတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှိလျက်သားနဲ့ ကုသိုလ်ကိုလဲ ရအောင် မယူတတ်၊ ဝမ်းကိုတောင်မှ ဝအောင်မကျွေးတတ်။

အဲသလိုဆိုရင် သာသနာပြုအလုပ်ဆိုတာ ပစ္စည်းပေါ်တိုင်း လုပ်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

၂၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

သေချာသွားတယ်၊ အမြင်ရှင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များသာ
ပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ သဒ္ဓါတရား ကြည်ကြည်
လင်လင်နဲ့ ယုံကြည်တတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်များသာ
ပြုလုပ်နိုင်တယ်။

* * *

ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပိုင်တာကျနေတာပဲ

ပဗ္ဗဇာတ်ထဲမှာလာတဲ့ သူဌေးကတော်
အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်၊ သူလဲ ပစ္စည်းအလွန်
ကြွယ်ဝတယ်၊ ဘယ်လောက် ကြွယ်ဝသလဲဆိုရင်
မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားတာတောင် ငွေဒင်္ဂါး
ကုဋေလေးဆယ်ရှိတယ်၊ မြေပေါ်မှာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ
ဆိုရင် မပြောနဲ့တော့၊ အများကြီးပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ
သိပ်ပေါ့။

ပေါပေမယ့် လောဘက အတောမသပ်နိုင်၊
ကုသိုလ်ကို စိတ်မဝင်စား၊ သူက ဝမ်းဝအောင်
ကျွေးတော့ကျွေးတယ်၊ ကုသိုလ်ရတဲ့ အလုပ်ကို
စိတ်မဝင်စားဘူး။

၂၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ကုသိုလ်မလုပ်ဖူးတော့ မဟုတ်ဖူး၊ လုပ်တော့
လုပ်မှာပါတဲ့။ ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲလို့ မေးတော့
တတိယအရွယ်ရောက်မှ လုပ်မှာပေါ့တဲ့။

ပထမအရွယ်မှာလဲ ဥစ္စာစီးပွား ရသလောက်
ရှာမယ်၊ ရသလောက် ရှာဦးမယ်၊ ဒုတိယအရွယ်
မှာလဲ ဥစ္စာစီးပွား ရသလောက်ရှာဦးမယ်၊ ရှိနေ
တာကို နောက်ထပ်ရအောင်၊ များသည့်ထက်များ
အောင် ရှာဦးမှာတဲ့။

တတိယအရွယ်ရောက်မှ ကုသိုလ်လုပ်မယ်၊
ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပိုင်တာ ကျနေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ပိုင်ရင် တတိယအရွယ်ရောက်မှ ကုသိုလ်လုပ်မယ်
လို့ ပိုင်းလို့ရတာပေါ့။

* * *

အချိန်ကန့်သတ်ချက်ပါတယ်

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားပေါ့၊ ဤ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အငှားသာဖြစ်တယ်၊ အငှားရဲ့ သဘောဟာ အချိန်စေ့တော့ ပြန်အပ်ရမှာ၊ နောက် က အချိန်ကန့်သတ်ချက်လေးတွေ ပါတယ်။

ငါ ဒီဘဝမှာ ဘယ်နှစ်နှစ်အထိအောင် နေ လိုက်မယ်ဟဲ့၊ အသက်(၉၀)မပြည့်ရင် သေကို မသေဘူးဟဲ့၊ နေပြလိုက်မယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကန့်သတ်လို့ မရ၊ သူက ကန့်သတ်လိုက်ပြီးသား။

သူကန့်သတ်လိုက်တဲ့နောက် ကိုယ်က မှီ အောင်လိုက်ရမှာ၊ သူ့ကို ကိုယ့်နောက် ဒရွတ်တိုက် ဆွဲလို့ မရဘူး။

၂၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ထို့အတူ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာလဲ အငှားပဲ၊
ခဏတဖြုတ် ကိုယ့်လက်ထဲငှားထားတာ၊ အပိုင်
မဟုတ်ဖူး၊ အငှားဆိုတာ အချိန်စေ့တော့ ပြန်အပ်ရ
မှာ၊ နောက်က အချိန်ကန့်သတ်ချက်လေးတွေ
ပါတယ်။

ထို့အတူ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို ယုံ
ကြည်လို့ အပ်နှင်းထားတဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လေးတွေ
ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေလဲ အငှားတွေပဲ၊ အချိန်စေ့
ပြန်အပ်ရမှာချည်းပဲ။

* * *

အငှား(၄)မျိုး

- (၁) ခန္ဓာလဲအငှားပဲ၊
- (၂) ပစ္စည်းတွေလဲ အငှားပဲ၊
- (၃) ဆွေမျိုးတွေလဲအငှားပဲ၊
- (၄) ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က
အပ်နှင်းထားတဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တာဝန်တွေ (ရာထူး
တွေပေါ့)၊ အဲဒါတွေလဲ အငှားတွေ၊ အချိန်စေ့
ပြန်အပ်ရမှာချည်းပဲ။

ဒီတော့ အငှားနဲ့သာ ဘဝကို မျှောချသွားရင်
အငှားတွေ အချိန်စေ့သွားလို့ ပြန်အပ်ရရင် ဟာကနဲ
ဖြစ်ရမှာတော့ သေချာပြီပေါ့။

၃၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဒါကြောင့်မို့ လူဆိုတာ တရားအသိက
လက်ဦးမှ၊ အငှားထဲကအပိုင်ကို ကိုယ်က လက်ဦး
အောင်ထုတ်နိုင်မှ စိတ်အေးကြရမှာ၊ ကုသိုလ်
လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝ လမ်းစဉ်နဲ့သွားနိုင်မှ စိတ်အေး
ကြရမှာ။

*

*

၂
*

လူမည်ခြင်းအကြောင်း(၃)မျိုး

လူမည်ခြင်း အကြောင်း(၃)မျိုးကို ပြတယ်။

(၁) လူဆိုသည်မှာ၊ လုပ်သင့်တာ၊

ကောင်းစွာသိရပေ၊

လူဆိုတာ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ခွဲပြီးတော့
နားလည်ရမယ်၊ ခွဲနားလည်ပြီးတော့ မလုပ်သင့်
တာ ရဲရဲရှောင်ရမယ်၊ မဖြစ်မနေ ကြိုးကြိုးစားစား
ပြုလုပ်အားထုတ်ရမယ်၊ အဲဒါမှ လူလို့ခေါ်တယ်။

(၂) ထက်မြက်စွန့်စား၊ စိတ်စွမ်းအား၊

မြင့်မားကြရပေ၊

၃၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

လူဆိုတာ ထက်မြက်တဲ့စိတ် ရှိရမယ်၊
စွန့်စားတဲ့စိတ် ရှိရမယ်၊ မြင့်မားတဲ့စိတ် ရှိရမယ်၊
ရဲရင့်တဲ့စိတ် ရှိရမယ်၊ ထက်ထက်သန်သန် တက်
တက်ကြွကြွ အဆင့်မြင့်တဲ့စိတ် ရှိရမယ်၊ အဲဒါမှ
လူလို့ခေါ်တယ်။

(၃) ဆရာမိဘ၊ ပြောသမျှ၊ ဆုံးမနာယူလေ၊
လူအစစ်ဆိုတာ ဆရာမိဘစတဲ့ ပညာရှိ
သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ လမ်းညွှန်ချက် အဆုံးအမ
ကို ရတနာထုပ်ကြီးကို ရသလိုပဲ ရှိရှိ သေသေ
လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထားပြီး လိုက်နာတတ်
တယ်၊ နားထောင်တတ်တယ်၊ ကျင့်သုံးတတ်တယ်၊
အဲဒါမှ လူလို့ခေါ်တယ်။

* * *

ကံလေသာနဲ့နေရတဲ့ပုထုဇဉ်

ဘာဖြစ်လို့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့
အဆုံးအမကို နာယူသင့်တာလဲ?

စာထဲမှာပေးထားတဲ့ ဥပမာကလေးတစ်ခု
ရှိတယ်။

လူတွေဟာ သားဟင်း ငါးဟင်း စားချင်တာ
နဲ့ ဈေးသွားပြီးတော့ သားစိမ်းတွေ ငါးစိမ်းတွေ
ဝယ်ပါသတဲ့၊ သားစိမ်းငါးစိမ်းဝယ်ပြီး အိမ်ကို
ရောက်တဲ့အခါမှာ စင်း၊ ခုတ်တာလဲ မလုပ်ဖူး၊

ချက်လဲ မချက်ဖူး၊ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ
ကိုက်စားလိုက်တယ် ဆိုပါတော့။

ဒီအတိုင်းစားလို့ ပါးစပ်ထဲရောက်တာနဲ့
တပြိုင်နက်၊ အဆင်းကလဲမကောင်း၊ အနံ့ကလဲ
မကောင်း၊ အရသာကလဲမကောင်း၊ ဘယ်လိုမှ
မျိုလို့မရဘူး၊ အန်ပြီးတော့ နှလုံးနာလာမှာပါ၊
ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မပြုပြင် မချက်ပြုတ်
လို့ပေါ့။

အဲသလိုပဲ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ကိလေသာနဲ့
နေရတာ၊ ကိလေသာနဲ့ နေရတော့ ကိလေသာ
အညှီအဟောက်တွေ၊ ကိလေသာအနံ့တွေ၊ လိုအပ်
တာထက်ပိုပြီး လွန်ကဲလာတဲ့အခါမှာ အညှီ
အဟောက်အနံ့တွေ ထွက်လာတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ရဲ့ အော့စရာ၊ အန်စရာ၊ နှလုံးနာစရာ ဖြစ်လာ
တယ်၊ ဘယ်သူမှ မသုံးချင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ
မယုံဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ လူရာမသွင်းဘူး၊ ဝိုင်းပယ်
ခံရတယ်။

သားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေ ဈေးကဝယ်လာလို့
အိမ်ရောက်တဲ့အခါမှာ သေသေချာချာ ရေနဲ့ဆေး

ကြော၊ စင်းခုတ်ပြီးတော့ ဆီတွေ၊ ဆားတွေ စသည်ဖြင့် မွမ်းထုံလို့ သေသေချာချာ ချက်တတ် ပြုတ်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ချက်ပြုတ်ပြီးပြီဆိုရင် စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီးတော့ ဟင်းခွက်အနေနဲ့ အနံ့ ကလဲ ကောင်း၊ အရသာကလဲ ကောင်း၊ အဆင်း ကလဲကောင်း၊ ပွဲတိုးတဲ့ ဟင်းလေးတစ်ခွက် ဖြစ် လာတယ်။

ပွဲတိုးတဲ့၊ ပွဲဝင်တဲ့၊ စားချင်စရာ အလွန် ကောင်းတဲ့ အစာအာဟာရ ဖြစ်လာတယ်။ လူကို အားဖြစ်စေတဲ့ အစာရယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကိလေသာနဲ့နေရတဲ့ ပုထုဇဉ် ဆိုတာကလဲ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်မှု (ချက်ပြုတ်မှုနဲ့တူတဲ့) လမ်းညွှန်မှု၊ ဆုံးမမှုကို ရမှသာလျှင် ပွဲဝင်တယ်။ ပုထုဇဉ်ဟာ လူလိမ်မာကလေး ဖြစ်သွားတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို သိပ်ချစ်ကြ၊ ခင်ကြ၊ မြတ်နိုးကြတယ်။ ဘယ်နေရာမဆို သူ့ကို နေရာ

၃၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တိုင်း သုံးချင်တာပဲ၊ နေရာတိုင်း ရှေ့ကထားချင်
တာပဲ၊ (ယုံတာကိုး၊ အင်မတန် မြတ်နိုးတာကိုး)

* * *

ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ

ဒါကြောင့် ပုထုဇဉ်ဆိုတာ သားစိမ်းငါးစိမ်း
လိုပဲ၊ သားစိမ်းငါးစိမ်းဆိုတာ ချက်မှပြုတ်မှ၊
အချက်အပြုတ် အပြုအပြင်ကောင်းမှ ပွဲဝင်တယ်၊
ပွဲတိုးတယ်၊ စားလို့ကောင်းတဲ့ အစာအာဟာရ
ဟင်းခွက်ရယ်လို့ ဖြစ်လာရသလိုပေါ့။

ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ကိလေသာအညှီအဟောက်
တွေကို ရှင်းပြီး၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့
လမ်းညွှန်ပြုပြင် သွန်သင်မှုကို ရမှသာလျှင် အဖိုး

၃၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တန်တဲ့လူ၊ ကုသိုလ်လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝတဲ့ အထက်တန်း
စားလူ ဖြစ်နိုင်တယ်။

* * *

တရားမပါရင်

* တရားကင်းကွာ၊ မချမ်းသာ၊
ရှိတာတွေလဲ၊ အငှားတွေ၊
လူ့ဘဝကို ရလာတဲ့အခါ တရားအသိမပါ
ပဲနဲ့ “တရားဆိုတာ လုပ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊
အပိုတွေပါ” လို့ တောဒေယျပုဏ္ဏား သူဌေးကြီးလို့၊
ပဗ္ဗဇာတ်ထဲက သူဌေးကတော်လေးလို့၊ ကုသိုလ်
လုပ်ဖို့ မလိုသေးပါဘူး၊ မလိုပါဘူးလို့ ဘေးဖယ်နေ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ...။

တရားမပါရင် လူ့ဘဝဟာ လုံးဝမချမ်းသာ
ဘူး၊ ရှိတာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ၊ ရှိသမျှတွေဟာ
အငှားတွေချည်းပဲ၊ ပစ္စည်းဘယ်လောက်ပဲ ကြွယ်ဝ
ကြွယ်ဝ၊ ရာထူးဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ၊ ဘာတွေပဲရှိရှိ၊

၄၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဘာတွေပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ ဉာဏ်နဲ့ကြည်လိုက်တော့
အငှားချည်းပဲ၊ နောက်ပိတ်ဆုံး ကိုယ့်ခန္ဓာတောင်
ခဏငှားထားတဲ့ အငှားဖြစ်နေတာ တွေ့ရမှာပါ။

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်တရားသာ မပါဘူးဆိုရင်
လူ့ဘဝမှာ လုံးဝ ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဖူး၊ ချမ်းသာ
ဖို့ဆိုရင်၊ ငြိမ်းအေးဖို့ဆိုရင်၊ တွေ့သမျှနဲ့ အဆင်
ပြေဖို့၊ နေတတ်ဖို့ဆိုရင်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝသာမက
သံသရာဘဝကူးအထိ စိတ်အေးရဖို့ဆိုရင် ကုသိုလ်
တရားဧကန်ကို လုပ်ရမှာ။

* * *

ကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ

* ပစ္စည်းခန္ဓာ၊ ရှာရုံသာ၊

ရထားတာတွေလဲ အဆိပ်တွေ၊

ကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကောင်းက ဖော်
ထုတ်လို့ရတဲ့ လူ့စွမ်းအားပါ။ ဒီတရားကိုမရှာဘဲ
ပစ္စည်းကိုသာရှာနေတယ်၊ ခန္ဓာကိုသာစုလို့ ခန္ဓာကို
သာ ရှာနေတယ်ဆိုရင် ဤနှစ်ခုရှာနေရုံနဲ့တော့
ရလာသမျှတွေဟာ အဆိပ်တွေချည်းပဲ။

လူ့လောကဆိုတာ အဆိပ်ထဲနေရတာပဲ၊
ပြုံးနေတုန်း မဲကြရတယ်၊ ရှင်းနေတုန်း ရှုပ်ကြရ
တယ်၊ တက်နေတုန်း လိမ့်ကျကြရတယ်၊ အဲသလို
စသည်ဖြင့် အဆိပ်တောထဲ နေကြရတာမျိုးပါ။
အဲသလိုဆိုရင် ဘာလို့အပ်သလဲဆိုတော့

၄၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တရားရှာမှ၊ ကိုယ်ပိုင်ရ၊

မုချချမ်းသာပေ၊

တရားရှာမှ၊ ကိုယ်ပိုင်ရမယ်၊ မုချဧကန်
ချမ်းသာမယ်၊

သတိမေတ္တာ၊ ဤ(၂)ဖြာ၊

လူ့ရွာအဆိပ်ဖြေ၊

ဒါကြောင့် အဆိပ်ဖြေပေးဖို့ တရားက
(၂)ပါးတဲ့၊ သတိနဲ့မေတ္တာ၊ ကုသိုလ်လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝဖို့
ဆိုရင် သတိ၊မေတ္တာ အဆိပ်ဖြေဆေးသုံးရမှာ၊

သတိဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်ယူတဲ့
တရား၊ မေတ္တာဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနိုင်ယူတဲ့
တရား၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လဲ နိုင်ရင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လဲ နိုင်ရင်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာမှ ပူစရာမလို
တော့ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ ပြဿနာဖြစ်စရာ သူ့မှာ
မရှိတော့ဘူး၊ တွေ့သမျှနဲ့ အဆင်ပြေအောင်
အေးချမ်းတည်ငြိမ် ရင့်ကျက်စွာဖြင့် ဘဝခရီးကို
ဖြောင့်ဖြောင့်လေး သူသွားတတ်တယ်။

* သတိကိုကိုင်၊ ကိုယ်ကိုနိုင်၊

ကြံ့ခိုင်စွမ်းအား ပြည့်ဝပေ၊

သတိကိုကိုင်တော့ ကိုယ်ကိုယ့်ကို နိုင်တယ်၊
ကိုယ့်ကိုကိုယ်နိုင်တော့ ကြံ့ခိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေ
ပြည့်တယ်၊ စွမ်းအားတက်အောင် ရအောင် ရယူ
နိုင်တယ်။

* မေတ္တာကိုကိုင်၊ သူ့ကိုနိုင်၊
ကြံ့ခိုင်အေးမြပေ၊

မေတ္တာကိုကိုင်တော့ သူ့ကိုနိုင်တယ်၊ အားလုံး
အပေါ်မှာ ချမ်းသာစေချင်တဲ့ မေတ္တာတရားထားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အားလုံးအပေါ်မှာ အနိုင်ယူနေတာပေါ့၊
အမြဲတမ်း အေးချမ်းလို့၊ စီးပွားဥစ္စာရှာတာတောင်
မှ မေတ္တာတရား ရှေ့ကထားလို့ ရှင်းရှင်းလေးနဲ့
ရအောင်ယူတတ်တယ်။

* * *

သတိဆိုသည်မှာ

သတိဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း တည့်
အောင်နေတဲ့ တရား၊ တစ်ယောက်ထဲ တည့်အောင်
မနေတတ်လို့ ဒုက္ခရောက်တာတွေ အများကြီး၊

၄၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ပစ္စည်းလေးတစ်ခု၊ ကိုယ်က အမှတ်တမဲ့ထားလိုက်၊
လိုချင်လို့ရှာ၊ မတွေ့တော့ဘူး၊ စိတ်ဆိုးရပြီ၊
ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ဆိုးရပြီ၊

“ဘယ်နှယ်၊ ငါဟာ တယ်ညံ့ပါလား၊
ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးကိုမှ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မထား
တတ်ဖူး၊ ငါ တယ်ညံ့တာပဲ”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ဆိုးရတာတွေ။

သတိဆိုတဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးက တစ်ယောက်
ထဲ နေတဲ့အခါ၊ တစ်ယောက်ထဲ တည့်အောင်နေဖို့
ညွှန်ပြတယ်၊ အချိန်တိုင်း အလေအလွင့်မရှိအောင်
သုံးဖို့ကိုလဲ ညွှန်ပြတယ်။

မေတ္တာဆိုတဲ့ တရားက ပတ်ဝန်းကျင်ပုဂ္ဂိုလ်
တွေနဲ့ မလွဲသာမရှောင်သာ ဆက်ဆံရတဲ့အခါ
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေတတ်ဖို့ ညွှန်
ပြတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် လိမ်မာပါးနပ်စွာ
အနိုင်ယူတတ်ဖို့လဲ ညွှန်ပြတယ်။

အဲသလိုဆိုရင် သူဌေးကတော်လေး (မြန်မာ
လိုဆိုရင် မကြွယ်တဲ့)၊ မကြွယ်၊ အငှားတွေကို

သူက အပိုင်ထင်ပြီးတော့နေတာ၊ သူ့ကိုယ်သူ
ပိုင်တယ်မှတ်ပြီး တတိယအရွယ်ထိ ရွှေ့နေတယ်၊
တတိယအရွယ်ကျမှ ကုသိုလ်လုပ်မယ်လို့ သူက
ရွှေ့နေသတဲ့။

* လူဆိုသည်မှာ၊ လုပ်သင့်တာ၊
ကောင်းစွာသိရပေ၊

* ထက်မြက်စွန့်စား၊ စိတ်စွမ်းအား၊
မြင့်မားကြရပေ၊

* ဆရာမိဘ၊ ပြောသမျှ၊
ဆုံးမနာယူလေ၊

* တရားကင်းကွာ၊ မချမ်းသာ၊
ရှိတာတွေလဲ အငှားတွေ၊

* ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရှာရုံသာ၊
ရတာတွေလဲ အဆိပ်တွေ၊

* တရားရှာမှ၊ ကိုယ်ပိုင်ရ၊
မှချချမ်းသာပေ၊

* သတိမေတ္တာ၊ ဤနှစ်ဖြာ၊
လူ့ရွာအဆိပ်ဖြေ၊

၄၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

* သတိကိုကိုင်၊ ကိုယ့်ကိုနိုင်၊

ကြံ့ခိုင်စွမ်းအား ပြည့်ဝပေ၊

* မေတ္တာကိုကိုင်၊ သူ့ကိုနိုင်၊

ကြံ့ခိုင်အေးမြပေ၊

* ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၊

မုချချမ်းသာပေ။

* * *

အသိ၊ သတိ၊ မေတ္တာလုံတယ်

အသိပညာလိုအပ်သလို၊ သတိလဲလိုတာပဲ၊
ပစ္စည်းကို ခွဲဝေအသုံးချရေး အပိုင်းရောက်တော့
မေတ္တာကလဲ အရေးတကြီး လိုအပ်တာပဲ။

ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်
ကောင်းတွေ သာသနာကို အကြောင်းပြုပြီး ကုသိုလ်
အလှူဒါန လုပ်ကြတယ်ဆိုတာ သဒ္ဓါကလဲ အား
ကောင်းကြပေလို့ပေါ့၊ အသိပညာကလဲ ရှင်းရှင်းနဲ့
ရှိကြပေလို့သာပေါ့။

မိမိစိတ်ကောင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် ချမ်း
သာစေရမယ်၊ မိမိစိတ်ကောင်းကြောင့် လောကသာ

၄၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

သနာ ကြီးပွားစေရမယ်လို့ မေတ္တာတရားကလဲ
အားကြီးပေလို့သာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်သာ လုပ်
ဖြစ်တာ။

* * *

ပုံသေမှတ်ထားလို့မရ

တောဒေယျပုဏ္ဏားသူဌေးကြီးရဲ့ ပစ္စည်းပိုင်
ဆိုင်မှုတွေ သာသနာအတွက် သုံးလိုက်မယ်ဆိုရင်
အများကြီးသုံးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းပေါ
တိုင်း သုံးနိုင်တာမဟုတ်ဖူး၊ (အမြင်က မရှင်းပဲကိုး)

ပဗ္ဗဇာတ်ထဲမှာလာတဲ့ သူဌေးကတော်လေး
ကလဲပဲ ပစ္စည်းကိုသာ ရှာနေတယ်၊ တရားကိုတော့
တတိယအရွယ်ကျမှ လုပ်မယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပိုင်တာကျနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာရမယ်
(မှန်တယ်ပဲထားပေါ့)၊ ဒုတိယအရွယ် စီးပွားဥစ္စာ
ရှာရမယ်ဆိုတာ မှန်တယ်ပဲထားပါတော့၊ တတိယ
အရွယ်မှာ တရားဘာဝနာရှာရမယ်ဆိုတာ ပုံသေ
မှတ်ထားလို့မရဘူး၊ ဘာလို့တုန်းဆိုတော့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို မပိုင်လို့ပါ။

၅၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တတိယအရွယ်ရောက်
အောင် နေရမယ်လို့ ဘယ်သူက အာမခံထားလို့
လဲ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တတိယအရွယ်ရောက်မှ
သေစေရမယ်၊ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ
မသေစေရပါဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံ တာဝန်ယူ
ထားလို့လဲ။

ဘယ်သူမှ အာမလဲမခံနိုင်၊ တာဝန်လဲမယူ
နိုင်၊ သူ့ဟာသူ အကြောင်းက ကန့်သတ်လိုက်ပြီး
သား။

သူ့ကန့်သတ်တဲ့နောက် ကိုယ်ကမီအောင်
လိုက်ဖို့သာ ကိုယ့်အလုပ်၊ သူ့ကို ကိုယ့်နောက်
ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲဖို့က ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး။

* * *

ပစ္စည်းကိုစွဲနေရင်

ဒါကြောင့် မြေကြီးထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါး ကုဋေ
လေးဆယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့
မကြွယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကတော်လေးဟာ တတိယ
အရွယ်ထိနေဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ခန္ဓာက သူ့
နောက်မလိုက်တော့ဘူးလေ။ ပထမ အရွယ်သာသာ
အရွယ်ကောင်းတုန်းမှာ ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်
စွာနှိပ်စက်ခံရတယ်။

ဘယ်လိုဆေးကောင်းဝါးကောင်းနဲ့ တိုက်
ကျွေးလို့လဲမရ၊ ဘယ်လို ဆေးဆရာတွေနဲ့ ကုလို့လဲ
မရဘူး၊ ရောဂါဝေဒနာ ကြာလေဆိုးလေနဲ့ ဆိုးပြီး
တော့လာလိုက်တာ။

၅၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ပစ္စည်းတွေကိုသာ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဟာနဲ့
စွဲပြီးတော့နေတယ်။ မြေကြီးထဲမှာ ငါ့ငွေတွေ
ကုဋေလေးဆယ်တောင်ရှိတယ်။ ကုဋေလေးဆယ်
တောင် ရှိတယ်နဲ့၊ အဲသလိုစွဲပြီးတော့၊ တကယ်
ဆိုရင် အနာရောဂါဖြစ်စဉ်မှာ သတိပဋ္ဌာန်လေးက
နေရာယူရမှာကို နေရာမယူနိုင်။

နေရာယူရလောက်အောင် တရားအလုပ်ကို
လေ့ကျင့်ထားတာလဲမရှိ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာ
က မြေကြီးထဲမှာ ငါ့ငွေတွေရှိတယ် ဆိုတာပဲ။

အဲသလိုစွဲပြီးနေလိုက်တာ ရောဂါဝေဒနာက
သူ့အသက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပါရော၊ စုတေ
ပြတ်ကြွေ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။ ပထမအရွယ်
သာသာ အရွယ်ကောင်းတုန်းလေးမှာ ကွယ်လွန်ရ
တယ်။

ကွယ်လွန်သွားတော့ မြေကြီးထဲမှာမြှုပ်
ထားတဲ့ ငွေဒင်္ဂါးကုဋေလေးဆယ်ကို စွဲပြီးတော့
သေသွားတာဖြစ်တဲ့အတွက် ငွေဒင်္ဂါးကုဋေလေး
ဆယ် မြှုပ်ထားတဲ့မြေကြီးအနီးမှာ ကြွက်မလေး
သွားဖြစ်တယ်။ ပစ္စည်းက တစ်ပြားမှမကယ်။

ပစ္စည်းစုထိုက်သူဖို့

အဲသလိုဆိုရင် သူက ကုသိုလ်မရ ဝမ်းမဝ ပေါ့၊ ဝမ်းဝအောင်ကျွေးတော့ ကျွေးပါရဲ့၊ ကုသိုလ်ကို နောက်ချည်းပို့လွန်းတယ်။

ကုသိုလ်ကို နောက်ကိုချည်းပို့လွန်းတော့ ခန္ဓာက သင်္ခါရဒုက္ခတရားတွေက သူ့ကို လက်ဦးအောင် ဖျက်ဆီးလိုက်တော့ ကုသိုလ်နောက်ကျသွားတယ်ပေါ့၊ (ကုသိုလ်ကို သူက နောက်အဝေးကြီးကို ပို့ထားတာကိုး)

မရဏတရားက ပထမအရွယ်သာသာလေးမှာ အစောကြီး ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်၊ ဖျက်ဆီးလိုက်တော့ သူ့မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားစရာတရားက ဘာမှမရှိ၊ ရောဂါနှိပ်စက်တာတောင် ဝိပဿနာရှုပြီး နှလုံးသွင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အသိကမပေါ်။

ရောဂါဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရတာတောင် မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုသာ စွဲပြီး နေလိုက်တာ၊ အဲဒီအစွဲနဲ့သေသွားတော့ ငွေဒင်္ဂါးတွေ မြုပ်ထားတဲ့အနီးမှာ ကြွက်မလေးသွားဖြစ်တယ်၊ (ပစ္စည်းစုထိုက်သူဖို့)

ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝေစားကြပါတော့လို့ ချန်ထားခဲ့သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ့အတွက်ဘာမှ အဖိုးမတန်၊ ကိုယ့်ဖို့ကျန်မယ့်တရားကို ဘာမှမစုဖြစ်။

ဒီလိုဆိုရင် ကုသိုလ်လဲရ၊ ဝမ်းလဲဝဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးဟာ နှုတ်ကျိုးနေအောင်ပြောတဲ့ စကားဖြစ်လို့ ရိုးနေတယ်ထင်ရပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားလေ၊ အဖိုးတန်လေ၊ တန်ဖိုးရှိလေဆိုတာ တွေးတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း လေးလေးနက်နက် ရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲရမယ် မဟုတ်ဖူးဆိုတာ သေချာတယ်ပေါ့။

သံသရာအစရှာမရ

အဲသလိုဆို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကုသိုလ်လည်း
ရ၊ ဝမ်းလဲဝအောင် ကျွေးရပေလိမ့်မယ်၊ မိမိတို့
တတွေ ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ အတိတ်ဘဝ
များစွာ သံသရာကနေပြီးတော့၊ ဘဝများစွာ
သံသရာကစပြီးတော့ ဤခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီး ထမ်းပြီး
တော့လာခဲ့တာ ကြာလှပြီ၊ သံသရာအစကို
ရှာလို့မရတော့ဘူး၊ အစကို မရှိတော့ပါဘူး။

ဤမျှ ရှည်လျားလှတဲ့ သံသရာတစ်လျှောက်
ခန္ဓာဝန်ထမ်းပြီးတော့ လာတဲ့အခါမှာ တသမတ်
တည်း ထမ်းလို့မဖြစ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိတ်နိုင်တာနဲ့၊ စိတ်မနိုင်
တာမှာ စိတ်မနိုင်တာက များများ၊ စိတ်မနိုင်တဲ့

၅၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

၃

အခါ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်ရတယ်၊ အပါယ်
ကို ရောက်ရတယ်၊ စိတ်နိုင်တဲ့အခါလေးမှာသာ
အပေါ်ကိုတက်ရတယ်။

အဲသလို ခန္ဓာဝန်ထမ်းပြီး လာကြတဲ့အခါမှာ
တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ပြုံးပြုံး၊ ပြုံးပြုံးနဲ့ပေါ့၊
ဟစ်ခါတစ်ရံတော့ ရှုံ့မဲ့၊ ရှုံ့မဲ့နဲ့ပေါ့။

- ပြုံးနိုင်တာက တစ်ခါတစ်ရံလေးပါ၊ ရှုံ့မဲ့
မဲ့မဲ့ရတာက အများကြီး၊
- တစ်ခါတစ်ရံတော့လဲ တဟားဟားနဲ့
ရယ်လို့ပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ချုံးချု
ငိုလို့ပေါ့၊
- ရယ်နိုင်တာက တစ်ခါတစ်ရံလေးပါ၊
ချုံးချုငိုမဲ့ရတာက အများကြီး၊

သံသရာတစ်လျှောက်မှာ ခန္ဓာဝန်ထမ်းပြီး
လာခဲ့ရတဲ့အခါ စိတ်မနိုင်တာက များများဆိုတော့
အောက်ကျနောက်ကျ ပူလောင်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ လာခဲ့
ရတာက ကြာလှပြီ။

စရိတ်အလွန်တောင်းတဲ့ခန္ဓာ

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တကယ်တော့ စရိတ်
တကယ်တောင်းတဲ့ ခန္ဓာပဲ။ စရိတ်အလွန်တောင်း
တာ။

စားဖို့စရိတ် တောင်းတာကတစ်မျိုး၊ ဝတ်ဖို့
စရိတ် တောင်းတာကတစ်မျိုး၊ နေဖို့စရိတ် တောင်း
တာကတစ်မျိုး၊ သည့်ပြင် စရိတ်မျိုးစုံ ဆုံးနိုင်တယ်
လို့မရှိအောင်တောင်းတဲ့ စရိတ်အလွန်တောင်းတဲ့
ခန္ဓာပဲ။

အတိတ်ဘဝများစွာကို အသာထားလိုက်ပါ
ဦး၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ မွေးဖွားတဲ့နေ့ကစပြီး ယနေ့
ထိ ဉာဏ်နဲ့တွက်ကြည့်ပေါ့၊ ဤဘဝမှာ ဤခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီး ကျွေးခဲ့ရတာ စရိတ်ဘယ်လောက်
ကုန်ခဲ့ပြီလဲလို့ ဉာဏ်နဲ့တွက်ကြည့်၊ အများကြီး
ကုန်ခဲ့ပြီ။

၅၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဒီဘဝမှာတောင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထမ်းဆောင်
ဖို့ စရိတ်တွေ မြောက်များစွာ ကုန်ခဲ့လှပြီ၊ ဒီလို
ကုန်ခဲ့လှတဲ့ ဘဝခန္ဓာထမ်းဆောင်မှုစရိတ်တွေ
ကို ဉာဏ်နဲ့ပြန်တွက်ပါ။ ကိုယ့်ဘို့ကျန်တာ ဘယ်
လောက်ရှိလို့လဲ။

ဘဝခန္ဓာကို ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဒရွတ်တိုက်ကြီးရှာနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်လဲမထား၊ လမ်းကြောင်း
လဲ မဖော်၊ လုပ်ငန်း စည်းရယ် ကမ်းရယ်၊ မူရယ်
ဘောင်ရယ်လို့လဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘာမှမရှိပဲနဲ့
ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲသွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်
ဉာဏ်နဲ့တွက်ကြည့်၊ ဘဝခန္ဓာထမ်းဆောင်ဖို့ စရိတ်
တွေ၊ ကိုယ့်ဖို့ ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ တွက်ကြည့်
လိုက်တော့ အကုန်လုံး အမှိုက်ထဲကို ပါသွားတယ်။

ကိုယ့်ဖို့ တစ်ခုမှမကျန်ဘူးတဲ့၊ အားငယ်စရာ
သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ကျွေးလိုက်
ရတာ ဖပ်ဖပ်ကိုမောလို့၊ ကျွေးဖို့ရှာလိုက်ရတာ
ဖပ်ဖပ်ကိုမောလို့၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ထပ် အနည်းဆုံး
ကျွေးရတယ်။

ဘယ်လောက်ကျွေးကျွေး မအိုပါဘူးလို့လဲ
အာမမခံ၊ မနာပါဘူးလို့လဲ တာဝန်မယူ၊ မသေပါ
ဘူးလို့လဲ အာမမခံ။

* * *

ဘဝခန္ဓာထမ်းဆောင်ရာမှာ

အဲသလိုဆိုတော့ ဒရွတ်တိုက်ကြီးသာ ဆွဲ
သွားနေရင် ကိုယ့်ဖို့ ဘာမှမကျန်၊ အကုန်လုံး
အမှိုက်ထဲပါသွားတာချည်းပဲ။

ဒရွတ်တိုက်မဆွဲပဲ သဒ္ဓါတရားနဲ့ အသိ
တရားနဲ့၊ ပညာတရားနဲ့၊ မေတ္တာတရားနဲ့၊ အကန့်
လေးနဲ့ ရှင်းရှင်းလေးရှာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ
ပြန်တော့ ဘဝခန္ဓာထမ်းဆောင်မှုစရိတ် ကုန်ကျ
သမျှ အကုန်လုံး ကိုယ့်ဖို့ကျန်တာချည်းပဲ ဖြစ်သွား
တယ်။

ဒီတော့ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားလဲ လိုတယ်
ပေါ့၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်အောင်ကြည့်တတ်တဲ့
အသိပညာလဲလိုတယ်ပေါ့၊ ပစ္စည်းကို ခွဲဝေ
အသုံးချတဲ့နေရာမှာ အကျိုးလိုလားတဲ့ မေတ္တာ
လဲလေးလေးနက်နက်လိုတယ်ပေါ့၊ အချိန်မီလေး

၆၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တွေ သုံးဖို့၊ အကွက်စေ့အောင်သုံးဖို့ နေရာမှာ သတိကလဲ အရေးတကြီး လိုအပ်တယ်ပေါ့၊ အဲဒါမှ ကိုယ်ပိုင်တွေပေါ်မှာပါ။

နေ့စဉ် ခန္ဓာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ်ဖို့ကျန်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ ထမ်းဆောင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ အားအောင်လဲ စောင့်မနေနိုင်ဘူး၊ ဘာလို့တုန်း၊ ခန္ဓာက မအားအောင် ခိုင်းထားတာကိုး၊ အားတဲ့နေ့ ရောက်မှာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ မအားအောင် သူက ခိုင်းထားတာ။

မအားအောင်ခိုင်းထားတာဆိုတော့ ကိုယ်က (ခိုင်းတဲ့ကြားထဲက) ကိုယ့်ဖို့ကျန်မယ့် အင်အား လေးတွေရအောင် ယူကြရမှာပါ၊ အသိတရားနဲ့ အကန့်လေးနဲ့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။

ဒီနေရာမှာတော့ ဒါနလေးရနိုင်တယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ သီလရနိုင်သား၊ အို...သရဏဂုံ တစ်ခေါက်ဆုံးသွားလဲ နည်းတာမှတ်လို့၊ ဒီနေရာမှာတော့ မေတ္တာဘာဝနာလေး တစ်ခေါက်တော့ ရနိုင်သား၊ ဒီနေရာမှာတော့ ဝိပဿနာအသိလေးတွေ ရအောင်ယူလို့ ဖြစ်ပေသားပဲလို့ အကန့်လေးနဲ့ ရှာရမှာတဲ့၊ (ခန္ဓာထမ်းတဲ့အခါ၊ စီးပွားရှာတဲ့အခါ)

ကိုနောက်တိုးရဲ့ ဗီရိုလို့

နောက်တိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊
ကိုနောက်တိုးမှာ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ ဗီရိုအကြီး
ကြီးပေါ့၊ ပစ္စည်းတွေထည့်ဖို့ ဘဏ္ဍာတိုက်လုပ်
တာပါ။

ဘဏ္ဍာတိုက်လုပ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ သူ့
ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရသမျှအကုန်ထည့်
တယ်၊ ဆားထုပ်ကလေး ဝယ်လာပြီးတော့လဲ
ဗီရိုထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်တာပဲ၊ သတ်သတ်
မှတ်မှတ် မထားဘူး။

ဒီနေရာတော့ စားစရာထားမှ၊ ဒီနေရာတော့
ဝတ်စရာထားမှ၊ ဒီနေရာတော့ အသုံးအဆောင်
ထားမှလို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိဘူး။

လက်ဖက်ခြောက် ဝယ်လာပြန်တော့လဲ
လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကို ဒီထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်
တာပဲ၊ ငါးပိထုပ်ကလေး ဝယ်လာတော့လဲ ငါးပိ

၆၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ထုပ်ကို ဒီထဲ ထိုးထည့်လိုက်တာပဲ။ ဖိနပ်အသစ်
ကလေးဝယ်လာ။ ဖိနပ်အသစ်ကလေး မစီးခင်
ဒီဗီရိုထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်တာပဲ။ ဖြုတ်သိပ်နေ
အောင် ထိုးတည့်ထားတာ။ (သတ်သတ်မှတ်မှတ်
နေရာလို့မရှိ)

ဦးထုပ်အသစ်လေး ဝယ်လာပြန်တော့လဲ
ဦးထုပ်သစ်ကို ဗီရိုထဲထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ပုဆိုး
အသစ်လေး ဝယ်လာပြန်လဲ ပုဆိုးအသစ်မဝတ်ခင်
အဲဒီဗီရိုထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အင်္ကျီကိုလဲ ဗီရိုထဲ
ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

ဘာပစ္စည်းပဲရရ ရသမျှအကုန် ဒီဗီရိုထဲ
ထိုးထည့်လိုက်တာပဲ။ သူ့နေရာသူ သတ်သတ်
မှတ်မှတ် ဘာမှမရှိ၊ အကုန်လုံး ဖြုတ်သိပ်ပြီး
ထိုးထည့်ထားတယ်။

စားစရာ သောက်စရာလဲ စုံလို့ပဲ။ အဝတ်
အစားလဲ စုံလို့ပဲ။ ဖိနပ်နဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ကို ရောလို့၊
ငါးပိနဲ့ သကြားနဲ့လဲ ရောလို့၊ တစ်ခါထဲ ဖြုတ်
သိပ်ပြီးထားလိုက်တာ။

သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်ပဲ

ကိုနောက်တိုး ဖိနပ်ဟောင်းလေးပြတ်လို့
ဖိနပ်အသစ် စီးမယ်ဆိုပြီး ဗီရိုကြီးထဲ ဖိနပ်လိုက်
ရှာ၊ မတွေ့တော့ဘူး၊ ဘယ်တွေ့လိမ့်မလဲ၊ သူ့
နေရာသူ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်ပဲ။

အဝတ်တွေ အကြိုအကြားထဲမှာ ပြွတ်သိပ်
ထိုးထည့်ထားတာဆိုတော့ ဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်ဖက်၊
အဝတ်ကြို အဝတ်ကြားထဲ ရောက်ကုန်ပြီပေါ့၊
ဗီရိုကြီးထဲ အကုန်လုံးထုတ်ပြီး ရှာရမှာလဲ သူက
ပျင်း။

အဲလိုဆို ရှာပြီ၊ မရ၊ မရတော့ စိတ်ဆိုးရပြီ၊
ဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ဗီရိုထဲ ဖိနပ်ထားပါတယ်၊

ရှာတယ်၊ မတွေ့၊ မတွေ့တော့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ဆိုး
တော့ ပူ၊ စိတ်ပူလေ ရှာမရလေ၊ စိတ်ပူလေ ရှာ
မရလေ။

အဲဒါနဲ့ ကိုနောက်တိုးတစ်ယောက် တစ်နေ့
လုံးရှာလဲ ဖိနပ်မစီးရဘူး၊ ဘယ်တွေ့တော့မလဲ၊
သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်ပဲ။

ဗီရိတစ်လုံးထဲ ထားရင်တောင်မှ ဒီနေရာ
တော့ စားစရာထားမယ်၊ ဒီနေရာတော့ ဝတ်
စရာထားမယ်၊ ဒီနေရာတော့ အသုံးအဆောင်
ထားမယ် စသည်ဖြင့် သူ့နေရာသူ သတ်သတ်
မှတ်မှတ်ထားရင် လိုအပ်လို့ ရှာတဲ့အခါ တွေ့မှာ
ပေါ့။

အခုတော့ အဲသလိုမဟုတ်ဖူး၊ ဗီရိကြီးထဲ
အကုန်ပြုတ်သိပ် ထိုးထားလိုက်တော့ လိုအပ်တဲ့
အခါ ဘာမှမရ။

* * *

ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲရင်

အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘဝခန္ဓာ ထမ်းဆောင်တဲ့ အခါ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာတဲ့အခါ နောက်တိုး ဘဏ္ဍာ တိုက်ထဲ ထည့်သလိုသာ ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲ၍ ဖြတ်သိပ်ကြီးသာ ရှာမယ်ဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ညစ်စရာလေးတွေ၊ ညစ်တဲ့စိတ်ကိုဆေးဖို့ တရားကို လိုက်ရှာစမ်းကြည့်တော့လဲ အစတောင်မှ ရှာလို့မတွေ့၊ မျက်နှာကြီးမုံ့လို့။

စိတ်ဆေးစရာမတွေ့လို့တဲ့၊ ဘယ်တွေ့မလဲ၊ နောက်တိုး ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှာ ပစ္စည်းထည့်သလို စားဝတ်နေရေးကို ဒရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲပြီးတော့ ဖြတ်သိပ်ကြီး ထိုးထည့်တာဆိုတော့ စိတ်ညစ်စရာ တွေလာတဲ့အခါ ညစ်တဲ့စိတ်ကလေး ဆေးစရာ တရား ဘယ်နားမှ ရှာလို့မတွေ့။

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပူစရာလေးတွေ ပေါ် လာတယ်၊ ပူတဲ့စိတ်ကလေး အေးအောင်ဆိုပြီး

တရားအစအနလေး လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ ဘယ်
နားမှ ရှာလို့မတွေ့၊ မျက်နှာကြီးကို ပူလို့၊ ရှုံ့မဲ့
လို့၊ (စိတ်ပူတာတဲ့)

ပူတဲ့စိတ်ကို အေးသွားအောင် ဆောင်ရွက်
ပေးနိုင်တဲ့ တရားအစအန ဘယ်နားမှ ရှာလို့မတွေ့၊
ကိုနောက်တိုး ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ ပစ္စည်းထည့်သလို
ပြုတ်သိပ်ပြီး ထိုးထည့်ထားတာဆိုတော့ ရှိတဲ့
ပစ္စည်းတွေကလဲ အေးအောင်ဘာမှလုပ်မပေးကြ။

တစ်ခါတစ်ရံ အန္တရာယ်တွေ တွေ့လာတဲ့
အခါ အန္တရာယ်က ကာကွယ်ဖို့ဆိုပြီးတော့ တရား
အင်အားလေး တွေ့လို့တွေ့ငြား လိုက်ရှာတဲ့အခါ
အစအနလေးတောင်မှ ပေါ်လို့မလာ။

အဲသလို စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ သုံးစရာ တရား
အမျိုးမျိုးရှာတဲ့အခါ ဘယ်တရားမှ ရှာလို့မတွေ့၊
စားဝတ် နေရေးကို ဒရွတ်တိုက်ကြီး ဆွဲနေကြတာ။

ပစ္စည်းရှာတော့လဲ ဒရွတ်တိုက်ကြီးရှာတယ်၊
ခန္ဓာကို ကျွေးပြန်တော့လဲ ဒရွတ်တိုက်ကြီး ဆွဲ
ပြီးတော့ ကျွေးနေတယ်ဆိုရင် အားကိုးစရာတရား
(ကိုယ့်ကိုရှင်းပေးနိုင်တဲ့တရား) ဘယ်ရတော့မလဲ။

ပစ္စုပ္ပန်မှာချမ်းသာဖို့

ချမ်းသာဆိုတာကလဲပဲ နောက်ဘဝချမ်းသာ
ဖို့ဆိုတာထက် လောလောဆယ်ပစ္စုပ္ပန်မှာ ချမ်းသာ
အောင်နေတတ်ဖို့က ပိုလို့အရေးကြီးတာ။ မနက်ဖြန်
ချမ်းသာဖို့ထက် ယနေ့မှာ လောလောဆယ်
တွေ့သမျှနဲ့ အဆင်ပြေငြိမ်းချမ်းအောင်၊ ချမ်းသာ
အောင် နေတတ်ဖို့က အရေးကြီးတာ။

နောက်ဘဝချမ်းသာဖို့ ဆိုတာထက် လော
လောဆယ် တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့၊ တရားအသိ
လေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းအောင်၊ ချမ်းသာအောင်နေတတ်
ဖို့က ပိုအရေးကြီးတာ။

၆၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရီက(ယော)ဆရာတော်

နိဗ္ဗာန်ရောက်ရင် ချမ်းသာမှာသေချာသော်လဲ
နိဗ္ဗာန်မရောက်ခင် ခန္ဓာဝန်ထမ်းပြီး သွားတဲ့အခါ
မှာ တရားအသိလေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အေးအေး
ကြည်ကြည်လင်လင် ထမ်းသွားနိုင်ဖို့က ပိုအရေး
ကြီးတာ။

တရားရဲ့သဘောက ...

- မနက်ဖြန်ထက် ဒီနေ့ ပိုအရေးကြီးတယ်၊
- နောက်ဘဝထက် ယခုဘဝ ပိုအရေးကြီး
တယ်၊
- သံသရာခရီးကို သွားရမှာထက် ယခု
လောလောဆယ်သွားနေတုန်း ပစ္စုပ္ပန်က
ပိုအရေးကြီးတယ်။

* * *

ကုသိုလ်ရအောင်ယူတတ်ဖို့

ဒါကြောင့် ကိုနောက်တိုးဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ
ပစ္စည်းတွေဖြုတ်သိပ် ထိုးထည့်သလို မထိုးထည့်ပဲ
သတိလေးနဲ့၊ ပညာလေးနဲ့၊ သဒ္ဓါလေးနဲ့၊ မေတ္တာ
လေးနဲ့ပေါ့၊ (ရှင်းရှင်းလေး)

ရှာရမယ့်အတူ ငါ ကုသိုလ်ရအောင်ရှာမယ်၊
ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကျွေးရမယ့်အတူတူ ကုသိုလ်ရ
အောင် ငါကျွေးမယ်၊ မိသားစုတာဝန် ထမ်းရမယ့်
အတူတူ ပူပူလောင်လောင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ငါ
မထမ်းဘူး။

ဒါနဝတ်ကလေးနဲ့ ထမ်းမယ်၊ သီလဝတ်
ကလေးနဲ့ ထမ်းမယ်၊ မေတ္တာဘာဝနာစွမ်းအား

၇၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

လေးနဲ့ ထမ်းမယ်၊ ဝိပဿနာအသိလေးနဲ့ ထမ်း
မယ်၊ မိသားစုတာဝန် ထမ်းတာတောင် သူ့မှာ
ဝတ်ကလေးတွေနဲ့ ထမ်းတယ်၊ ပြတ်သိပ်ပြီးတော့
မသွားဘူး၊ အကန့်လေးတွေနဲ့ သွားတယ်၊ ဒီနေရာ
တော့ ဒါနရနိုင်တယ်၊ ဒါနယူထားလိုက်မှ စသည်
ဖြင့် ရှင်းရှင်းလေးသွားတယ်ပေါ့။

အဲသလိုဆိုရင် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်း
ဝဆိုတာ စီးပွားရေးအလုပ် လုပ်ရင်းနဲ့၊ အိမ်အလုပ်
လုပ်ရင်းနဲ့၊ ခန္ဓာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်းနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့
လူမှုရေးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ တစ်ခါထဲပါ
သွားအောင် ယူရမှာ၊ ယူတတ်သူအတွက် ကုသိုလ်
ချည်းပါပဲ။

* * *

အချိန်တိုင်းအဖိုးတန်တယ်

ဆိုကြပါစို့၊ အသိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စဉ်းစား
လာတယ်...။

“အင်း...ငါဟာ အတိတ်ဘဝများစွာက
ခန္ဓာဒရွတ်တိုက်ကြီး ဆွဲခဲ့ပြီလေ၊ ဒီဘဝမှာလဲ
တရားအသိမရှိခင်က ဒရွတ်တိုက်ကြီး ဆွဲခဲ့ပြီ၊
ငါ အခုအသိလေးပေါ်လာပြီပဲ၊ အသိပေါ်တုန်းလေး
အလုပ်ဆိုတာ လုပ်မှဖြစ်မယ်လေ၊ ငါ ဒရွတ်တိုက်
ကြီးဆွဲဖို့ မတော်ပေဘူး။

ပြီးတော့မှ သာသနာတွေတဲ့အခါကာလ
ကလဲ ပုညခေတ်ကြီးဆိုတော့ အချိန်တိုင်း အချိန်
တိုင်း အဖိုးတန်တယ်၊ တစ်စက္ကန့်လေး အချိန်

၇၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဖြုန်းပစ်ရမှာတောင်မှ နှမြောစရာကောင်းတယ်။
ဒါကြောင့် တစ်ရက်ကို တစ်သက်လောက် တန်ဖိုး
ထားမှ ငါ တော်ကာကျပေလိမ့်မယ်။

တတိယအရွယ်ကျမှ ကုသိုလ်လုပ်မယ်လို့
မရေမရာနဲ့ အချိန်ဖြုန်းပြီးနေဖို့ မတော်တော့ဘူး၊
ငါ့သာ ဘာဖြစ်စမ်းပါစေဟယ်၊ ဘယ်ကုသိုလ်လုပ်
လိုက်မယ်လို့ မရေရာတဲ့အနာဂတ်ကို တွေးပြီး
စိတ်ကူးယဉ်နေမယ့်အစား သေချာတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်လေး
လက်မလွတ်သေးခင် ငြိမ်းချမ်းအောင်၊ ကုသိုလ်
အမြတ်ရအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။

ထိသာပေါက်စမ်းပါစေ၊ အလှူဒါနကြီးလုပ်
လိုက်မယ်လို့ မရေရာတဲ့ အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး
စိတ်ကူးယဉ်နေမယ့်အစား သေချာတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ
ဖြစ်လာသမျှ အခြေအနေလေးနဲ့၊ ပေးလာတဲ့
အခြေအနေလေးနဲ့ ကုသိုလ်ရအောင်ယူတတ်ဖို့သာ
အရေးကြီးတယ်လို့ အမြင်လေး ရှင်းလာပါတယ်။

* * *

တစ်ရက်ကို တစ်သက်လောက်

အဲဒါကြောင့် တစ်ရက်ကို တစ်သက်လောက်
တန်ဖိုးထားလို့ တစ်ခါတစ်ရံများ ယခုလိုညပိုင်
ရောက်တော့ ရက်ချုပ်ချုပ်စမ်းကြည့်ပါတယ်။

“ဟောဒီတစ်ရက်ဟာ ငါ့အတွက် တစ်ဘဝ
ပဲလေ၊ မနက်အိပ်ရာထက စပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီးထိ
ငါ့ကို အိုမှု၊ နာမှု၊ သေမှုဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးမှ
လွတ်သွားစေနိုင်တဲ့ သံသရာဆင်းရဲ တိုပြီးသွားစေ
နိုင်တဲ့ အငိုလဲတိတ်၊ အကြောက်လည်းပြေ၊ အပူလဲ
ငြိမ်းစေနိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အင်အားတွေ ဒီနေ့ ဘယ်
လောက်များ ရလိုက်သလဲ” လို့ ပြန်ပြီး တွေးကြည့်
လိုက်တော့ ကိုနောက်တိုးဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ ပစ္စည်း

တွေ ပြတ်သိပ်ထိုးထည့်သလိုပဲ ဒရွတ်တိုက်ကြီး
ဆွဲလာခဲ့တာတွေတော့

“ဟယ်...ဒီနေ့တစ်နေ့ ငါအသက်ရှင်ရတာ
ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါလား၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကျွေးရ
တာတော့ (၂)ထပ်ကျော်တယ်၊ ပေးလိုက်ရတဲ့
ဝတ်စရာတွေ၊ ပေးလိုက်ရတဲ့ စားစရာတွေ၊
ပေးလိုက်ရတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ စုံလို့ပဲ၊ ဘာမှ
ကိုယ့်ဘက်က ရပ်တည်မယ့်အင်အား မရပါလား၊
ဒီနေ့ ငါအသက်ရှင်ရတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊
ဒီလိုဆိုတော့ နောက်နေ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင်
ငါလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးပြီးသား ပြီးပါစေတော့။

လောကမှာ ပစ္စုပ္ပန်အချိန်သည် အဖိုးအတန်
ဆုံးပါ၊ ပစ္စုပ္ပန် အရေးအကြီးဆုံးပါ။

* * *

ခန္ဓာဝန်ထမ်းရကျိုးနပ်အောင်

မနက်အိပ်ရာက ထလာပြီးတော့ အသိလေး
ရှေ့ကနေပြီ၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလဲဝတဲ့ လမ်း
စဉ်နဲ့ သူသွားတော့မှာ၊ ဒရွတ်တိုက် မဆွဲတော့ဘူး၊
ခန္ဓာဝန်ထမ်းရကျိုးနပ်အောင် ရှင်းရှင်းလေးပဲ သူ
သွားတော့မယ်။

အိပ်ရာထလာပြီဆိုရင် မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားရှေ့ သူရောက်သွားပြီ၊ ဘုရား
ရှိခိုးနေပြီ၊ ငါးပါးသီလဆောက်တည်နေပြီ၊ သရဏဂုံ
ဆောက်တည်လို့၊ မေတ္တာတွေပို့လို့၊ ဘုရားရေကပ်
လို့၊ ပန်းကပ်လို့၊ ပရိတ်တွေရွတ်လို့၊ တချို့များ

၇၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

နာရီဝက်၊ တချို့များ တစ်နာရီလောက် တရားထိုင်
လိုက်သေး။

“အင်း...စားဝတ်နေရေးဟာ တစ်သံသရာ
လုံး ငါလုပ်လာခဲ့တာလေ၊ ဒီဘဝလဲ ကြာလှပါပြီ
ကော၊ မပြီးနိုင်တဲ့အလုပ်ကို ဒရွတ်တိုက် အလျား
လိုက်ကြီး ဆွဲပြီးသွားမယ့်နေရာမှာ ပြီးနိုင်မယ့်
ကိုယ်ကို အပူငြိမ်းစေနိုင်တဲ့ တရားစွမ်းအားလေး
ကိုသာ ဖြစ်တဲ့နေရာကစပြီးလုပ်ကာမှ ငါတာဝန်
ကျေလိမ့်မယ်”

အဲသလို အသိလေးပေါ်လို့ ဘုရားရှေ့သွား
ဘုရားရှိခိုးလို့၊ သရဏဂုံဆောက်တည်လို့၊ ငါးပါး
သီလ ဆောက်တည်လို့၊ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ
ပွားလို့၊ မေတ္တာတွေပို့လို့၊ ဘုရားရေကပ်၊ ပန်းကပ်၊
ဆီမီးကပ်၊ ကုသိုလ်အလုပ်လေးတွေလုပ်လို့၊ အမျှ
အတမ်း ပေးဝေလို့၊ ပြီးသွားတာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
ဘယ်လိုပေါ့သွားမှန်းမသိဘူး၊ စိတ်တွေကို ဘယ်လို
အားတက်နေမှန်း မသိဘူး၊ စိတ်ကလေးကို ချေး
ချွတ်ဆေးကြောလိုက်တာ၊ စိတ်ကလေးကို လျှော်
ဖွတ်လိုက်တာ။

ခန္ဓာထားစရာ၊ ခန္ဓာကျွေးစရာ

ခန္ဓာဆိုတာ ထားစရာ (၂)မျိုးရှိတယ်။
ရုပ် ထားစရာက တစ်မျိုး၊ စိတ်ထားစရာက
တစ်မျိုး။

ထို့အတူ ခန္ဓာမှာ ကျွေးစရာကလဲ ရုပ်ကျွေး
စရာ အစာကတစ်မျိုး၊ စိတ်ကျွေးစရာ အစာက
တစ်မျိုး။

မနက်အိပ်ရာထလာရင် ဘုရားအာရုံ၊ တရား
အာရုံ၊ ကုသိုလ်အာရုံ ယူကြတယ်ဆိုတာ စိတ်
ကလေးကို နေရာပေးတာ။

မနက်အိပ်ရာထတဲ့အခါ ဘုရားရှိခိုးတယ်၊
သရဏဂုံဆောက်တည်တယ်၊ သီလဆောက်တည်

၇၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တယ်၊ မေတ္တာပွားတယ်၊ တရားအလုပ် လုပ်တယ်
ဆိုတာ စိတ်ကလေးကို အစာဝအောင်ကျွေးတာ။

ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထားစရာဆိုတာက နေအိမ်
တိုက်တာ၊ မော်တော်ကား စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ရုပ်ထား
စရာနေရာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံအောင်ရှိပေမယ့်
စိတ်ထားစရာ နေရာမရှိရင် ရှိသမျှ ဒုက္ခချည်းပဲ၊
ရှိသမျှ ပြဿနာချည်းပဲ၊ ရှိသမျှအပူချည်းပဲ၊
ဘယ်ဟာမှ လုံခြုံမှုမရှိပဲ အမြဲတမ်း ပူနေရပါလိမ့်
မယ်။

စိတ်အစာမကျွေးရင်တော့ ရုပ်အစာ ဘယ်
လောက်ပဲဝဝ အပူမငြိမ်းပါဘူး၊ အကြောက်မပြေ
ပါဘူး၊ အငိုမတိတ်ပါဘူး၊ ပြဿနာရှင်းပေးမှာလဲ
မဟုတ်ပါဘူး။

* * *

စိတ်ကို အစာဝအောင်ကျွေးမှ

ဒါကြောင့် တရားအသိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စဉ်းစားတယ်။ စိတ်ကလေးလဲ အစာဝအောင် ကျွေးမှလို့။

အဲသလို စဉ်းစားပြီးတဲ့နောက် မနက်အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အဓိပ္ပာယ် သူနားလည်သွားပြီပေါ့။ စိတ်ကို အရင်နေရာပေးရမှာကို၊ စိတ်ကလေးကို အစာဝအောင် ကျွေးရမှာကို။

မနက်အိပ်ရာထတော့ ဆာတယ်။ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် သောက်ဦးမှလို့ စဉ်းစားကြသလိုပေါ့။

၈၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

“ဟယ်...ရုပ်ခန္ဓာနောက်မှ ကျွေးမယ်၊ စိတ်ကလေး အစာဝအောင် ငါ မေတ္တာဘာဝနာလေး တစ်ခေါက်၊ မေတ္တာလေးတစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်ဦးမှ၊ ဘုရားဂုဏ်တော်လေး တစ်ခေါက် ငါ သောက်လိုက်ဦးမှ”

စသည်ဖြင့် အဲသလိုပြောလို့ ဖြစ်တယ်ပေါ့။

မနက်အိပ်ရာထလာတာနဲ့ ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံ၊ ကုသိုလ်အာရုံနဲ့ သူ အဲသလိုနေလာတယ်၊ ပြီးသွားတာနဲ့ စိတ်ကိုပေါ့လို့၊ ခန္ဓာကိုရှင်းလို့။

ဟော...စားဝတ်နေရေးအလုပ်ကလဲ စပြီ၊ အိမ်မှာရှိတဲ့သူတွေကလဲ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ စီမံရပြီပေါ့၊ စီးပွားရှာမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ စီးပွားရှာတဲ့နေရာ ရောင်းဖို့ဝယ်ဖို့ သူ့နေရာသွားရပြီပေါ့။

ခန္ဓာဝန်ထမ်းဖို့အတွက် သူစလာပြီဆိုကတည်းက အသိလေးက မနက်က ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံတွေကို စိတ်ထားစရာနေရာနဲ့ စိတ်အစာလေး ကျွေးထားတာဆိုတော့ အမြင်လေးရှင်းနေတယ်။

ကုသိုလ်တွေဖြစ်လို့

မနက်ပိုင်း ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ ဆန်၊ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက် စသည် ဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့ စီမံကထဲက သူ့
စိတ်လေး တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။

ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း ငါ့မိသားစုတွေကို အလှူ
ဒါနကြီးလုပ်ရမယ်၊ (ဒါနဖြစ်လာတယ်) ဒါနဆို
တာ ဘုရားကျောင်းကန်သွားလုပ်မှ ရတာမဟုတ်၊
စိတ်ကောင်းထားရင် အိမ်ထဲ နေ့တိုင်းလုပ်လို့ရ
တယ်။

ဒါကြောင့် စောစောကပြောတာက ကုသိုလ်
ထုပ်ဖို့ နေ့တိုင်းထိုင်နေတာ၊ ကုသိုလ်ဟာ ယူတတ်
ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။

ငါ့မိသားစုတွေကို အလှူဒါနကြီး လုပ်ရတော့
မပယ်၊ မနက်ပိုင်း ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်ရမှာပေါ့၊

၈၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကြုံရင်လဲ
အလှူဒါန လုပ်ရမှာပေါ့၊ ပုဗ္ဗစေတနာလေးတွေ
ဝင်လာပြီ၊ စိတ်ကလေးကို ရှင်းလို့၊ ပေါ့လို့၊
ဒရွတ်တိုက်ကြီး မရှိပါဘူး။

ခန္ဓာဝန်ထမ်းရမယ့် အတူတူတော့ ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ငါသွားတော့မယ်
ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ သွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဆန်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စသည်ကို
မရှိသေးတာရှိအောင် ဝယ်ရမယ့်အပိုင်းမှာလဲ ပုဗ္ဗ
စေတနာဝင်လာပြီ၊ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ စီမံကထဲက
စပြီး အလှူဒါနလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးတွေနဲ့
လုပ်နေတော့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်လို့ပေါ့။

* * *

မေတ္တာရှေ့သွားနေတယ်

မနက်အိပ်ရာ ထကတည်းက ငါးပါးသီလ
ဆောက်တည်ပြီးသား၊ မိသားစုတာဝန်ထမ်းဆောင်
တဲ့ ကိစ္စကလဲ ဝတ္တရားဖြစ်တော့ ကျင့်ဝတ်သီလ
ပါပဲ။

တစ်ခါ အသိတရားလေးက မေတ္တာရှေ့သွား
နေတယ်၊ ဤပစ္စည်းကို သုံးဆောင်ကြမယ့် မိသား
စုတွေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဤစားဖွယ်သောက်ဖွယ်
တွေကို စားသုံးကြမယ့် မိသားစုနဲ့တကွ ဆွေမျိုး
မိတ်သင်္ဂဟတွေ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြ
ပါစေ။

(မေတ္တာလေးက ရှေ့က၊ မေတ္တာဘာဝနာပါ
နေတယ်)

တစ်ခါ သည့်ထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ အသိရှိတဲ့
ဝိပဿနာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဝိပဿနာအသိလေးတွေ

ဝင်လာတယ်။ ဆန်ကနေ ထမင်းဖြစ်သွားပုံ၊
ထမင်းစားသုံးလိုက်တဲ့အခါမှာ အဆင့်ဆင့်ကုန်
သွားလို့ သိတတ်တာလေးနဲ့ သိစရာလေးတွေ
ရှင်းရှင်းလေး ဒီလိုထားတယ်။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကနေ ဓားနဲ့ခွဲစိတ်လိုက်
တော့ ပုံပျက်သွားပုံလေးတွေ၊ အဲဒီကနေ ဟင်း
အိုးထဲရောက်၊ မီးဖိုပေါ်တင်ချက်လိုက်တော့ ဟင်း
ဖြစ်သွားပုံလေးတွေ၊ ဟင်းဖြစ်တဲ့အခါ တစ်မျိုး
ပြောင်းပြီး ကုန်သွားကြပုံလေးတွေ၊ သိတတ်တဲ့
စိတ်ကလေးနဲ့ အသိဉာဏ်လေးနဲ့ သိစရာအာရုံ
လေး၊ ဉာဏ်လေးနဲ့၊ သတိလေးနဲ့ သွားနေလိုက်
တာ၊ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်လေးဟာ ဘေးကကြည့်ရင်
သာမန်လို့ထင်မှာပေါ့။

သူလဲ ထမင်းချက်နေတာပဲ၊ သူများအိမ်
တွေလဲ ထမင်းချက်နေတာပဲ၊ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့
ပေါ့။

သူလဲ ဟင်းချက်နေတာပဲ၊ သူများအိမ်
တွေလဲ ဟင်းချက်နေတာပဲ၊ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့
ပေါ့၊ (အဲသလိုမြင်မှာပဲ)

အတွင်းက တရားအသိနဲ့ ကြည့်လိုက်ကာမှ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝဆိုတာ ဒီလိုလူမျိုးကို ပြောတာပါပဲလား၊ ထမင်းချက်တယ်ဆိုရင် ထမင်း တစ်လုံးကျက်တော့ ဒါနထမင်းအိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ ဟင်းတစ်လုံးကျက်သွားတော့ ဒါနဟင်းအိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့။

- ဒါနထမင်းအိုး၊ ဒါနဟင်းအိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊
- သီလထမင်းအိုး၊ သီလဟင်းအိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊
- မေတ္တာဘာဝနာထမင်းအိုး၊ မေတ္တာဘာဝနာဟင်းအိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊
- ဝိပဿနာထမင်းအိုး၊ ဝိပဿနာဟင်းအိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

တယ်အားရစရာကောင်း၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ ဆိုတာ လက်စသပ်တော့ အချိန်မတောင်းပဲကိုး။

ပိုက်ဆံတောင်းတာမဟုတ်ဖူး၊ အသိပဲတောင်းတာပါလို့ အားရစရာတွေ့ရမှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့

၈၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရီက(ယော)ဆရာတော်

နေဝင်သွား၊ ယခုလို ညပိုင်းလေးရောက်တော့
ရက်ချုပ်လေး ချုပ်စမ်းကြည့်တယ်။

“ဟယ်...ဒီနေ့ ငါလူဖြစ်ရတာလူဖြစ်ရကျိုး
နပ်လိုက်တာ၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ
ဆိုတာ ဒီလိုဘဝမျိုး ပြောတာပဲ၊ ထမင်းစားရင်းနဲ့
ငါ့မှာ ဒါနသီလ ဘာဝနာတွေဖြစ်လို့၊ ဈေးရောင်း
ရင်းနဲ့ ဒါနသီလဘာဝနာတွေဖြစ်လို့၊ သာသနာ
တွင်း လူဖြစ်ရတာ တယ်မြတ်ပါလား”

* * *

သာသနာတွင်းလူဖြစ်ရတာ

သာသနာတွင်း လူဖြစ်ရတာ ကိလေသာဖြစ်
တာတောင်မှ အမြတ်ထွက်တယ်၊ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ
ကိလေသာနဲ့ ဘယ်ကင်းနိုင်မလဲ၊ အဲဒီဖြစ်တဲ့
ကိလေသာကို သိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်မှာ ဟောတဲ့အတိုင်း
ပေါ့၊ ရာဂဖြစ်ရင် ဖြစ်တယ်လို့သိတယ်၊ ဒေါသ
ဖြစ်ရင် ဖြစ်တယ်လို့သိတယ်၊ (၁၀)ချက်ဖြစ်ရင်
(၅)ချက်နဲ့မိသွား၊ တစ်ဝက်သက်သာ နည်းတာ
မှတ်လို့။

(၅)ချက်ဖြစ်ရမှာ (၂)ချက်လောက်နဲ့
ရပ်သွား၊ သက်သာသွား နည်းတာမှတ်လို့၊ တစ်ခါ
တစ်ရံ (၁)ချက်ထဲနဲ့ရပ်သွား မနည်းဘူး၊ ကိလေ

၈၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

သာဖြစ်သွားတာတောင် ဘာဝနာအခြေခံတွေ ဖြစ်
သွားတာ။

အဲသလိုဆိုရင် တစ်နေ့တာ ရက်ချုပ်လိုက်
တော့ ဒီနေ့တစ်ရက်ဟာ တစ်သက်လောက်
တန်ဖိုးရှိပါလား၊ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ။

ဒီကုသိုလ်တွေဟာ အလကား ဖြစ်သွားမှာမှ
မဟုတ်ပဲ၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြုကြဦးမှာ၊
အကျိုးပေးကြဦးမှာ၊ အဆင့်မြင့်အောင် မြှင့်တင်
ပေးကြဦးမှာ။

အဲသလိုဆိုရင် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်း
ဝ ဆိုတာ ဘာခက်လို့လဲ၊ သာသနာတွင်း လူဖြစ်ရ
တာများ ဘာပဲလုပ်လုပ် လုပ်သမျှဟာ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တရားတွေချည်းပါပဲ။

* * *

စွမ်းအားတွေပေါ်အောင်

ဒါကြောင့် နေ့စဉ် နေ့စဉ် စွမ်းအားတွေပေါ်အောင် ရအောင်ယူကြရမှာပေါ့။ စိတ်ထားစရာ၊ ရုပ်ထားစရာ၊ စိတ်ကျွေးစရာ၊ ရုပ်ကျွေးစရာတို့ကို သိရှိပြီး စိတ်ကို အစာဝအောင် နေ့တိုင်းကျွေးမှ တော်ပေလိမ့်မယ်။

စိတ်ကလေးအတွက် နေ့စဉ်နေ့စဉ် ထားစရာ တရားအာရုံလေးတွေ ရအောင်ယူရပေလိမ့်မယ်။ အားအောင်စောင့်ဖို့ မလိုဘူး၊ စောင့်နေရမှာလဲ မဟုတ်ဖူး။

*** ရုပ်၏နေရာ၊ စိတ်နေရာ၊ နေရာ(၂)မျိုးရှိ၊**

ဤခန္ဓာကိုယ်မှာ ရုပ်ထားစရာ နေရာက တစ်မျိုး၊ စိတ်ထားစရာ နေရာကတစ်မျိုးလို့

7A (၂)မျိုးရှိတယ်။

၉၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

*** ရုပ်၏နေရာ၊ ရှိရုံသာ၊ စိတ်မှာအားမရှိ၊**

ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ တိုက်တာကြီး
တွေနဲ့ နေရနေရ၊ ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်တဲ့
နေရာကောင်းမှာ နေရနေရ၊ စိတ်ထားစရာနေရာ
မရှိရင်တော့ ကြောက်နေရ ပူနေရမှာပါ။

ရွှေပုံကြီးပေါ်မှာ၊ ငွေပုံကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး
တော့ ငိုနေရမှာ၊ ကြောက်နေရမှာ၊ ပူနေရမှာ၊
ရန်ဖြစ်နေရမှာ။

*** စိတ်၏နေရာ၊ ရှိမှသာ၊ ကောင်းစွာလုံခြုံ၏၊**

ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံ၊ ကုသိုလ်အာရုံ
ဆိုတဲ့ စိတ်နေရာလေးတွေ၊ ပဓာနအားဖြင့် သတိ
ပဋ္ဌာန်အာရုံဆိုတဲ့ နေရာကောင်းလေးတွေ ရှိသွားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တော့ ကောင်းစွာလုံခြုံတယ်။

ပစ္စုပ္ပန်မှာလဲ တွေ့သမျှအာရုံနဲ့ အဆင်ပြေ
အောင်၊ ငြိမ်းချမ်းအောင်၊ စွမ်းအားတက်အောင်
နေတတ်တယ်၊ ဘဝကူးသူအတွက် ဘာမှပူစရာ
မလို၊ သံသရာကူးသူအတွက် ဘာမှပူစရာမလို၊
နိဗ္ဗာန်ကူးအတွက် သူ့မှာ ဘာမှပူစရာမလို၊ သူ့ရဲ့
စားဝတ်နေရေးသည် ကုသိုလ်နဲ့ တစ်သားတည်း
ပေါင်းထားတာ။

အိမ်အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ကုသိုလ်မရဘူး၊
ညည်းစရာတစ်ကွက်မှ သူ့မှာမရှိဘူး၊ ကုသိုလ်ကို
နေ့တိုင်း ထိုင်ထုပ်နေတာ၊ ကုသိုလ်ကို ရတဲ့နည်းနဲ့
လိမ်မာပါးနပ်စွာ ယူတတ်တယ်။

*** အသိပညာ၊ ရှိမှသာ၊ နေရာပြည့်စုံ၏၊**

အသိတရားရှိမှ နေရာပြည့်စုံစွာ ယူတတ်
တယ်၊ နေရာဆိုတာ တရားနေရာလဲ ရအောင်ယူ
တတ်တယ်၊ ထို့အတူ အစာကျတော့လဲ

*** ရုပ်၏အစာ၊ စိတ်အစာ၊ အစာနှစ်မျိုးရှိ၊**

ရုပ်ကျွေးစရာ အစာရယ်၊ စိတ်ကျွေးစရာ
အစာရယ်လို့ (၂)မျိုးရှိတယ်။

*** ရုပ်၏အစာ၊ ကျွေးရုံသာ၊ စိတ်မှာအားမရှိ၊**

ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အစာတွေ ဝအောင်ကျွေး
ထားပေမယ့် စိတ်အစာဝအောင် မကျွေးရင်တော့
ပူမှာပဲ၊ ကြောက်ရမှာပဲ၊ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေ
ကြမှာပဲ။

*** စိတ်၏အစာ၊ ကျွေးမှသာ၊ ကောင်းစွာစွမ်းအား
ပြည့်၊**

၉၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

စိတ်အစာကျွေးမှသာ စွမ်းအားပြည့်မယ်၊
ဒီစိတ်အစာဟာ အလကား ဖြစ်မသွားဘူးလေ၊
ကိုယ့်စီးပွားရေးကို ပြန်အကျိုးပြုမှာ၊ ဘဝခန္ဓာ
ထမ်းဆောင်ရေးကို ပြန်ကျေးဇူးပြုမှာ၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊
ဝီရိယဆိုတဲ့ စီးပွားရေးရဲ့ ဖိုခနောက်ဆိုင်သုံးလုံးမှာ
ကံဆိုတဲ့ ဖိုခနောက်လဲ ဖြစ်တယ်။

ကံဆိုတဲ့ဖိုခနောက် ညံ့နေရင်လဲ စီးပွားရှာရ
တာ အဆင်မပြေတတ်ဖူး၊ သူဟာ ကုသိုလ်လည်းရ၊
ဝမ်းလည်းဝ လမ်းစဉ်နဲ့ သွားနေတာဆိုတော့
နေ့တိုင်း ကုသိုလ်တိုးနေတာ။

အခုလို စုပေါင်းပြီး အလှူဒါန လုပ်ကြတယ်
ဆိုတာလဲ ဒီသဘောပေါ့၊ ကုသိုလ်တရားနဲ့
မြှင့်တင်ပေးကြတာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ မြှင့်တင်ရာရောက်၊ သာ
သာနာကိုလဲ မြှင့်တင်ရာရောက်၊ ကိုယ့်ရဲ့ စီးပွား
ဥစ္စာကိုလဲ မြှင့်တင်ရာရောက်၊ အကုန်လုံး အမြတ်
တွေချည်းပါ။

*** အသိပညာ၊ ရှိမှသာ၊ အစာပြည့်စုံ၏၊**

ဒီတော့ သာသနာတွင်း လူဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၊
အသိတရားရှိသူများဟာ စိတ်အစာလဲ လိုတယ်

လေ၊ ဒါကြောင့် မနက်အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သွားပြီ။

အနှစ်သာရသဘောတွေ ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင် ကြည့်တတ်ပြီး ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ မေတ္တာပို့တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ တရားထိုင် တရားရှုမှတ်တဲ့ အလုပ်တွေ၊ အဓိပ္ပာယ်တွေ နားလည်သွားပြီ။

စိတ်အတွက် အစာကျွေးနေတာပါလား၊ စိတ်ကလေး နေရာပေးနေတာပါလားလို့ အမြင် ရှင်းသွားကြပြီ။

- * ရုပ်၏နေရာ၊ စိတ်နေရာ၊ နေရာ(၂)မျိုးရှိ၊
- * ရုပ်၏နေရာ၊ ရှိရုံသာ၊ စိတ်မှာအားမရှိ၊
- * စိတ်၏နေရာ၊ ရှိမှသာ၊ ကောင်းစွာလုံခြုံ၏၊
- * အသိပညာ၊ ရှိမှသာ၊ နေရာပြည့်စုံ၏၊
- * ရုပ်၏အစာ၊ စိတ်အစာ၊ အစာ(၂)မျိုးရှိ၊
- * ရုပ်၏အစာ၊ ကျွေးရုံသာ၊ စိတ်မှာအားမရှိ၊
- * စိတ်၏အစာ၊ ကျွေးမှသာ၊ ကောင်းစွာစွမ်းအား ပြည့်၊

၉၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

- * အသိပညာ၊ ရှိမှသာ၊ အစာပြည့်စုံ၏၊
- * ကုသိုလ်လည်းဝ၊ ဝမ်းလည်းရ၊ မုချချမ်းသာ၏။

* * *

ခွဲတမ်း(၅)မျိုး

ဒါကြောင့် စွမ်းအားပြည့်အောင် ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်ဝဆိုတဲ့ လမ်းစဉ်နဲ့သွားရမှာ၊
ပစ္စည်းဥစ္စာရှာရင်တောင်မှ ခွဲတမ်း(၅)မျိုးနဲ့ သေသေ
ချာချာ ဉာဏ်နဲ့၊ သတိနဲ့၊ ပညာနဲ့၊ မေတ္တာနဲ့ခွဲပြီး
အဲသလိုရှာရမှာ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့
ဒေသနာက

ပညာဇိဝိံ ဇိဝိတံ မာဟုသေဋ္ဌံ၊

ပညာဇိဝိံဇိဝိတံ-ပညာဖြင့် အသက်မွေးခြင်း
ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပညာဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမျိုးကို၊
သေဋ္ဌံ-ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၍ မုချဖြင့်
မြတ် ချီးမွမ်းအပ်ပေသည်ဟု၊ အာဟု-ပညာရှိ
သူတော်ကောင်းတို့၊ ငြိမ့်ညောင်းသံချို၊ မိန့်ဆို
တော်မူကြလေကုန်သတည်း။

၉၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ခွဲတမ်း(၅)မျိုးဆိုတာက

(၁) ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလဲ သုံးရဦးမယ်၊

(၂) ကြွေးဟောင်းလဲ ဆပ်ရဦးမယ်၊

(၃) ကြွေးသစ်လဲ ပေးရဦးမယ်၊

(၄) ရေလဲ လောင်းရဦးမယ်၊

(၅) မျိုးစေ့လဲ စိုက်ရဦးမယ်၊

ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ဘယ်သူမှ မကင်းနိုင်ကြ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲတာနဲ့ အကန့်လေး
တွေပါတာ၊ ဒါပဲကွာတယ်။

ဒရွတ်တိုက်ဆွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတာ လက်ထဲ
ရောက်လာတာနဲ့ အမှိုက်ပုံစံနဲ့ ဝင်လာတယ်၊
အကန့်လေးနဲ့၊ အကွက်လေးနဲ့ ရှာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျ
တော့ လက်ထဲကို ပိုက်ဆံရောက်လာတာနဲ့ ရတနာ
ပုံစံ ပေါ်လာကြတယ်။

လောဘနဲ့ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
လက်ထဲ ပိုက်ဆံတစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက် ရောက်
လာ တယ်ဆိုရင် “ကျွန်တော့်တော့ အမှိုက်ပုံထဲ
သွားမှာပါခင်ဗျ”လို့ ပါးစပ်က မပြောဘူး၊ တရား
သဘောက အမှိုက်ပုံဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်။

သဒ္ဓါတရားတွေ၊ အသိပညာတရားတွေ၊
မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
လက်ထဲ ရာတန်လေးတစ်ရွက် ရောက်လာတော့
“ကျွန်တော်တော့ သိန်းသန်းကုဋေမက အမြတ်
တွေပေါ်အောင် ရတနာပုံစံနဲ့ အင်အားတွေ ဖော်
ထုတ်ပေးမှာပါ ခင်ဗျ”လို့ ပါးစပ်က ဘာမှမပြော
ပေမယ့် တရားသဘောက အဲသလိုဆောင်ပြီးတော့
သွားပါတယ်။ တရားဘက်ကို စွမ်းအားရအောင်
ဦးတည်နေတယ်။ အဲသလိုဆိုတော့ ရတနာပုံစံနဲ့
ရအောင် မြှင့်တင်ပေးရမှာပေါ့။

* * *

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသုံးရမယ်ဆိုတာ

(၁) ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သုံးရဦးမယ်...ဆိုတာက
စားဝတ်နေရေးအတွက် သုံးရမယ်လို့ ပြောတာ၊
ဒါပေမယ့် သူပြောတာ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်
လိမ်မာသလဲ၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ
သမားရဲ့ ပါးစပ်ကထွက်လာတဲ့စကား ဘယ်

၉၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

လောကံများ နားဝင်ချို့စရာကောင်းတဲ့ စကားလုံး
လဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သုံးရဦးမယ်တဲ့။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံရှာသလဲဗျ”

“ဟာ...သုံးဖို့ပေါ့ဗျ”လို့ အဖြေမပေးဘူး၊
သူပြောပုံလေးက တရားသံပါတယ်။

“ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သုံးမလို့ပေါ့ဗျာ”တဲ့။

“ဘာလို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သုံးချင်တာတုန်း
ဗျာ”

“အို...ခန္ဓာက သုံးလို့ဖြစ်တယ်လေ၊ သုံးလို့
ဖြစ်တဲ့ ဘဝ ရထားလို့ သုံးရမှာပေါ့ဗျ”တဲ့။

အတိတ်ဘဝများစွာ သံသရာတုန်းက
ကျွဲဖြစ်ခဲ့စဉ်၊ နွားဖြစ်ခဲ့စဉ်၊ အပါယ်ရောက်ခဲ့စဉ်
ကိုယ့်ခန္ဓာ သုံးချင်လို့မှ မသုံးခဲ့ရ၊ သာသနာနဲ့
မတွေ့ခဲ့တဲ့ အခါတုန်းက ခန္ဓာကို လိုသလို သုံး
ချင်လို့မှ သုံးခွင့်မရခဲ့၊ အသိတရားမရှိတဲ့ ဘဝ
များစွာ ရခဲ့စဉ်တုန်းကလဲ ကိုယ့်ခန္ဓာကို သုံးချင်လို့မှ
သုံးခွင့်မရခဲ့။

ယခုတော့ သုံးခွင့်ကြုံနေပြီပဲ။

လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် (၆)ချက်

လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် (၆)ချက်ရှိတယ်။ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်(၆)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံမှ မနုဿတ္တဒုလ္လဘလို့ ခေါ်တယ်။

ရုပ်အနေနဲ့ တူလာရုံနဲ့ လူလို့မခေါ်ရဘူး၊ လူဆိုတာ လူနဲ့တူမှ လူလို့ခေါ်ရတယ်။ လူ့ရဲ့ အရည်အသွေးရှိမှ လူလို့ခေါ်ရတယ်။ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ လူမည်ခြင်းအကြောင်း (၃)ပါးအတိုင်းပေါ့။ အရည်အသွေးပါမှ လူလို့ခေါ်တယ်။ အရေအတွက်တိုးရုံနဲ့ လူလို့မခေါ်။

လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် (၆)ချက်ဆိုတာ...

(၁) ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့ကြုံရခြင်း

ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့ရရင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီ။ လူ့ရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့် အကုန်သုံးလို့ရပြီ။ လုပ်ပိုင်ခွင့် သုံးလို့ရရင် ခံစားခွင့်လဲ လိုသလောက်ရမှာပေါ့။

၁၀၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

သာသနာနဲ့ မတွေ့တဲ့အခါ လူရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်
ဆိုတာ ကျန်နေတတ်တယ်၊ ဟာနေတတ်တယ်၊
ဒါကြောင့် ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် အဲဒါ
လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် တစ်ချက်ပဲ။

ပိုက်ဆံပေးလို့ ရနိုင်တာ မဟုတ်ပါ၊ မိမိတို့
အကြောင်းပြည့်စုံလွန်းလို့သာ ရလာတဲ့ လူ့ဘဝ
ဂုဏ်ရည် ဖြစ်ပါတယ်။

(၂) မိကောင်း၊ ဖကောင်း၊ ဆရာကောင်း
သမားကောင်း စသည့် အမှီကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ကြုံ
ခွင့်ရကြခြင်း။

ဒါလဲ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်တစ်ချက်ပဲ၊ စောစော
က ပြောခဲ့သလို ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်၊
ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် သွားလို့မရဘူး၊ ဘုရားနဲ့
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက လွဲလို့ရှိရင် ပညာရှိသူတော်ကောင်း
များရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်မပါဘဲ ရှေ့ကိုသွားလို့ မရ
ဘူး၊ မင်္ဂဖိုလ်ကို မရနိုင်ဘူး၊ အပေါ်ကိုတက်လို့
မရဘူး၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ လမ်းညွှန်
ချက် အမြဲလိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် လူ့ဘဝ ဒုတိယဂုဏ်ရည်က
မိကောင်း၊ ဖကောင်း၊ ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်း
စသည့် အမှီကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်
တယ်။

ဒါက ကုသိုလ်ခေါ်တယ်၊ ဒါက အကုသိုလ်
လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါက လုပ်ရတယ်၊ ဒါက မလုပ်
ရဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒါမျိုးဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်စေချင်
ဒီလိုလုပ်ရတယ်၊ ဒါက သာသနာခေါ်တယ်၊ ဒါက
ရတနာခေါ်တယ် စသည်ဖြင့် ကြောင်းကျိုးပြ
လမ်းညွှန်ပေးတတ်တဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်း
တွေနဲ့ တွေ့ကြုံခွင့်ရပြီဆိုရင် ဒါလဲ လူ့ဘဝ
ဂုဏ်ရည်တစ်ချက်ပဲ။

(၃) တရားရှိတဲ့နေရာ၊ ရတနာသုံးပါး
ထွန်းကားတဲ့နေရာ၊ သာသနာရှိတဲ့နေရာမှာဖြစ်ခွင့်၊
နေခွင့်ရခြင်း၊

ဒါလဲ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် တစ်ချက်ပဲ၊ မြန်မာ
ပြည် သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ အဲဒီ
တတိယလူ့ဘဝဂုဏ်ရည်ကြောင့် ပျော်စရာကောင်း
တာ။

၁၀၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

- စိတ်ညစ်စရာ ဘယ်လောက်ပေါ့ပေါ့၊
ညစ်တဲ့စိတ်ကို ဆေးစရာတရားရှိတယ်၊
- စိတ်ပူစရာ ဘယ်လောက်ပေါ့ပေါ့၊
ပူတဲ့စိတ်ကို ငြိမ်းအေးအောင်
ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့ တရားရှိတယ်၊
- စိတ်ရှုပ်စရာ ဘယ်လောက်ပေါ့ပေါ့၊
ရှုပ်တဲ့စိတ်ကို ရှင်းပေးနိုင်တဲ့ တရားရှိတယ်၊
- အန္တရာယ် ဘယ်လောက်ပေါ့ပေါ့၊
အန္တရာယ် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ တရားရှိ
တယ်၊

ဘယ်ကုသိုလ်မဆို အချိန်မရွေးထပြီး ပြုလုပ်
အားထုတ်နိုင်ခွင့်ရှိတဲ့နေရာမှာ ဖြစ်ခွင့် နေခွင့်ရ
တယ်၊ ဒါ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်တစ်ချက်ပဲ၊ ဒါကြောင့်
ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတွေ
တတိယလူ့ဘဝဂုဏ်ရည်နဲ့ ပြည်စုံလို့နေတယ်။

(၄) ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု
ပြည့်စုံခြင်း၊

မျက်စိကောင်းတယ်၊ နားကောင်းတယ်၊
ခြေကောင်းတယ်၊ လက်ကောင်းတယ်၊ ကျန်းမာရေး
ကောင်းတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး သုံးလို့ရတယ်၊
ဒါလဲ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်တစ်ချက်ပဲ။

(၅) စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု
ပြည့်စုံခြင်း၊

သမ္မာဒိဋ္ဌိစစ်စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ သဒ္ဓါတရား အား
ကောင်းခြင်း၊ သူများကို ချမ်းသာစေချင်တဲ့ မေတ္တာ
တရားထားတတ်ခြင်း၊ သူများအပေါ် ကိုယ်ချင်း
စာတတ်တဲ့ သနားကြင်နာတတ်တဲ့ ကရုဏာတရား
ထားတတ်ခြင်း၊ သူများတွေ ချမ်းသာကြတာကို
ကိုယ်ချမ်းသာသလိုပဲ ဝမ်းသာတတ်တဲ့ မုဒိတာ
တရားထားတတ်ခြင်း၊ မှန်ကန်တဲ့စေတနာကောင်း
ကောင်း ထားတတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် လူလိမ်မာလို့
ခေါ်ဆိုရတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု
ပြည့်စုံတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒါလဲ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်
တစ်ချက်ပဲ။

(၆) ကုသိုလ်တရားကို အလွန်လိုချင်တဲ့
ကုသိုလ်ဆန္ဒပြင်းပြတဲ့ အမျိုးကောင်းသား/သမီး
ဖြစ်ရခြင်း၊

၁၀၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ကုသိုလ်ကို သိပ်လိုချင်တယ်၊ ကုသိုလ်နဲ့
လူ ခွဲလို့မရ၊ ဘာလို့တုန်းဆိုရင် ကုသိုလ်လည်းရ
ဝမ်းလည်းဝ လမ်းစဉ်နဲ့သွားမှ ဖြစ်မယ်လေ။

ကုသိုလ်မရ ဝမ်းသာဝတဲ့ တစ်ဖက်သတ်
လမ်းနဲ့ သွားလို့မဖြစ်ပေဘူး၊ တစ်ဖက်သတ်
သွားရင် တိမ်းမှာပေါ့၊ မှောက်မှာပေါ့၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ
ဘာပဲရှိရှိ ရှိသမျှနဲ့ ချမ်းသာအောင် နေတတ်မှာ
မဟုတ်ဖူး။

ဒါကြောင့် တွေ့သမျှနဲ့ ချမ်းသာအောင်နေ
တတ်ဖို့ အခြေအနေပေးသမျှနဲ့ ငြိမ်းအေးအောင်
နေတတ်ဖို့ဆိုတာ တရားလဲလိုတယ်၊ အဲသလိုသိပြီး
တော့ ကုသိုလ်တရားကို သိပ်လိုချင်တယ်၊ အဲဒါ
လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် (၆)ချက်ဖြစ်တယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာလုပ်ဖို့ရှာတာလဲ

“ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာလုပ်ဖို့ရှာတာလဲ” လို့ သူများကမေးရင် အဖြေက “ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သုံးချင်လို့ပေါ့”

သုံးချင်တော့ ဘာလိုသလဲ၊ အသက်ရှည်ဖို့လို တယ်၊ ကျန်းမာဖို့လိုတယ်၊ ခွန်အားတွေ တိုးဖို့လို တယ်၊ ဉာဏ်ပညာပွားဖို့လိုတယ်။

ဒီလိုဆိုရင် စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံမှဖြစ် မယ်၊ အခြေခံက ဒီလို ကွင်းဆက်လေးနဲ့လာတာ။

ဒီလိုဆို သူ့စီးပွားရေး ဘာမှ ရှုပ်ရှက်ခတ် မရှိဘူး၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲသွားတယ်၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ သွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် ကျွေးတာတောင် ကုသိုလ်ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်ကျွေးတာဟာ ပစ္စသန္နိဿိတသီလ အခြေခံတဲ့ စားဝတ်နေရေး ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနရဲ့ အခြေခံလဲဟုတ်တယ်၊ သီလရဲ့ အခြေခံလဲဟုတ်တယ်၊ သမာဓိပညာခေါ်တဲ့ ဘာဝနာရဲ့ အခြေခံလဲဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျွေးရမယ့်အတူတူ ကုသိုလ်ရတဲ့ နည်းနဲ့ပဲ ကျွေးတော့မှာပေါ့။

အမှိုက်ထဲပါသွားမယ့် ပုံစံနဲ့ ဘယ်ကျွေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကုသိုလ်ရတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွေးမှ၊ ချွေးထွက် ရကျိုး နပ်မှာပေါ့၊ ပင်ပန်းရကျိုး နပ်မှာပေါ့၊ မောရကျိုး နပ်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့် စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်(၅)မျိုးတဲမှာ ပထမက ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကိုလဲ သုံးရဦးမယ်၊ ဒုတိယက ကြွေးဟောင်းလဲ ဆပ်ရဦးမယ် (မိဘဆရာသမားစတဲ့ ကျေးဇူး ရှင်တွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရဦးမယ်ပြောတာ)၊

မိမိတို့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာကြ တယ်ဆိုတာ မိဘဆရာသမားတွေရဲ့ ကျေးဇူး ကြောင့်ပါ၊ ဒီလိုဆို ကျေးဇူးသိပြီး ကျေးဇူးဆပ် ရမှာပေါ့၊ ကျေးဇူးဟာ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်တာ မှန် သော်လဲပဲ ကျေးဇူးကိုသိပြီး စွမ်းနိုင်သလောက် ဆပ်ရမှာပဲ၊

စီးပွားဥစ္စာ ရှာကတည်းက ခွဲတမ်းလေး ပါတယ်။ ပိုရင်ပေးမယ်၊ မပိုရင် မပေးဘူးလို့ မလုပ်ရပါဘူး။ ပိုပို မပိုပို ပေးကိုပေးမှာ၊ ဒီခွဲ တမ်းလေးက မေတ္တာနဲ့ပါလာတယ်။ ဒီစေတနာက သူ့ကို ပြန်အကျိုးပေးမှာ။

အဲသလိုစိတ်ထားနဲ့ သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ် တော့မှ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်လဲမဖြစ်ပါဘူး၊ ပူလဲ မပူရပါဘူး။

* * *

ကြွေးသစ်ချရဦးမယ်

တတိယက ကြွေးသစ်လဲ ချရဦးမယ်...။

“ဘာလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာတာလဲ”

“ကြွေးသစ်ချစရာရှိတယ်”

“ဘယ်သွားချမှာတုန်း”

“ဪ...ကိုယ် အရိပ်ကို ခိုကြတဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရေစက်ဆုံလို့ တွေ့လာတဲ့ သားလေးတွေ၊ သမီး လေးတွေ၊ မြေးလေးတွေ၊ တပည့်တပမ်းတွေ၊ သူတို့ကိုလဲ အရိပ်ပေးရဦးမှာပေါ့”

၁၀၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ရှုတ်ရှက်ခတ်ကြိုးနဲ့
ချည်နေမယ့်အစား မေတ္တာလေးနဲ့ အေးအေးမြမြ
သူတို့အပေါ်မှာ မိမိတတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်၊
စီးပွားရှာကတည်းက ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ မေတ္တာပါ
လာတယ်၊ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ရှုတ်ရှက်ခတ်
မသွားဘူး။

ဒါနစိတ်တွေ၊ မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့ စ၊ ရှာက
တည်းက ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ ပုံစံနဲ့
အဲသလိုသွားတယ်၊ တကယ်ပေးတော့လဲ ဒါနဖြစ်
အောင် ပေးတယ်၊ သီလပေါ်အောင် ပေးတယ်၊
မေတ္တာပေါ်အောင် ပေးတယ်ဆိုတော့ ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာပေါ့။

* * *

ရေလောင်းရဦးမယ်

ဒါက မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုး စသည်အတွက် အခါအားလျော်စွာပေးမယ်၊ ကူညီမယ်ပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်ကလဲ သူတို့ထံမှ အကူအညီ အခါအားလျော်စွာ ယူရမှာဖြစ်သလို၊ ကိုယ်ကလဲ အခါအားလျော်စွာ အကူအညီပေးရမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ပစ္စည်းစရှာကတည်းက ခွဲတမ်း ပါတယ်၊ မလွဲမရှောင်သာ အပူစိတ်နဲ့ပေးမှာမဟုတ် ဖူး၊ (မေတ္တာရေလောင်းသလို) အေးအေးမြမြနဲ့ ပေးမလို့။

* * *

မျိုးစေ့စိုက်ရဦးမယ်

ပဉ္စမက မျိုးစေ့လဲ စိုက်ရဦးမယ်...၊
အဲဒါက အလှူဒါနလုပ်တာကို ပြောတာ၊ သူပြော

၁၁၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ပုံလေးက ကြည့်စမ်း၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်း
လည်းဝ သမားရဲ့ စကားလေးက ကြားလိုက်ရ
တာနဲ့ အင်မတန် သုတိသာတယ်။

အလှူလဲလုပ်ရဦးမယ်ဆိုရင် လောဘကဝင်
လာတယ်၊ ဟဲ့ မလှူနဲ့၊ မလှူနဲ့၊ မဆွေရကဝင်လာ
တယ်၊ ဟဲ့-လျှို့ဝှက်ထား၊ လျှို့ဝှက်ထား၊ ဘယ်
သူမှ မသိစေနဲ့လေ။

အခုတော့ သူပြောလိုက်ပုံလေးက လှူမှာကို
တောင် လှူမှာလို့ မပြောဘူး၊ မျိုးစေ့လဲ စိုက်ရဦး
မယ်တဲ့။

မျိုးစေ့စိုက်မယ် ဆိုကတည်းက (စိုက်ပျိုးရေး
သမားတွေ ကြည့်ပေါ့)၊

- အပင်ပေါက်မယ်မှန်းသိလို့ စိုက်တာပေါ့၊
- အပင်ပေါက်ရင်လဲ အသီးသီးမှာမှန်းသိလို့
စိုက်တာပေါ့၊
- အသီးသီးရင်လဲ အတိုးနဲ့ ပြန်သီးမှာမှန်း
သိလို့ စိုက်ရဲတာပေါ့၊

အဲဒါမျိုးလိုပေါ့၊ ဒါနလုပ်တယ်ဆိုတာ စိုက်
ပျိုးရေးပဲ၊ အတိုးနဲ့ ပြန်ပေါ်လာကြမှာ၊ လှူတယ်၊

လှူတယ်၊ဆိုတာက ယူတာလို့ အမြင်ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ လုပ်တာ၊ အဲလိုဆို လှူရဲတာပေါ့။

စိုက်ပျိုးရေးသမားဟာ လောလောဆယ် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်တဲ့အခါ မျိုးစေ့တွေ ရေထဲမြေထဲ ရောက်သွားပေမယ့် မနှမြောပါဘူး၊ မျိုးစေ့တွေကို ယုံတယ်လေ။

- မျိုးစေ့တိုင်း၊မျိုးစေ့တိုင်း အပင်ပေါက်ကြမှာပဲ၊
- အပင်တိုင်း၊အပင်တိုင်း အသီးသီးကြမှာပဲ၊
- သီးတော့လဲ အတိုးနဲ့သီးကြမှာ၊

အဲသလိုဆိုတော့ မြေထဲ၊ ရေထဲမှာ မျိုးစေ့ ကြီချုံလိုက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ လောလောဆယ် ကုန်သွားပေမယ့် နည်းနည်းမှ မနှမြောဘူး၊ ပျော်လိုက်တာများ မပြောနဲ့၊ အတိုးနဲ့လာမှာလို့ သူမြင်တယ်လေ။

အဲသလိုဆိုရင် ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စဉ်းစားပြီ၊ ဪ...မျိုးစေ့ဆိုတာ အဝိညာဏက၊ အသက်လဲမပါ၊ စိတ်လဲမပါ၊ အသက်မပါ စိတ်မပါတဲ့ အဝိညာဏက မျိုးစေ့ကိုတောင်မှ ဒီလောက်တောင်

၁၁၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တိတိကျကျ ယုံကြည်သေးတယ်ဆိုရင် ငါ့စေတနာ
က သဝိညာဏကပဲ။

အသက်လဲပါတယ်၊ စိတ်လဲပါတယ်၊ သဒ္ဓါ
တွေ၊ ပညာတွေ၊ မေတ္တာတွေ မွမ်းထုံပေးလိုက်
တယ်ဆိုတော့ အဝိညာဏကဆိုတဲ့ မျိုးစေ့ထက်
ငါ့စေတနာက ပိုပြီး အထွက်တိုးနှုန်း သာရမှာပေါ့။

အသက်မပါ စိတ်မပါတဲ့ အဝိညာဏက
မျိုးစေ့လေးကိုတောင်မှ ဒီလောက် တိတိကျကျ
ပြတ်ပြတ်သားသား ယုံကြည်သေးတယ်ဆိုရင်
သဝိညာဏကဆိုတဲ့ မိမိရဲ့ စေတနာကို ပိုပြီးတော့
ယုံရမှာပေါ့။

အလှူဒါနပိုင်းမှာ အဲသလို အမြင်ရှင်းလာ
တယ်၊ ဒါကြောင့် စီးပွားစလုပ်ကတည်းက (၅)မျိုး
ခွဲထားတယ်။

ပိုရင်တော့ လှူမယ်၊ မပိုရင်တော့ မလှူဘူး
မလုပ်ဖူး၊ မျိုးစေ့ကသပ်သပ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ခွဲထား
တယ်၊ ဒီငါးစုက အညီအမျှခွဲရမယ်လို့ မဆိုလို၊
ခွဲတမ်းစေ့ဖို့ကိုသာ ပြောတာ။

လက်ထဲကလွတ်လိုက်သမျှ ဒါနချည်းပဲ

ပေးရမယ့်အတူတူ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်သာ
ပေး၊ သုံးရမယ့်အတူတူ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်သာ
သုံး၊ အဲဒါ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ၊ လက်ထဲ
လွတ်လိုက်သမျှ ဒါနချည်းပဲ၊ မေတ္တာချည်းပဲ။

ကိုယ့်အတွက် ကျွေးလိုက်သမျှ ကုသိုလ်
ချည်းပဲ၊ အဲဒါ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၊
ဉာဏ်ရှိသူများရဲ့ ခန္ဓာထမ်းရတာ တယ်ပေါ့၊
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဟာ အကုန်လုံး အဖိုးတန်
ချည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပညာဇီဝိဇီဝိတံ၊ ပညာဖြင့်
အသက်မွေးခြင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အသက်မွေးခြင်း

၁၁၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

မျိုးကို၊ သေဌ်-ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ၍၊
မုချမြင့်မြတ် ချီးမွမ်းအပ်ပေသည်ဟု။ အာဟု-
ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၊ ငြိမ့်ညောင်းသံချို၊
မိန့်ဆိုတော်မူကြလေကုန်သတည်း။

* * *

ခန္ဓာဟာ အသိတရားနဲ့ထမ်းမှ

ဒါကြောင့် ခန္ဓာဟာ အသိတရားနဲ့ ထမ်းမှ ပေါ့တယ်။ အဖိုးတန်တယ်။ ပစ္စည်းဆိုတာလဲ အသိတရားနဲ့ရှာမှ အဖိုးတန်တယ်။ ပေါ့တယ်။ ဒါကြောင့် ယခု ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတွေ သာသနာချီးမြှောက်ကြတယ်ဆိုတာ အသိတရားရှိလို့ ချီးမြှောက်ကြတာပေါ့။ သာသနာဘက်ကကြည့်ရင်လဲ အင်မတန် အားတက်စရာကောင်း။

စိတ်ကောင်းရှိသူတွေလက်ထဲ သာသနာက နေလို့ရတာ၊ ပစ္စည်းပေါ်တိုင်း နေလို့မရ၊ တော

၁၁၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဒေယျ ပုဏ္ဏားကြီး (၈၇)ကုဋေ ကြွယ်ဝပေမယ့်
သူ့လက်ထဲ သာသနာမနေနိုင်ဘူးလေ၊ သာသနာနဲ့
သူက ဘာမှမဆိုင်။

သူ့ပစ္စည်းက သာသနာချီးမြှောက်ဖို့ နေနေ
သာ၊ သူ့တောင် မကယ်နိုင်၊ ခွေးဖြစ်တာတောင်
လက်ပိုက်ကြည့်နေရတဲ့ သဘောပဲ၊ ဘာမှမတတ်
နိုင်။

အသိတရားရှိသူရဲ့လက်ထဲကို ရောက်သွား
တဲ့ ပစ္စည်းများ တစ်ဆယ်ကိုးကျပ်လဲ အဖိုးတန်
တာပဲ၊ တစ်ရာကိုးဆယ်လဲ အဖိုးတန်တာပဲ၊ ကိုယ့်
အတွက်သုံးလို့လဲ အဖိုးတန်တာပဲ၊ လက်ထဲက
ပေးလိုက်သမျှလဲ အဖိုးတန်တာပဲ။

ယခုလို သာသနာအတွက် ချီးမြှောက်ပြန်
တော့လဲ အတိုင်းထက်အလွန် တန်ဖိုးတွေ ဆုံး
ဖြတ်လို့မရအောင် အလွန့်အလွန်မှ အဖိုးတန်တယ်၊
အဲသလိုဆို အသိရားနဲ့ ခန္ဓာထမ်းကြရမှာပေါ့။

သားကလေး ငပြုး

ရွာတစ်ရွာမှာ မျက်နှာဖုံး သူဌေးကြီးဇနီး
မောင်နှံနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့၊ သူဌေးကြီးနာမည်က
ဦးပြား၊ သူဌေးကတော်ကြီး နာမည်က ဒေါ်ဦးတဲ့၊
သူတို့မှာ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။

သားလေးတစ်ယောက်ထဲ ဆိုပေမယ့် အရပ်
က သိပ်ဆိုး၊ စိတ်ဓာတ်ကလဲ အလွန်ညံ့၊ အကျင့်
စာရိတ္တကလဲအလွန်ပျက်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပျက်
ပျက် ဖအေနဲ့ မအေက သားတစ်ယောက်ထဲမို့
ချစ်ရတာပဲ။

သားလေးက မျက်လုံးကပြုး၊ အသားက
လည်းမည်း၊ ပိန်လဲပိန် ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ ဘယ်
ဘက်ကမှ ကြည့်လို့မလှ။

ဘယ်ဘက်ကမှ ကြည့်မရအောင် အရပ်ဆိုး
ပေမယ့် မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဦးကတော့ ငုံထားမတတ်
ချစ်လိုက်ရတာ၊ အရပ်ဆိုးပြီး မျက်လုံးပြူးတဲ့
သားလေးကို နာမည်ပေးတော့ ဖအေနာမည်လဲ
ပါအောင်၊ မအေနာမည်လဲပါအောင် သားလေးရဲ့
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့လဲ ကိုက်အောင်ဆိုပြီး ‘ငပြူး’လို့
နာမည်ပေးသတဲ့။

ငပြူးလို့သာ နာမည်ပေးထားတာ၊ ဖအေနဲ့
မအေက သားနာမည်ကို ငပြူးလို့ တစ်ခါမှမခေါ်၊
သားလို့တောင် တစ်ခွန်းထဲမခေါ်ဘူး၊ ‘သားသား’၊
သားသားနဲ့ ငုံမတတ် ချစ်လိုက်ရတာလေ။

* * *

အလွန်ဆိုးသောပြုစု

ချစ်ခါမှ ချစ်ရော၊ သားလေးက အလွန်ဆိုး
တယ်၊ အရပ်ဆိုးတာတင် မပြီးဘူး၊ စိတ်ကလဲ
အင်မတန်ညံ့ဆိုပဲ။

လိမ်မာစေချင်လွန်းလို့ ရွာဦးက စာသင်
ကျောင်းသွားထား၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက အမျိုးမျိုး
ပညာသင်ပေး၊ လိမ်မာအောင်သွန်သင်ပေး၊ ဘယ်
လိုမှ သင်လို့မရ။

ခဏခဏကျောင်းပြေး၊ ဆရာတွေရဲ့ အရှိက်
ခံရတာလဲခဏခဏ၊ အဖော်ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသား
တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တာလဲ ခဏခဏ။

၁၂၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သွား
ပေါင်း၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဖဲရိုက်တတ်လာတယ်၊
ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အရက်သောက်တတ်လာတယ်။

အဲဒါနဲ့ စာသင်ကျောင်းလဲဘယ်လိုမှ ထား
မရတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားထားပါဦးမယ်
ဆိုပြီး ရွာဦးက ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားထား၊
ထား ပြန်တော့လဲ ဘုန်းကြီးက ပညာသင်ပေး၊
ဘယ်လိုမှ သင်လို့မရ။

လိမ်မာအောင် ဆုံးမပေးသော်လဲ ဘယ်လိုမှ
ဆုံးမလို့မရ၊ ဆိုးတာပဲ၊ ခဏခဏ ကျောင်းပြေး၊
ခဏခဏအရိုက်ခံရ၊ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ခဏခဏ
ရန်ဖြစ်၊ ပိုဆိုးတာက ခိုးတတ်တယ်။

ပစ္စည်းမရှိတာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ သူ့မိဘက
တစ်ရွာလုံးရဲ့ မျက်နှာဖုံး၊ ပစ္စည်းအင်မတန်ပြည့်စုံ
တယ်၊ သူ့ရဲ့ ဝါသနာစရိုက်ကိုက မကောင်းတော့
ခိုးတတ်တယ်။

ဟိုကပစ္စည်းပျောက်၊ သူ့လက်ချက်ပဲ၊ ခိုး
တတ်တဲ့အပြင် အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်ပါလာတော့
ပိုခိုးချင်တာပေါ့။

အဲဒါနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကလဲ မကောင်း၊
လူရဲ့ပုံစံ ကြည့်တော့လဲ လုံးဝကြည့်လို့မရဆိုတော့
တစ်ရွာလုံးရဲ့ အော့စရာ၊ အန်စရာ၊ နှလုံးနာစရာ
ဖြစ်လာတယ်။

စောစောကပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း သား
စိမ်း ငါးစိမ်းတွေဆိုတာ မချက်မပြုတ်၊ မပြုမပြင်ပဲ
အစိမ်းလိုက်သာ စားကြမယ်ဆိုရင် အော့အန်ကုန်
မှာ။

ဒါမျိုးလိုပဲ၊ ငပြူးလေးလဲ မိဘက မဆုံး
မတာလဲမဟုတ်၊ ဆုံးမလို့မရတာ၊ ဆရာသမားက
မဆုံးမတာလဲမဟုတ်၊ ဆုံးမလို့မရတာ၊ အပြုအပြင်
မခံရတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က အော့စရာ၊ အန်စရာ၊
နှလုံးနာစရာကြီး ဖြစ်လာတယ်။

နှလုံးနာစရာကြီးဖြစ်တော့ ဘယ်သူမှ သူ့ကို
မချစ်ခင်ကြ၊ ပစ္စည်းပျောက်သတဲ့၊ ဘယ်သူလဲ၊
လိုက်ရှာစမ်း၊ ငပြူးဆိုတော့ ဝိုင်းရိုက်ကြ၊ အရိုက်
ခံရတာလဲ ခဏခဏ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို
မုန်းတော့ ဝိုင်းရိုက်ကြတာလဲ ရှိတယ်။

၁၂၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မာဏ္ဏာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တစ်ခါများ ရွာထဲမှာ အရိုက်ခံရပြီး မေ့မြော
လဲနေသတဲ့၊ မိခင်ကြီးခမြော သွားတွဲထူ ခေါ်ယူပြီး
မနည်းအသက်ရှင်အောင် စောင့်ရှောက်ရရှာသတဲ့။

* * *

စိတ်နေစိတ်ထားညံ့လို့

ငပြုးဟာ ဆိုးလိုက်တာ၊ ပေလိုက်တာ၊
ကုသိုလ်မရ ဝမ်းမဝ၊ ပစ္စည်းမရှိတာလဲမဟုတ်ဖူး၊
မိဘက ပစ္စည်း အင်မတန်ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါပေမယ့်
စိတ်နေစိတ်ထားက ဘာမှ အဆင့်မမြင့်၊ စိတ်နေ
စိတ်ထား ညံ့တာပေါ့။

စိတ်နေစိတ်ထားညံ့ရတဲ့အပြင် စရိုက်ဝါသနာ
ပါ မကောင်းတော့ အိမ်မှာ မိဘမရှိတုန်း ခဏခဏ
ဟိုပစ္စည်းခိုး၊ သည်ပစ္စည်းခိုးပဲ။

မိခင်ကြီးထံမှာ ပစ္စည်းတောင်းတယ်။

“အမေ...ငွေတစ်ထောင်ပေးဦးဗျ”

“ဟဲ့သား...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အို...သုံးချင်လို့ပေါ့ဗျ”

၁၂၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

“သားရယ်...မရှိသေးဘူး”

“ဟာ...ဘာမရှိရမှာလဲ” ဘာညာဆိုပြီး
ဟိန်းဟောက်၊ အတော်ကြာတော့

“အမေ...ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား၊
တစ်ခွန်းထဲပြော”

အဲသလို ခြိမ်းခြောက်တဲ့အပိုင်းတွေ ရောက်
လာတယ်၊ မအေလုပ်တဲ့သူမှာ ပေးရရှာတယ်။

“ရော...သားသား...ဒါယူသွား...ယူသွား”

မကောင်းပေမယ့် ချစ်စရာက ဒီသား တစ်
ယောက်ထဲရှိတော့ ကြိတ်မှိတ်ချစ်နေရတာပဲ၊
အဲဒါနဲ့ ဖအေဖြစ်တဲ့ ဦးပြားမှာလဲ စိတ်ဆင်းရဲ
လိုက်ရတာ မပြောနဲ့တော့၊ သားတစ်ယောက်ကို
အကြောင်းပြုပြီး သားအတွက် မျက်နှာပူရတာတွေ။

ရွာရဲ့ မျက်နှာဖုံးလို့သာ ဆိုရတယ်၊ ဒို့သား
လေး ရတနာမဟုတ်ဘဲ ရတာနာဖြစ်နေပြီ၊ သားရ
တာနဲ့ ဒို့မျက်နှာတွေ တစ်စ၊တစ်စ ပျက်ကုန်ပြီ၊
ဒို့ တစ်စ၊တစ်စ၊အဆင့်နိမ့်ကုန်ပြီ၊ စိတ်အကြီး
အကျယ်ထိခိုက်၊ စိတ်အကြီးအကျယ် ဆင်းရဲရ။

မိခင်ကတော့ သားလေးကို ရူးရူးတူးတူး
ချစ်တာပဲ၊ သားက အိမ်ဝင်လာကတည်းက မူးမူး

ရူးရူးနဲ့၊ အသံကြားတာနဲ့ သားရောက်ပြီဆိုတာ သိရ၊ သားပါးစပ်က ပြောပါပြီ။

“အမေ...ငွေတစ်ထောင်ပေးဦးဗျ

“သားရယ်...မပြေလည်သေးဘူး”

“ဘာမပြေလည်ရမှာလဲ၊ အမေပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော”

အဲသလိုခြိမ်းချောက်၊ အမျိုးမျိုးဆဲရေး တိုင်း ထွာ ပြောဆို၊ မအေက အေးလေ၊ မရိုက်ရင် တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ့်သားဆိုတော့ အဲသလို လျှော့တွက်ရတယ်။

သားက တွေ့ရာတုတ်နဲ့ မအေကို ကောက် ရိုက်တော့ မအေက အေးလေ၊ မသတ်ရင် တော် သေးတာပဲ၊ သားဆိုတော့ လျှော့တွက်ရတယ်။

အိမ်ရောက်လာတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မအေကို စပြီး ဆူတယ်၊ ပူတယ်၊ ကြိမ်းတယ်၊ မောင်းတယ်၊ ရိုက်တယ်၊ နှက်တယ်၊ ဒီလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ ဆုံးမလို့မရ။

မအေက သားလေး အလည်အပတ်သွားနေ တုန်း ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီးတော့ မနက်စာလဲ မနက်စာမို့၊ ညစာလဲညစာမို့၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ထပ်

၁၂၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

စာကို တစ်ထပ်ထဲပေါင်းပြီး ကျွေးရတာလဲ မနည်း
ဘူး။

ကျကျနန သားလေးစားဖို့ ဆိုပြီး ထမင်းဝိုင်း
ပြင်၊ လည်တမော့မော့မနဲ့ စောင့်နေသတဲ့၊ သားက
အိမ်ပေါက်က မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဝင်လာပြီ၊

ဝင်လာတော့ မအေက ဆီးချော့ရတယ်။

“သားရေ၊ ဒီမှာ သားသားစားဖို့ကွဲ့၊ အမေ
ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတာ၊ ဘာဟင်းကွဲ့။”

“အမေက ဘာတွေချက်ထားမှန်းလဲ မသိ
ဘူး” ဆိုပြီး ထမင်းဝိုင်းကြီးကို ခြေထောက်နဲ့၊
ဆောင့်ကန်ချလိုက်တာ အကုန်လုံးကျကွဲကုန်တယ်၊
မှောက်ကုန်တယ်၊ တစ်ရက်ထဲမဟုတ်ဖူး၊ နေ့တိုင်း
လိုလို သားကို အကြောင်းပြုပြီး စိတ်ဆင်းရဲ
လိုက်ရတာ။

* * *

ငရုတ်သီးကြိုက်တဲ့လူလို့

ဪ...ငရုတ်သီးကြိုက်တဲ့လူလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ ငရုတ်သီးကြိုက်တဲ့လူဟာ ငရုတ်သီးမစားပဲလဲ မနေနိုင်၊ စားပြန်တော့လဲ စပ်ရတယ်။

သားတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ မချစ်ပဲလဲ မနေနိုင်၊ ချစ်လို့ အလိုလိုက်၊ အလိုလိုက်လေ ဆိုးလေ၊ စိတ်ဆင်းရဲပေမယ့် မိခင်မှာ သားကို ငေါက်တောင် မငေါက်ရက်ရှာဘူး။

အဲဒါနဲ့ နေ့စဉ်ချက်ထားတဲ့ ဟင်းအိုးတွေ ရိုက်ခွဲလို့ခွဲ၊ ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းဝိုင်းတွေ မှောက် လို့မှောက်၊ ရိုက်ခွဲလို့ခွဲနဲ့ နေ့တိုင်းလိုလို ဖြစ်နေတော့ ဖအေဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်နှလုံးတွေ ထိခိုက်ပြီး၊ မကြာပါဘူး၊ ရောဂါဖြစ်၊ ကွယ်လွန်သွားတယ်။

အမှန်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးပြားဟာ သား
အတွက် စိတ်ထိခိုက်မှုတွေ အင်မတန်များလွန်းလို့
အရွယ်ကောင်းတုန်းမှာ ကွယ်လွန်သွားတာပဲ။

အဲဒါနဲ့ မုဆိုးမကြီး မအေက...

“အေးလေ...ဒီသားတစ်ယောက်ထဲ ငါ့မှာ
ချစ်စရာရှိတာဆိုတော့ ငါ့သားလေး မျက်နှာမငယ်
စေရဘူး၊ အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်စေရဘူး”
ဆိုပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ တစ်စ၊တစ်စ
လုံးပါးပါးလာတဲ့အထိ အလိုလိုက်၊ သားကလဲ
ဖြုန်းလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့၊ နောက်တော့ ပစ္စည်း
မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။

ပစ္စည်းမရှိတော့လဲ သားကိုချစ်တော့ မအေ
လုပ်သူက ငွေအရင်းရှာပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်
ရောင်းလို့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးရောင်းလို့၊ ကြုံရာ
အလုပ်လေးလုပ်၊ ငါ့သားလေး ချမ်းသာစေရမယ်၊
စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်၊ ဟိုတုန်းကလို ချမ်းသာ
အောင် ပြုလုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မေတ္တာ
နဲ့ပေါ့။

ကြုံရာအလုပ်လုပ်ပြီး သားလေးကို ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်နေပါတယ်၊ နေ့တိုင်းလိုလို ငပြူးရဲ့

အသံဟာ အိမ်မှာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျက်သရေ
မရှိအောင် ဖြစ်လာတယ်။

ဖအေမရှိလို့ မအေတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်
ပြန်တော့လဲ မအေကိုအညှာမပေးဘူး၊ ဆဲဆိုကြိမ်း
မောင်း ရိုက်နှက်၊ ကျက်သရေမရှိအောင်ကို နေ့
တိုင်းလို ဖြစ်နေတယ်၊ ငပြူးတို့အိမ်က ဘုရားသံ
တရားသံ မကြားရ၊ ဆဲသံ ဆိုသံ ကြိမ်းသံ
မောင်းသံ ဆူသံ ပူသံတွေချည်း နေ့တိုင်းလို
ကြားနေရတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ ငပြူးမိခင်ရဲ့
အဖြစ်ကို သနားကြတယ်။

ကြားနေ၊ မြင်နေရလို့သာ သနားရတယ်၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ သနားရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်
နိုင်ကြ၊ ဟိုနားရန်ပွဲလဲ ငပြူးပါတာပဲ၊ ဟိုပစ္စည်း
ပျောက်တယ်ဆိုလဲ ငပြူးပဲ။

အဲသလို စသည်ဖြင့် ဘယ်နားမဆို ငပြူး
ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်းက ဘုန်းကြီးကလဲ
သတင်းတွေကြားလို့ ခေါ်ဆုံးမ၊ ပြောတာပဲရှိတယ်၊
ပြောပြီး ပြီးတာပဲ၊ ဘာမှ နားမထောင်။

၁၃၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

သည်လိုနဲ့ ခိုး၊ ဆိုးပြီး နေလိုက်တာများ
ရရာပစ္စည်းကိုကြိုရင်ကြိုသလိုခိုး၊ မိတော့ အရိုက်ခံ၊
ခဏခဏ ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး အမာရွတ်ချည်းပဲ။

* * *

လူဆိုတာ အဖိုးတန်အောင် နေသင့်တယ်

တစ်နေ့သောအခါကျတော့ ငပြူးလဲ အဖော်
ကောင်းတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်သွား၊
ကျောင်းရောက်သွားတော့ ဘုန်းကြီးက ငပြူး
ရောက်လာတယ်ဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာရတယ်လေ၊
ရွာရဲ့ မျက်နှာဖုံး ဦးပြား၊ ဒေါ်ဦးတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သောသားဆိုတာ ဘုန်းကြီးက သိပြီးသားကိုး။

ငပြူးက ဘုန်းကြီးရှေ့ထိုင်တယ် ဆိုပေမယ့်
ရှိခိုးဖော်တောင် မရပါဘူး။

၁၃၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ဘုန်းကြီးက မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရား
ရှေ့သွားပြုပြီးတော့မှ သည့်ပြင် တပည့်တပမ်း
တွေကို ဆုံးမသလိုလိုနဲ့ သူ.(ငပြုး)နားထဲရောက်လို့
ရောက်ငြားဆိုပြီးတော့ လိမ်မာရေးခြားဖြစ်စေမယ့်
တရားစကားတွေ ပြောပြီးတော့ ဆုံးမပေးတယ်။

လူဆိုတာ အဖိုးတန်အောင် နေသင့်တဲ့
အကြောင်း၊ အဖိုးတန်အောင်နေမှ ကိုယ့်အတွက်လဲ
တန်ဖိုးရှိတဲ့အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ စိတ်
ချမ်းသာရတဲ့အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲချစ်ခင်
မြတ်နိုးခံရတဲ့အကြောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ ကြီးပွား
တိုးတက်တဲ့အကြောင်း စသည်ဖြင့် အကျိုး
အကြောင်းတွေပြ၊ ဆုံးမဟောပြော။

သူ.(ငပြုး)ကို တိုက်ရိုက်ကြီးဆုံးမတာတော့
မဟုတ်ဖူး၊ ဒါပေမယ့် သူကြားစေချင်လို့ ပြော
တာပါ။

ကြည့်စမ်းကွာ၊ ရွာထဲမှာ ဘယ်သူတွေ၊
ဘယ်သူတွေလေ၊ အနေအထိုင်ကောင်းလို့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကလဲ ချစ်ကြ၊ ရွာထဲကလဲ ချစ်ကြ၊ မြတ်နိုး
ကြပေါ့၊ တန်ဖိုးထားကြတဲ့ အကြောင်း စသည်ဖြင့်

ရပ်ရွာထဲရှိသူတွေကို နမူနာပုံစံထုတ်ပြီး ဟောပြော
တယ်။

တစ်ခါ စာပေထဲမှာလာတဲ့ အကြောင်းဝတ္ထု
မျိုးစုံကိုလဲ ပုံစံထုတ်ပြီး ဘုန်းကြီးက ဟောပြော။

“လူဆိုတာ အဖိုးတန်အောင်နေမှ အဖိုးတန်
တာကွ၊ ဆင်းရဲတာ ဆင်းရဲတဲ့အတိုင်း မျှောချမနေ
ရဘူး၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ လမ်းညွှန်
ချက် ခံယူ၊ နာယူပြီးတော့မှ အဓိတရားပွားအောင်
လုပ်ပြီး ဘဝဆိုတာ ရတဲ့နေရာက သုံးရတယ်”
—စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ အကျိုးအကြောင်းပြပြီး တရား
စကားတွေ ပြောပြသတဲ့။

ပြောပြတော့ ငပြူးလေးနားထဲကို တရားက
မသိမသာ၊ မသိမသာ ရောက်သွားတယ်။

“ဟယ်...နားထောင်လို့ကောင်းသား၊ ဒီ
အကြောင်းအရာလေးတွေက နားထောင်လို့
ကောင်းတယ်” အဲသလိုဖြစ်လာတယ်။

“ကုသိုလ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေါ့မှ လုပ်လို့ရတာ
မဟုတ်ဖူး၊ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ လွယ်လွယ်လေးပါ၊
စိတ်ကောင်းပဲတောင်းတာ၊ စိတ်ကောင်းထားရင်

ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ ကျက်သရေရှိတယ်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကလဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတယ်။ လောကသံသရာ၊
ပစ္စုပ္ပန်သံသရာမှာလဲ အကုန်လုံး ချမ်းသာကြောင်း
ဖြစ်တယ်။

ကုသိုလ်ဆိုတာ ဒါန၊ သရဏဂုံ၊ ငါးပါး
သီလ၊ မေတ္တာတရား၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအရှိ မြင်အောင်
ကြည့်ပြီးတော့ ဘယ်ဟာမှ မခိုင်မြဲတဲ့သဘောကို
ဉာဏ်လေးနဲ့ သတိလေးနဲ့ ကပ်ပြီးတော့ မြင်အောင်
ကြည့်တဲ့ အနိစ္စာနုပဿနာလေးရယ်။ အဲဒါတွေ
နှလုံးသားထဲ ထည့်ထားသလောက် လူဟာ တန်ဖိုး
တက်သွားတယ်” ---ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ပိုက်ဆံလဲ
မတောင်းတဲ့အကြောင်း၊ အတိုးမပေးရတဲ့
အကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးက သေသေချာချာ ဟောပြော၊
ဟောပြောတော့ ငပြုလေး အိမ်ပြန်သွား။

* * *

အသိလေး နှလုံးသားထဲရောက်သွားတယ်

ခါတိုင်းထက်တော့ အသိလေး နှလုံးသားထဲ
ရောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ရောက်တော့
မအေကို ငေါက်မြဲ ငေါက်တုန်းပါ။

နောက်ကျတော့ အဖော်ကောင်းတာနဲ့
ကျောင်းရောက်သွား၊ ဘုန်းကြီးကလဲ “ကျောင်း
လာဖော်ရရင် တော်ပြီဟယ်” လို့ အင်မတန် ဝမ်း
သာစွာနဲ့၊ နောက်တရားတစ်မျိုး ဟော၊ဟော
ပေးလိုက်တာ ငပြူးလေးရဲ့နားထဲ တရားတွေ
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားသတဲ့။

၁၃၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတဲ့အခါ နှလုံး
သားထဲမှာ တရားလေးနဲ့တွဲပြီး သွားတဲ့အခါကျ
တော့ စဉ်းစားတဲ့စိတ်လေးတွေ ပေါ်လာတယ်။

“ငါနေတာမဟုတ်ဖူးနော်၊ ဟဲ-ငပြု (သူ့
ဟာသူခေါ်တာ)၊ ငါလုပ်တာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဖူး
နော်၊ ငါ လူစင်စစ်က တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေပြီ၊ မင်း
ကို ဘယ်သူတွေက ချစ်လို့လဲ၊ မင်းဟာ တစ်ရွာလုံး
အန်ဖတ်ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းမှာ အပေါင်းအသင်းဆိုလို့
အရက်သမား၊ ဖဲသမား လူမှိုက်တွေပဲ ရှိတော့တယ်၊
ခိုကိုးရာ အရိပ်ရယ်လို့ မင်းမှာ လုံးဝမရှိဘူးနော်၊
မင်းအမေကလဲ မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
ကောင်းလို့ မဟုတ်ဖူး၊ မွေးထားလို့ မတတ်သာလို့
ချစ်နေရတာ”

သူ့ဟာသူ အသိတရားလေးနဲ့ ဆုံးမလာ
တယ်၊ လောကမှာ လူဆိုတာ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်
ပေါ်လာမှ တန်ဖိုးရှိတာမျိုး၊ သူများခိုင်းတာကို
မလွဲသာမရှောင်သာ လုပ်နေရတဲ့အသိက သိပ်
တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဖူး။

အဲဒါနဲ့ သူ့ဟာသူ ဆုံးမလာတယ်၊ သူ့ဟာသူ သတိပေးလာတယ်။

“ငါနေတာ မဟုတ်ဖူးနော်၊ ငါလုပ်တာ မဟုတ်ဖူး၊ ငါ့အဖေ အရွယ်ကောင်းတုန်းမှာ သေသွားရတာ တကယ်ဆိုတော့ ငါမိုက်လို့၊ ကြည့်စမ်း...ငါ့အမေမုဆိုးမကြီး၊ စောစောက ဆိုရင်တော့ တစ်ရွာလုံးရဲ့ မျက်နှာဖုံးပေါ့၊ အခု ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးရဲ့အမွဲဆုံး၊ အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်နေပြီဆိုတာ တကယ်တော့ ငါ့ကြောင့်...”

သူ့ဟာသူ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလာတယ်။

“ဟဲ့-ငပြု၊ မင်း ကောင်းသေးရဲ့လား”
(သူ့ကိုယ်သူ ပြောတာ)

ကျောင်းသွားပြီး တရားနာလိုက်တာ တရားနာဖန်များတော့ နှလုံးသားမှာ တရားထိတွေ့ဖန်များတော့ အသိလေးတွေ ပေါ်လာတယ်၊ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝတဲ့ အလုပ် သူလုပ်မယ်၊ စောစောကတော့ ကုသိုလ်လဲမရဘူး၊ ဝမ်းလဲမဝဘူး၊ ပစ္စည်းမရှိတာလဲ မဟုတ်ဖူး၊ မိုက်ခဲ့တယ်၊ ဆိုးခဲ့တယ်၊ ပေခဲ့တယ်။

၁၃၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

အဲဒါနဲ့ အသိလေးတွေဝင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးမ၊ အိမ်ရောက်သွားတော့ မအေကို မငေါက် တော့ဘူး။

မအေကတော့ စီးပွားလဲ ရသလောက် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြုံသလိုရှာ၊ ပြီးတော့လဲ သားစားဖို့ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်...

ငပြုး အိမ်ရောက်သွားတဲ့အခါ မအေ ချက်ပြုတ်နေတာမြင်တော့...

“အမေ...မချက်နဲ့လေ၊ သားချက်မှာပေါ့၊ ထမင်းချက်တာလောက်တော့ သားတတ်ပါတယ်”

လေသံက တစ်မျိုးဆိုတော့ မအေနားထဲမှာ နောက်သားတစ်ယောက်များ မွေးလာသလား ထင် ရတယ်၊ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

“အမေမချက်နဲ့လေ၊ သားချက်မှာပေါ့၊ သားရှိသားပဲ”

“အမေ ရေမခပ်နဲ့လေ၊ အသက်ကြီးပြီ၊ သားခပ်မှာပေါ့”

အကုန်လုံး အဲသလိုဖြစ်လာတယ်၊ အသိဝင် လာပုံလေးပေါ့၊ အသိလေးက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွား တယ်၊ (အဲဒါ တရားကြောင့်)

တရားနားထောင်ဖန်များလို့၊ တရားနာ
ယူဖန်များလို့ နှလုံးသားထဲ တရားအသိလေးတွေ
ဝင်လာလို့ ဘဝကို ပြုပြင်ရမယ့် အသိလေးတွေ
ပေါ်လာတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

“ငါ့ဘဝကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလို့ မတော်တော့
ဘူး၊ အတိတ်က မှားခဲ့တာတွေ မှားပါစေတော့၊
ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ ငါသိတဲ့အချိန်ကစပြီး
ပြင်မှ တော်ပေတော့မယ်”

အဲဒီအသိလေးဝင်လာပြီး အမေကို ဝိုင်းကူဖို့
စိတ်ထက်သန်လာတယ်။

“အမေ-အပင်ပန်းမခံနဲ့တော့၊ သားဖာသာ
ချက်ပြုတ်မယ်၊ စီးပွားလဲရှာမယ်၊ အမေမပူနဲ့တော့”

အဲသလို စသည်ဖြင့် ချိုသာတဲ့စကားလေး
တွေ ပြောပြီး သူကိုယ်တိုင် အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်
လာတဲ့အခါ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဦးမှာ ဝမ်းသာလိုက်
ရတာ၊ ဦးပြားကြီးကိုတောင် ပြန်ပြန် သတိရသလို
ဖြစ်လာတယ်။

“ဪ...သားတစ်ယောက် နောက်ထပ်
မွေးလာသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့သားလေး လိမ်မာပြီ၊

၁၄၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ငါ့သားလေး ရတာနာကနေ ရတနာဖြစ်လာပြီ”
ဆိုပြီး ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။

* * *

အမှိုက်သရိုက်မှ ရတနာအဖြစ်သို့

အဲဒါနဲ့ ဥစ္စာလဲ ကြိုးကြိုးစားစား ရှာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလဲ မကြာမကြာသွားတယ်။

“ဘုန်းကြီးဘုရား...အရင်နေ့က ပြောတဲ့ပုံကလေး ပြန်ပြောပြပါဦးဘုရား၊ နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်ဘုရား”

“ဪ...ငပြုလေး တရားဘက် ရောက်လာပြီဟဲ့၊ ရပ်ရွာရဲ့ အမှိုက်သရိုက်ကြီး ဖြစ်နေတာ၊ အခုတော့ ရတနာလေးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာပြီဟဲ့”

စိတ်ထဲက ဝမ်းသာပြီး ငပြုရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ပြောဟောပေးရ၊ ဆုံးမပေးရတယ်။

“ဘုန်းကြီးဘုရား...သူများတွေလဲ တရားထိုင်ကြတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုလဲ တရားထိုင်နည်း သင်ပေးပါဦးဘုရား”

၁၄၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

အောင်မယ်... တရားထိုင်နည်းတောင် သူ
တောင်းလာပြီ။ အဲသလိုဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကလဲ
အင်တန်မှ မေတ္တာကရုဏာတရား ပြည့်ဝစွာနဲ့
ပြုလေ့ကို လိမ်မာအောင်၊ အသိတရားတွေပွား
အောင် တရားဟောပြီးတော့မှ တရားထိုင်နည်း
တွေပါ သင်ပေးတယ်။ (တစ်ခါထဲ အမည်းကနေ
အဖြူ ချက်ခြင်းပြောင်းသွားတာပဲ)

အဖြူရောင်ပြောင်းသွားတော့ အိမ်မှာ မအေ
ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးဖို့ တာဝန်သိလာတယ်။

“အမေ...အသာသာနေပါတော့၊ သား
တာဝန်ထားပါ။”

အဲသလိုပြောပြီး မအေကို ပြုစုလာတယ်။
မအေကလဲ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သားကို မိဘတို့
ဝတ္တရားအရ စီမံချင်လာတယ်။

“သားရေ...သားကို နေရာချပေးမှ ဖြစ်
မယ်”

“သားကို နေရာမချနဲ့လေ၊ အမေ့ကို သား
တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးမယ်၊ သား နောက်ထပ်
သံသရာမှာ အမှိုက်ဘဝ အရူးဘဝနဲ့ မသွားပါရ

စေနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မှ စိတ်မချရတဲ့
ဘဝပါလား အမေရယ်၊

အဖေ အသက်တိုသွားရတာလဲ သားမိုက်
လို့၊ သားဆိုးလို့ပေါ့၊ သားဝဋ်လည်းမှာ စိုးရတယ်၊
သားမှာ နောက်ထပ် သားတွေ သမီးတွေများ
ပေါ်လာရင် ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးမယ့် သားတွေ
သမီးတွေ ပေါ်လာရင်တော့ သား ဒုက္ခဖြစ်ရမယ်၊

ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး အမေ့ကိုပဲ ပြုစု
လုပ်ကျွေးပါရစေ၊ အမေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း သား
ရဟန်းပြုတော့မယ်၊ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီးတော့
တရားကိုပဲ အားထုတ်တော့မယ်”

မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လာတယ်၊ ခါ
တိုင်းက ဆဲသံ ဆိုသံ ကြိမ်းသံ မောင်းသံ ဟိန်းသံ
ဟောက်သံ၊ ရိုက်သံ နှက်သံတွေနဲ့ ဆူနေတဲ့အိမ်၊

အခုတော့ မနက်အိပ်ရာထလာပြီဆိုရင်
ဘုရား ရှိခိုးတဲ့ အသံတွေ၊ သရဏဂုံဆောက်တည်
တဲ့အသံတွေ၊ ငါးပါးသီလဆောက်တည်တဲ့ အသံ
တွေ၊ မိခင်ကြီးကအစ နတ်မြတ် နတ်ကောင်း၊
နတ်အပေါင်းတွေ အပါအဝင် ရပ်ထဲရွာထဲမှာရှိတဲ့
အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါမကျန် အိမ်နီး

၁၄၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

နားချင်းပါမကျန် တစ်ရွာလုံး ချမ်းသာကြပါစေလို့
မေတ္တာပို့နေတဲ့အသံတွေ၊ အမျှပေးနေတဲ့အသံတွေ၊
အေးမြစွာနဲ့ ကြေးစည်လေး တနောင်နောင်နဲ့
နေ့တိုင်းကြားနေရပြီ။

ညအိပ်ရာဝင်ရင်လဲ ထို့အတူပေါ့၊ ဘုရားရှိခိုး
တဲ့အသံတွေ၊ မေတ္တာပို့တဲ့အသံတွေ၊ သရဏဂုံ
သီလဆောက်တည်တဲ့အသံတွေ၊ အမျှဝေတဲ့အသံ
တွေနဲ့ အဲသလိုပဲ ကြားနေရပြီ။

* * *

မိုက်ကြွေးဆပ်မယ်

ခါတိုင်းက ရိုက်သံ နှက်သံ တညံ့ညံ့နဲ့
ဘယ်နှယ်၊ သားက အမေကို ရိုက်တယ်ဆိုတာ
လွန်လွန်းတာပေါ့၊ အခုတော့ဖြင့် မအေကို သူ့က
မိုက်ကြွေး အကုန်ဆပ်မယ်တဲ့။

အမေကို အိမ်ဦးခန်းထား၊ ရိုရိုသေသေ
ကန်တော့ပြီးမှ အမေ့တစ်သက်မှာ သားက အမေ
ကို လုပ်ကျွေးမယ်ဆိုပြီးတော့ သရဏဂုံမြီတယ်၊
ငါးပါးသီလမြီတယ်၊ မေတ္တာမြီတယ်၊ ဝိပဿနာ
အသိလေးတွေတောင် ဝင်လာတယ်။

အဲသလိုဆိုတော့ တစ်ရွာလုံးကလဲ အံ့သြ
ကုန်ကြတယ်။

၁၄၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

“ဟယ်...ငပြုး ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီပြင် လူကြီးလူကောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထက်တောင် မင်းက ရှေ့ရောက်နေပါပြီကော” လို့ ချီးမွမ်းအံ့သြကြရတယ်။

သူက မေတ္တာအားကြီးတော့ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ရပ်သူရွာသားတွေ ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်း အလုပ်တွေလုပ်တယ်။

တံတားလေး လိုအပ်တယ်ဆိုရင်လဲ သူကိုယ် တိုင်ပဲ သစ်သား စသည်တို့ကို ရှာဖွေပြီး ခင်း၊ ဒီနေရာမှာ ရေအိုးစင်လေးလိုရဲ့ဆိုရင် သူ့ဖာသာ ရေအိုးစင်ပြုလုပ်ဖန်တီး၊ ဒီနေရာလေးမှာ ဗွက်တွေ ရှိတယ်ဆိုရင်လဲ သဲတွေ ဖုံးတွေရှာကြံပြီး ဖုံးပေး၊ သူက ဒီလိုတွေလုပ်လာတယ်။

ရပ်ရွာကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း ဆောင်ရွက် သင့်တာတွေကို မေတ္တာကောင်းနဲ့ အကုန်လုံး ဆောင်ရွက်တော့ အရင်တုန်းက တစ်ရွာလုံးရဲ့ အန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့ ငပြုးလေးဟာ ရွာက မော်ကြည့်လာရတဲ့ ရတနာကောင်းလေး ဖြစ်လို့လာတယ်။

“မောင်ပြုးလေး ချမ်းသာပါစေကွယ်၊ ရွာအတွက် မေတ္တာနဲ့ ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်

ပေးတဲ့ ငပြူးလေး ချမ်းသာပါစေလို့” ...အားလုံးက မေတ္တာထားလာကြတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဟိုလူကရိုက်၊ ဒီလူကရိုက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးအမာရွတ်တွေနဲ့ နေခဲ့တဲ့ငပြူး၊ အခုတော့ တစ်ရွာလုံးက မေတ္တာလွှမ်းခြုံလို့ လာကြတယ်။

ရွာဦးကျောင်းမှာ သွားကြည့်လိုက်ပြန်တော့လဲ သူက ပိုက်ဆံရသလောက်ရှာ၊ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ခွဲတမ်း(၅)မျိုးနဲ့ သွားပြီလေ၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ လမ်းစဉ်နဲ့ သွားနေပြီ။

ကျေးဇူးဆပ်စရာ မိခင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ မိခင်ကြီးကိုပဲ ကျိုးကျိုးနွံနွံနဲ့ ပြုစုပြီး ကုသိုလ်ရအောင်ယူတာ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုတ်တံတိုင်းမှာ အလှူရှင်တွေနာမည်တွေ သွားကြည့်ရင် ‘ဦးပြားကို ရည်စူး၍ ဒေါ်ဦး၊ သား မောင်ပြူး ကောင်းမှု’

အောင်မယ်၊ ကောင်းမှုရှင်တွေ သွားဖတ်တော့ သူတို့မိသားစုနာမည်ချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။

“ဪ...ဘုန်းကြီးကျောင်းကလဲ ဟောင်းလာပြီ၊ ဘယ်သူမှ မပြင်တော့လဲ ငါပြင်ရမှာပေါ့လေ၊ လှူလို့ မွဲတာမှမဟုတ်ပဲ၊ လှူလို့မွဲသူ ရှိမှမရှိဘဲ၊

၁၄၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

လှူတယ်ဆိုတာ ယူတာပဲ၊ ငါ ကုသိုလ်ရသလောက် ယူမယ်”

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပြင်သင့်တာတွေ အကုန်ပြင်၊ အမိုးတွေပေါက်နေရင် ဖာထေး၊ အကာတွေလိုအပ်တာပြုပြင်၊ ကောင်းမှုရှင်နာမည် တပ်ထားတာတွေ လျှောက်ကြည့်လိုက်တော့ “ဦးပြားကိုရည်စူး၍ ဒေါ်ဦး၊ သား မောင်ပြူး ကောင်းမှု”

ရွာဦးကဘုရား၊ ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ချုံနွယ် တွေ အမှိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပေါ့၊ အရောင်အဆင်း ညစ်ပြီး မည်းလို့နေတဲ့ ဘုရားဟာ မောင်ပြူးလေး တရားအသိပေါ်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး (ရတဲ့အချိန် လုပြီး) ဘုရားနားက ပေါင်းမြက်တွေရှင်း၊ အမှိုက် သရိုက်တွေရှင်း၊ ထုံးသင်္ကန်းတွေ ကပ်နဲ့ဆိုတော့ ကြည်ညိုဘွယ်ရာ ဖြစ်လာတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ပြူးက မြစ်ထဲသွား ရေခပ်၊ ရေတွင်းမှာ ရေခပ်၊ မရောင်းခင် ရှေးဦးစွာ ခပ်လာခဲ့တဲ့ရေကို ဘုရားကိုသွားပြီး လှူလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ခါခပ်တော့ ရွာဦးဘုန်းကြီး ကျောင်းကို တစ်ထမ်းသွားပို့တယ်၊ နောက်တစ်

ထမ်းက ရွာဦးထိပ်မှာ တည်ထားခဲ့တဲ့ ရေအိုးစင်
လေးကိုသွား ရွာသူရွာသားနဲ့ ခရီးသွားတွေအားလုံး
သောက်ကြပါစေလို့ တည်ထားတဲ့ရေအိုးထဲ သွား
ထည့်တယ်။ စတုတ္ထရေထမ်းကျမှ ရွာထဲကို
လျှောက်ရောင်းသတဲ့။

* * *

မေတ္တာ၊စေတနာအကျိုးပေးလို့

အဲသလိုဆိုရင်တော့ သူ့မေတ္တာနဲ့ စေတနာ
က အကျိုးပေးတာပေါ့။ အငှားအလုပ်တွေ လုပ်
တော့လဲ “ရော့ကွယ် မောင်ပြုး၊ ဒါလေးပါ
ယူသွားဦး”လို့ မေတ္တာရှိသူတွေက သိပ်ပေါ
လာတယ်။

စီးပွားဥစ္စာက တစ်ဟုန်ထိုးတက်၊ ပစ္စည်းရှာ
လို့ဖွေလို့ အလွန်လွယ်၊ ပစ္စည်းပေါပေမယ့် မျက်
ခြည်မပြတ်တော့ဘူးလေ။

သူက အရူးအမူးဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့
တစ်ခါတည်းကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ လမ်း
စဉ်နဲ့ သွားလိုက်တာ၊ သာသနာအတွက်လဲ ကျေးဇူး

၁၅၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

များ၊ ရပ်ရွာအတွက်လဲ ကျေးဇူးများအောင် ဆောင်ရွက်သတဲ့။

ရွာဦးထိပ်က ဘုရားလဲ မမေ့ဘူး၊ နေ့စဉ် မနက်ပိုင်းဆွမ်းလှူလို့၊ ညနေပိုင်းရေလှူလို့၊ ရွာဦးကျောင်းလဲ နေ့စဉ်၊ နေ့စဉ် မနက်ပိုင်း ဆွမ်းတွေပို့လောင်းလှူ၊ ညနေပိုင်းရေလှူ၊ ရပ်ထဲရွာထဲက လိုအပ်ရာရာ ကိစ္စဝိစ္စတွေ သမျှ သူက မေတ္တာနဲ့ ဆောင်ရွက်တော့ ရွာထဲ ဘယ်နားသွားသွား တစ်ရွာလုံးက လေးစားကြတယ်။

ကလေးလေးတွေကအစ အားကိုးပြုလာပြီ၊ ကိုပြူးခင်များ၊ ကိုပြူး၊ ကိုပြူးနဲ့ ဖြစ်လာတယ်၊ အဖိုးအဖွားတွေကလဲ မောင်ပြူးလေးကို မြင်လာတယ်။

“ဟဲ့-မောင်ပြူးလေးပါလားကွဲ့၊ မောင်ပြူးလေး လာပြီ” စသည်ဖြင့် မေတ္တာစကားလေးတွေနဲ့ ဖြစ်လာတယ်၊ ပေးချင် ကမ်းချင်တယ်။

ပေးချင် ကမ်းချင်သူတွေ၊ ချီးမြှောက်ချင်သူတွေ၊ အားပေးချင်သူတွေ အင်မတန်ပေါ်လာတယ်။

ပစ္စည်းသည် လောဘနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့မဟုတ်

ပစ္စည်းရှာဖွေလို့ လွယ်ကူလာတော့ မိခင်ကြီး
ကို အနေအထိုင် အစားအသောက်မှအစ ချမ်းသာ
အောင် စိတ်ကြိုက်ပြုစုပြီးတော့ နေလိုက်တာ၊
နေ့စဉ်၊နေ့စဉ် ကုသိုလ်တရားတွေပွားအောင် ယူ
လိုက်တာ သူရှာသမျှ ပစ္စည်းဟာ လောဘနဲ့
ဆုပ်ထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက
အမြဲတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

အမေရှိတုန်း အမေ့ကို တစ်သက်လုံး ပြုစု
မယ်၊ သာသနာ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် အားပေး
မယ်၊ ချီးမြှောက်မယ်၊ ရပ်သူရွာသားတွေအားလုံး

၁၅၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

ချမ်းသာအောင် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီမယ်လို့ ပစ္စည်းကို ခွဲတမ်း(၅)မျိုးနဲ့ သူက သေသေချာချာ ရှာပြီးတော့ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါ အကျိုးပေးလိုက်တာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို အကျိုးပေးလို့၊ တစ်ရွာလုံးရဲ့ မျက်နှာဖုံး ပြန်ဖြစ်တယ်။

သူ့အဖေ အမေ လက်ထက်တုန်းက မျက်နှာဖုံး ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူဖြုန်းတာကြောင့် ကုန်းကောက် စရာမရှိအောင် ဗလာသုံည ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ သူ့မှာ စိတ်ကောင်းလေးနဲ့ ပြန်တည်ထောင်လိုက်တာ ရွာရဲ့မျက်နှာဖုံး ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့အမေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုလာလိုက်တာ အမေက အရွယ်ကြီး အိုမင်းရင့်ယော်လာပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။

အမေကွယ်လွန်သွားတော့ မောင်ပြုးက သူ့ရှိမျှ ပစ္စည်းအားလုံး သာသနာအတွက်၊ ရပ်ရွာအတွက် အကုန်စွန့်ပြီးတော့...

“ကဲ-နောက်ထပ်သံသရာမှာ အရူးဘဝ၊ အမူးဘဝ၊ ကိုယ်ကိုယ်ကိုတောင်မှ မထိမ်းနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ငါ နောက်ထပ် မသွားပါရစေနဲ့တော့”

ဆိုပြီး သာသနာ့ဘောင်ဝင်၊ ရဟန်းပြု၊ ကိုယ်တိုင်လဲ
တရားအလုပ် ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်၊ ရပ်သူ
ရွာသားတွေကိုလဲ မေတ္တာနဲ့ တရားဟော၊

ရဟန်းဘွဲ့ပေးတာတောင်မှ ဘွဲ့က မတွင်၊

“ဦးဇင်းလေးမောင်ပြု၊ တရားဟော အလွန်
ကောင်းသတဲ့”

“ဦးဇင်းလေးမောင်ပြု၊ တရားအားထုတ်
သတဲ့၊ တရားကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်မှု
ကောင်းသတဲ့”နဲ့ ဝိုင်းလိုက်တဲ့ ပရိသတ်ကလဲ
မပြောပါနဲ့တော့။

တရားဟောကလဲကောင်း၊ တရားကျင့်ကြံ
အားထုတ်မှုကလဲ အလွန်ကောင်း၊ အနေအထိုင်
ကလဲကောင်း၊ ဘွဲ့နာမည်ပေးတာတောင် ဘွဲ့
နာမည်မတွင်

- ဦးပဉ္စင်းမောင်ပြု၊ အနေအထိုင် ကောင်းတယ်၊

- ဦးပဉ္စင်းလေးမောင်ပြု၊ တရားဟောကောင်း
တယ်၊

F11A - ဦးပဉ္စင်းလေးမောင်ပြု၊ တရားပြုကောင်းတယ်၊

၁၅၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

- ဦးပဉ္စင်းမောင်ပြုး မေတ္တာတရား အားကြီးတယ်
နဲ့ ဝိုင်းပြီးတော့ သူအရိပ် ခိုလှုံလိုက်ကြပါတယ်။

* * *

ကြီးလေ...အရိပ်ကောင်းလေ

လူဝတ်ကြောင်ဘဝတုန်းကလဲ ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ လမ်းစဉ်နဲ့ ရှင်းရှင်းလေး
သွားတယ်။ သာသနာတွင်း ရောက်ပြန်တော့လဲ
ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ လက်လှမ်းမီသမျှ ကုသိုလ်လည်းရ
ဝမ်းလည်းဝလမ်းစဉ်နဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ဆိုပြီး
တော့ အမျိုးမျိုး ဆုံးမလမ်းညွှန်ပြီး သွားလိုက်တာ။

တကယ့်ကို အားကိုးစရာ အလွန်အရိပ်
ကောင်းတဲ့ ဦးပဉ္စင်းမောင်ပြုး၊ ဘုန်းကြီးမောင်ပြုး၊
ဆရာတော်ကြီးဦးပြုးနဲ့ တစ်စ၊တစ်စ အသက်
အရွယ် ကြီးသွားလိုက်တာ ကြီးလေ၊ အရိပ်ကောင်း
လေ၊ ကြီးလေ၊ အရိပ်ကောင်းလေ။

၁၅၆ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အဖြစ်အပျက် ဘဝ(ဇာတ်ထုပ်)ကို သူပြန်,ပြန်ပြီး သူများတွေအတွက် နမူနာယူစရာ ဇာတ်ကွက်တစ်ခုလို သဘောထားပြီး ဟောပြသတဲ့၊ အဲဒါ သူများမဟုတ်ဖူး၊ ငါပဲ ငါပဲလို့ ဝန်ခံတယ်။

“ဒါကြောင့် မင်းတို့လဲ ကြိုးစားကြပါ၊ အားထုတ်ကြပါ၊ မင်းတို့အကျိုးအကုန် မဟုတ်ဖူး၊ အရူးမဟုတ်ဖူး” စသည်ဖြင့် ဟောသတဲ့။

“ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာဆင်းရဲတဲ့အတိုင်း မနေရဘူးကွ၊ တက်လို့ရတဲ့နေရာက တက်ရတယ်” ဆိုပြီးတော့ အားတက်စရာစကားတွေ ပြောပြီးတော့ ဆုံးမသွားလိုက်တာကိုယ့်အတွက်လဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်းကို ကောင်းကောင်းရောက်၊ သူ့ကို မှီခိုခွင့်ရကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ အပေါင်းသူတော်ကောင်းတွေ၊ ရပ်သူရွာသားတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကုသိုလ်အများကြီး ပွားကြရတယ်။

အလှူလဲ ခါတိုင်းထက် လုပ်တတ်ကြတယ်ပေါ့၊ အကျင့်တရားလဲ ခါတိုင်းထက် ကျင့်တတ်၊

ကြံတတ်၊ အားထုတ်တတ်ကြတယ်ပေါ့၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနည်းလေးတွေက အစအကုန် ရကြပြီ၊ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ လမ်းစဉ်နဲ့ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ရအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်ကြ ပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူ တော်ကောင်းတွေ ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်များ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး လှူဒါန်းပြီးတော့ ကုသိုလ်ပြု ကြတာ အဲဒီသဘောအတိုင်းပေါ့၊ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ပြုလုပ်အားထုတ် ကြတာ။

* * *

ဆွမ်းလှူရခြင်းအကျိုး

ဆွမ်းလှူရင် ဆွမ်းအကျိုး(၅)မျိုးဆိုတာလဲ ကြားဖူးကြမှာပါ၊ ဆွမ်းလှူရခြင်းသည်

(၁) အသက်ကိုလှူရာရောက်တယ်၊ လှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ရှည်တယ်၊ မိမိတို့က တရား

၁၅၈ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရီက(ယော)ဆရာတော်

အသက်ပါ ရပါရစေပေါ့၊ ရှည်တဲ့အသက်ဟာ ဗလံအသက်တော့ မလိုချင်၊ တရားအသက်ပါ ရှည်ပါရစေပေါ့၊

(၂) အဆင်းကျက်သရေကို လှူရာရောက် တယ်၊ လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆင်းလှတယ်၊ မိမိတို့က ရုပ်ရှည်လှရုံမျှသာမက စိတ်ပါလှပါရစေ၊ တရားပါ လှပါရစေလို့ ဉာဏ်နဲ့ဦးဆောင်ရမယ်ပေါ့၊

(၃) ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို လှူလို့ရှိရင် ချမ်းသာကို လှူရာရောက်တယ်၊ လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာတယ်၊ မိမိတို့က တရား အသိပါတဲ့ပြီးတော့ လောကုတ္တရာချမ်းသာ တရား ချမ်းသာပါရဖို့ နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း အသိတရားနဲ့ ခန္ဓာကို ပိုင်နိုင်စွာ ထိမ်းပြီးတော့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း သွားနိုင်ဖို့ ဉာဏ်နဲ့ ဦးဆောင်ရမယ်ပေါ့၊

နိဗ္ဗာန်ရောက်ရင်ချမ်းသာမှာ သေချာသော်လဲ နိဗ္ဗာန်မရောက်ခင် ချမ်းသာအောင် နေသွားတတ်ဖို့ ပိုလို့အရေးကြီးနေတယ်၊ နောက်ဘဝချမ်းသာဖို့ ဆိုတာထက် ယခုဘဝမှာ တွေ့သမျှအခြေအနေနဲ့ ချမ်းသာအောင်နေသွားတတ်ဖို့ တရားအသိက လိုတယ်၊

မနက်ဖြန် ချမ်းသာဖို့ဆိုတာထက် ယနေ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ (ယနေ့မှာပဲ) တွေ့သမျှအခြေအနေနဲ့၊ ပေးလာသမျှ အခြေအနေနဲ့ ချမ်းသာအောင် နေ တတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ တရားအသိလေးပါ ဦးဆောင်ရမယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် လောကုတ္တရာ ချမ်းသာ တရားချမ်းသာက ပညာနဲ့ ဦးဆောင်ရ မယ်။

(၄) စားဖွယ်ဘောဇဉ်ကို လှူဒါန်းရင် ခွန်အားကို လှူရာရောက်တယ်။ ကျန်းမာရေးကို လှူရာရောက်တယ်။ လှူဒါန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ခွန်အား ကောင်းတယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်။ မိမိတို့ က တရားခွန်အားအထိ လောကုတ္တရာခွန်အား အထိ ရပါရစေလို့ ဉာဏ်နဲ့ ဦးဆောင်ရမယ်။

(၅) ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်လှူဒါန်းရင် ဉာဏ် ကို လှူရာရောက်တယ်။ လှူဒါန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ မိမိတို့က တစ်ဖက်မြင်ပညာမျှ သာမက နှစ်ဖက်မြင်ပညာ၊ တရားပိုင်းဆိုင်ရာ အသိပညာတွေ ရပါရစေလို့ ဉာဏ်နဲ့ ဦးဆောင် ရမယ်ပေါ့။

၁၆၀ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

- * စားဖွယ်ပေးမှု၊ အသက်လှူ၊
လှူသူမှာလဲ သက်ရှည်ရ၊
- * အသက်ရှည်ကြာ၊ နေရပါလဲ၊
မခိုင်မြဲ၊ မလွဲပျက်စီးရ၊
- * တရားအသက်၊ တွဲ၍ဖက်၊
ရင့်ကျက်ရှည်လိုလှ၊
- * စားဖွယ်ပေးမှု၊ အဆင်းလှူ၊
လှူသူမှာလဲ အဆင်းလှ၊
- * ရုပ်လှသော်လဲ၊ မခိုင်မြဲ၊
မလွဲပျက်စီးရ၊
- * တရားကျက်သရေ၊ ပြည့်စုံပေ၊
မသွေရလိုလှ၊
- * စားဖွယ်ပေးမှု၊ ချမ်းသာလှူ၊
လှူသူမှာလဲ ချမ်းသာရ၊
- * လောကီချမ်းသာ၊ မမြဲပါ၊
မှန်စွာပျက်စီးရ၊
- * တရားချမ်းသာ၊ စဉ်မကွာ၊
ကောင်းစွာအေးလိုလှ၊
- * စားဖွယ်ပေးမှု၊ ခွန်အားလှူ၊
လှူသူမှာလဲ ခွန်အားရ၊

- * အားကောင်းသော်လဲ၊ မခိုင်မြဲ၊
မလွဲပျက်စီးရ၊
- * တရားခွန်အား၊ ပြည့်လိုငြား၊
စွမ်းအားလွန်တက်ကြွ၊
- * စားဖွယ်ပေးမှု၊ ဉာဏ်ကိုလှူ၊
လှူသူမှာလဲ ဉာဏ်ကြီးရ၊
- * ဉာဏ်ကြီးသော်လဲ၊ မခိုင်မြဲ၊
မလွဲပျက်စီးရ၊
- * တရားအမှန်၊ သိတဲ့ဉာဏ်၊
ကောက်ရလိုလှ၊
- * စားဖွယ်အကျိုး၊ ဤ(၅)မျိုး၊
တန်ခိုးတက်လာရ။

* * *

ပထမတန်းစားဒါန ဖြစ်ရလေအောင်

အဲသလို အလှူဒါနလုပ်တဲ့ အခါမှာလဲ
(၁) နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းချက်ထားပြီးလှူပါ၊
သာသနာတွင်းဒါနဟာ အဆင့်မြင့်အောင်
လှူမှပေါ့။

၁၆၂ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

(၂) ဉာဏ်ဦးဆောင်ပါ။

ရှိလို့လှူတာလား၊ သိလို့လှူတာလား၊ ရှိလို့လှူတာမဟုတ်၊ သိလို့လှူတာ၊ ရှိလို့သာ လှူရမယ်ဆိုရင် ခုနပြောခဲ့တဲ့ တောဒေယျပုဏ္ဏားသူဌေးကြီးလှူရုံပဲပေါ့၊ ပဗ္ဗဇာတ်မှာလာတဲ့ သူဌေးကတော်လေးမကြွယ် လှူရုံပဲပေါ့၊

ရှိတိုင်းမလှူဘူး၊ အသိရှိမှလှူတာ၊ ဒါကြောင့် ယခုလို အလှူဒါနလုပ်တဲ့အခါ အသိတရားကို ဦးစားပေးပါ။

ဒီလိုလုပ်ရင် ဒါမျိုးဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုဖြစ်စေချင်ရင် ဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ အသိတရားရှေ့ထားပြီး လှူတာဖြစ်ရမယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ထားပြန်တော့လဲ ရှိဖို့နဲ့ သိဖို့ နှစ်မျိုးမှာ သိဖို့ကို ပဓာနထားပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှိတိုင်း ချမ်းသာတာမဟုတ်ဖူး၊ အသိတရားရှိမှ ချမ်းသာတာ။

အသိတရားရှိမှချမ်းသာတာဖြစ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း ခန္ဓာကို အသိတရားနဲ့ထမ်းပြီး၊ သယ်ဆောင်ပြီးတော့မှ ချမ်းသာစွာ နေသွားတတ်ပါစေ၊

ကံအရှိ၊ ခန္ဓာအရှိ၊ ရုပ်နာမ်အရှိ၊ သံသရာ
အရှိ နောက်ဆုံး သစ္စာအရှိ၊ သိရပါစေလို့ ဉာဏ်နဲ့
ဦးဆောင်ရမယ်ပေါ့။

(၃) ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပျော်ပျော်ကြီးလှူပါ။
လှူတယ်ဆိုတာ ယူတာလို့ အမြင်ရှင်းရှင်း
နဲ့ လှူပါ။ နည်းတာများတာ ပဓာနမဟုတ်၊ လှူ
လိုက်တယ်ဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ မိဘမပေးနိုင်တာတောင်
သူကပေးမယ်၊ ပိုက်ဆံပေးဝယ်မရတာ သူအကုန်
ပေးမယ်၊ မိဘမရှင်းနိုင်တဲ့ အခက်အခဲမျိုးစုံ သူ
အကုန်ရှင်းမယ်၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဖြေရှင်းလို့မရ
နိုင်တဲ့ အခက်အခဲမျိုးစုံ သူရှင်းမယ်။

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ရတာလောက် ဝမ်းသာ
စရာ ကောင်းတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ပျော်ပျော်ကြီးလှူပါ။

(၄) တက်တက်ကြွကြွ၊ ထက်ထက်သန်သန်
အောင်ပွဲတစ်ခုကို ရလိုက်သလိုလှူပါ။

(၅) သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ(၃)ပါး
လမ်းကြောင်းရှင်းပြီးကာမှ လှူပါ။

၁၆၄ တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက(ယော)ဆရာတော်

(၆) အပူကင်းတဲ့စိတ်နဲ့၊ ရှေ့နဲ့ နောက်နဲ့၊
သတိနဲ့ အသိချင်းစပ်ပြီးမှ လှူပါ။ အဲဒါ ပထမ၊
တန်းစားဒါနပဲ။ ကိုယ့်အတွက်လဲ အားကိုးစရာ၊
သာသနာအတွက်လဲ အားကိုးစရာ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် ပညာဇီဝိဇီဝိတံ-ဟိုတွေးသည်
တွေး၊ ကင်းစင်ဝေး၍၊ အတွေးမှန်ကန်၊ အသိဉာဏ်
ဆိုတဲ့ ပညာတရားဖြင့် အသက်မွေးခြင်းရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသက်မွေးခြင်းမျိုးကို၊ သေဋ္ဌ-ကုသိုလ်
လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ၍၊ မုချမြင့်မြတ် ချီးမွမ်းအပ်
ပေ၏ဟူ၍၊ အာဟု-ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၊
ငြိမ်ညောင်းသံချို၊ မိန့်ဆိုတော်မူကြလေကုန်သတည်း။

ဤသို့လျှင် ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ
ဆိုတဲ့ တရားနာကြားကြရတဲ့ ဓမ္မသဝနာမင်္ဂလာ
နှင့်တကွ ကောင်းမှုစွမ်းအားမြတ်တရားတွေကြောင့်
တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့နှင့်
ဆွမ်းဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းအား
လုံး၊ ဤရပ်ကွက်အတွင်း၊ ဤမြို့နယ်အတွင်း
နေထိုင်ကြသော သူတော်စင် အားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်အန္တရာယ်၊ အနှောင့်အယှက်၊ အတားအဆီး၊
အချုပ်အချယ်၊ အရှုပ်အယွေးအပူခပ်သိမ်း၊ ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ခပ်သိမ်းတို့မှ လွတ်ငြိမ်းကြပါစေ
ကုန်သတည်း၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ကျက်သရေ
မင်္ဂလာ အကြံအစည်ကောင်းမှန်သမျှတို့ ပြီးစီး
ထမြောက် အောင်မြင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ၊
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အားကိုးစရာ သူတော်ကောင်း
တရားများကို အမှိုက်ပုံထဲက ရွှေထုပ်တွေရအောင်
ကောက်ယူနေဘိသကဲ့သို့ စားဝတ်နေရေးဆိုသော
အမှိုက်ပုံထဲက ဒါနရွှေထုပ်၊ သီလရွှေထုပ်၊ သမာဓိ
ရွှေထုပ်၊ ဝိပဿနာရွှေထုပ်တွေကို လိမ်မာပါးနပ်စွာ
(အားအောင်စောင့်၍ မနေပဲ) ရသည့်အခြေအနေ
ထဲက ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ထုတ်ယူနိုင်လွယ်ကြ
ပါစေကုန်သတည်း။

ရအောင်ထုတ်ယူနိုင်လွယ်ကြ၍ ဆင်းရဲ
ခပ်သိမ်းလွတ်ငြိမ်းရာ အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်ရွှေ
ပြည်မြတ်ကို လွယ်ကူသောအကျင့်၊ လျှင်မြန်သော

တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရီက(ယော)ဆရာတော် ၁၆၆

အသိဉာဏ်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက်၊ မျက်မှောက်
ပြုလွယ်၊ ရလွယ်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

* * *

- စိတ်စွမ်းရည်ဆိုတာ တရားကိုမှီပြီး အားထုတ်ကြရတာကြောင့် တရားစွမ်းရည်ဆိုရင်လဲ မှန်ပါတယ်။
- ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအဖိုးတန်အောင် အသုံးချဖို့ဆိုတာကလဲ တရားနဲ့မှီပြီးထုတ်လုပ်မှ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အဖိုးတန်ပါတယ်။

စိတ်စွမ်းရည်

တိပိဋကဓရ-ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက
(ယော)ဆရာတော်

ရွှေစာတွန်းစာပေမှ ထွက်ရှိလာပါမည်။
[စီစဉ်ရေးဆွဲ]

ရွှေစန္ဒာထွန်းစာပေတိုက်တွင် ရရှိနိုင်သောစာအုပ်များ

- (၁) မေတ္တာနှလုံးအလှဆုံး (ယော)ဆရာတော်
- (၂) အဆင်းအတက်လမ်းနှစ်ဖက် ။
- (၃) အသိမှန်ကန်အဖိုးတန် ။
- (၄) ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ ။
- (၅) ဒေသစာရီဝေသာလီ ပါရဂူ
- (၆) ဗုဒ္ဓဘာသာ သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆန်းလွင်
- (၇) ဓမ္မဒဿနစာစု ။
- (၈) ဘုံစဉ်စံ ဘဝလမ်းပြဒဿန ။
- (၉) ကုသိုလ်ဆောင်ရာ မြတ်ချမ်းသာ
တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

ဆက်လက်ထွက်ရှိလာမည့်စာအုပ်များ

- (၁) ဆင်းရဲ၏ နောက်ချမ်းသာရောက်
(ယော)ဆရာတော်
- (၂) သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာ ။
- (၃) မေတ္တာတရား လူ့စွမ်းအား ။
- (၄) အိမ်တွင်းမဂ္ဂင် လူ့ကျင့်စဉ် ။
- (၅) စိတ်စွမ်းရည် ။
- (၆) ပဇ္ဇောတသုတ္တန် ။
- (၇) ပုညတြိယဝတ္ထုသုတ္တန် ။
- (၈) ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့် စကြဝဠာသီအိုရီ
ဦးလှသိန်းထွဋ်
- (၉) ဘဝလမ်းညွှန် မောင်ကြာညို

